

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Scarlet
SINS

YEGOROV BRATVA BOOK 2

KIRA COLE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIZIL GÜNAHLAR

YEGOROV BRATVA KİTAP

2

KIRA COLE

Telif hakkı © 2025 Kira Cole Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDE

Tetikleyici Uyarı

1. Erin
2. Demyan
3. Erin
4. Demyan
5. Erin
6. Demyan
7. Erin
8. Demyan
9. Erin
10. Demyan
11. Erin
12. Demyan
13. Demyan
14. Erin
15. Erin
16. Demyan
17. Erin
18. Demyan
19. Erin
20. Demyan
21. Erin
22. Demyan
23. Erin
24. Demyan
25. Erin
26. Demyan
27. Erin
28. Demyan
29. Erin

30. [Demyan](#)

31. [Erin](#)

32. [Demyan](#)

[Epilog](#) —

[Lila Andre](#)

[Kira Cole'un Diğer](#)

[Eserleri Bonus Roman](#)

UYARI

Bu içerik sadece yetişkinlere yöneliktir. Bazı okuyucular tarafından rahatsız edici bulunabilecek, açık sözlü dil, şiddet içeren cinsel sahneler ve şiddet ve cinayet tasvirleri içeren materyaller bulunmaktadır. İzleyicilerin dikkatli olması tavsiye edilir.

Dikkatli bir şekilde devam edin.

Birinci Bölüm

ERİN

BAĞIM ZONLUYOR. Her hareket etmeye çalıştığımda, parlak, mide bulandırıcı bir acı içimi kesiyor. Sanki kafatasımın kemikleri birbirine sürtünüyor ve dünya mide bulandırıcı bir şekilde dönüyor.

Karanlık beni sarıyor ve ben uzaklara sürükleniyorum.

Dünya çirkin bir hayata dönüşüyor. Kafamda tek bir kelime yankılanıyor.

Sasha.

Acıyor. Kafam çok acıyor ve inliyorum.

Sasha.

Bu sefer, bu düşünce beni tamamen uyandırıyor. Endişelenmem gereken sadece Sasha değil, içimde büyüyen hayat da var.

Kalbim deli gibi atıyor ve gözlerimi açıyorum, ama bu sefer gözlerimi kör eden parlak ışık yüzünden acı patlayınca yine inliyorum.

Sorguya mı çekiliyorum? Derin bir nefes alıyorum. Sakinleşmem lazım. Sasha ve istediğim bebek var.

Demyan.

Demyan da var.

Ona karşı hissettiğim öfke ve acı, sanki hiç var olmamış gibi yok oluyor. Bunlar onun yaptıkları değil. Ilya ne demişti? Sözleri kulağımda karışıyor ve... Tanrım. Vurulmuş... ve... ve beni kaçıran adamlardan kaçmamı istemişti.

Bu Demyan değil.

Ve bu gerçekten rahatlatıcı.

Çünkü Demyan peşimden gelecektir.

Bunu biliyorum.

Sahte bir cesaret çalmış gibi hissederek, yine de onu alıp ona tutunuyorum, sonra gözlerimi açıyorum.

Işıklar hala parlak, ama gözlerimi kısarak alışmaya çalışıyorum. Sonunda yeterince görebiliyorum.

Burası bir hücre.

Gerçek bir hücre.

Penceresi yok.

Sadece bir kapı var ve kilitlenecek, çünkü kimse beni buradan çıkarmak için bu kadar zahmete girmeyecek.

Gerçekten mobilyalar yok, sadece... Hareket ediyorum... Üzerinde yattığım yatak. İnce, sert, gıcırıyor.

Üzerimdeki ışık buradaki tek ışık ve hala parlak, sanki spot ışığı altında gibiyim.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum çünkü denemezsem ve bir mucize eseri kapı açılırsa, kendimi asla affetmeyeceğim.

Bacaklarımı yere sallayarak ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama metalin tıkırtısı ve zincirlerin çekmesi beni orada tutuyor. Otururken dönüp bakıyorum ve ellerimin sadece kelepçeli olmadığını, zincirin ince yatağın yanındaki duvara kilitli olduğunu fark ediyorum.

Çığlık atıyorum. Elimden geldiğince yüksek sesle. Aptalca. Biri bu kadar zahmete girmişse, beni hapseden kişi dışında kimse bu çığlığı duymaz.

Bana uyar.

Tekrar çığlık atıyorum. Kimse gelmeyince zincirleri duvardan çekmeye çalışıyorum. Ama zincirler yerinden oynamıyor. Bu zincirler kimin için yapılmışsa, daha büyük, daha güçlü birini tutmak için yapılmış. Hıçkırarak ellerimi kucağıma bırakıyorum, bilek kelepçeleri hareket ediyor.

Daha büyük biri için mi yapılmış?

Belki ellerimi kurtarabilirim.

Bu düşünce kafamın derinliklerine yerleşmiş durumda ve ışığın getirdiği çarpıntı ve ağrıyı, yüzümde

Bana bir anlık duraklama, tüm şiddet. Ya kaybedersem?

Tüm bu şiddet, bana bir anlık duraklama sağlıyor.

Ya kaybetmişsem?

Ama ıslak hissetmiyorum, aşağıda kanadığımı hissetmiyorum ve külotum kurumuş bir şeyle sertleşmemiş. Normal hissediyorum ve midem bulanıyor ama ağrı yok. Ama ben sadece bir kez hamile kaldım ve o da Sasha'nın doğumu ile sonuçlandı, bu yüzden bilmiyorum...

"Dur."

Nefes alıp aşağıya baktım. Giysilerimde de kan yoktu.

Ellerim titriyor ve adrenalin vücudumu sarar. Ellerimi kelepçelerden çıkarmaya çalışıyorum ama acımasızca, hareket ettirebilecek kadar gevşekler ama çıkaramayacak kadar sıkı. Kemiklerin bilekle birleştiği yerlerde derimi ve etimi ısıyorlar ve her kemiği yerinden çıkarsam bile çıkacaklarını sanmıyorum.

Yine

de...

deniyo

rum.

"İşe yaramayacak," diyor kapıdan, çakıllı ve nefret dolu bir ses. Kafamı kaldırıyorum.

Kapı açılır ve bir adam içeri girer, biri sessizce kapıyı arkasından kapatır.

Pahalı bir takım elbise giymiş. Demyan'da, Ilya'da, eski hayatımda çalıştığım CEO'larda yeterince kaliteli takım elbise gördüm, bu takımın fiyatını tahmin edebiliyorum.

Takımı üzerine tam oturmuş ve yüzükli elinde sönmüş bir puro var. Bu sefil, harap... her ne haltsa bu yerin içinde, ağırlı bir başparmak gibi göze çarpıyor.

Düşündüğümünden daha genç. Buna neden şaşırdığımı bilmiyorum. Sanırım kafamda yaşlı, şişman, ogre tipi adamların belirsiz görüntüleri vardı.

Demyan'dan beş ila on yaş büyük, zayıf ve koyu sarışın bir adam değil, puroyu bir aksesuar gibi tutan, ama tutmaya alışkın bir adam.

Ve bana tam bir küçümsemeyle bakıyor.

"Kimsin sen?" diye hırlıyorum.

O gülüyor. "Sana hiç kimse, üzgünken güzel olduğunu söyledi mi? yüzündeki morluklar bile cildinin narinliğini vurguluyor." "Bırak beni."

Adam yaklaşp bana gülümsedi. Parfümü yoğun, pahalı ve biraz fazla kokuyordu. "Dövüşmenin bir anlamı yok."

"Lütfen." Kendimi sakinleştirip düşünmeye çalışıyorum. "Lütfen, bu zincirler, ben... Tuvalete gitmem lazım."

Yüzünde hiçbir duygu yok, beni inceliyor.

"Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

Sevinç çiçek açar. "Ben Niko. *O* Niko."

Nedense, onu tanımadığımı söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Böyle bir adam bunu hoş karşılamaz.

Ama... Tanrım. Sasha kayıp. Demyan Stefina adında biriyle evleniyor. Ilya vuruldu. Her şey çöküyor.

Ve tüm bunların tozunu, beni bilinçsizlikten uyandıran şey kaplıyor. Sasha.

Ona bir şey olduysa, bu adam ona dokunduysa, onu incittiysen, onu çıplak ellerimle öldüreceğim. Bir şekilde zincirleri boynuna dolayıp onu boğarak öldüreceğim.

Onu bulmak için avlasam bile yapacağım, yemin ederim. Gözlerimden yaşlar akıyor ve boğazım düğümleniyor.

Hayır, ona bir şey olduğunu düşünemem bile. Demyan'a kızgın olabilirim, ama o oğlumuza asla bir şey olmasına izin vermez, asla. Benim istediğim gibi dünyayı paramparça eder.

Nefes alıp bu Niko'ya bakıyorum. Yakışıklı bir adam olabilir, ama gözleri acımasız, soğuk. Ve bu, onun çekici yanlarını yok ediyor.

Panikle mücadele ederken kalbim acıyor ve ona bakıyorum, biraz vicdanı, bir damla merhameti olsun diye umuyorum. "Bu bir hata," diyorum. "Sana hiçbir şey yapmadım. Beni başka biriyle karıştırdın galiba. Eğer sen..."

"Ne? Seni bırakayım mı? Sevgilinin bana hediyeler yağdıracağına mı inanıyorsun? Onun teşekkürleri mi?" Niko gülüyor. "Demyan benden daha kötü." Sonra bana şaşırmış gibi yapıyor. "Yoksa oğlundan mı bahsedeceksin? Onun oğlu, sanırım, çünkü öyle bir pislik başka bir adamın çocuğunu asla evine almaz."

Başım dönüyor ve kusacakmış gibi hissediyorum. Bir şekilde kendimi kontrol ediyorum. "Lütfen oğluma dönmeme izin ver. Oğluma."

Bu vurgu için kendimden biraz nefret ediyorum, ama şu anda her şeyi yaparım... "Ve onun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorar Niko, sesi soğuk ve ölümcül.

Sanki karnıma yumruk atmış gibi.

Bir şey kopar ve kendimi ona atıyorum. Zincirler geriliyor. "Oğlum nerede?" diye bağıryorum. "Sen mi aldın?"

Ve Niko gülüyor.

Kendimi tekrar zincirlere atıyorum. "O küçük çocuğun tek bir saçına bile zarar verdiysen, Tanrı şahidim olsun, seni..."

"Ne? Ne yapacaksın? Beni incitecek misin? Öldürecek misin?" O gülüyor ve başını sallıyor. "Sanmıyorum. Sonuçta, bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

"Seni canavar..."

Yüzüme sert bir tokat atar ve sözlerim boğazımda kalır. Yıldızlar görürüm. Başım hızla sallanırken içimde acı patlar.

Başımı sallayıp ona bakmaya zorladım. O sııttı.

"Sen hiçbir şey yapamazsın."

En kötüsü, haklı olması. Oğlumu koruyamam. Nerede olduğunu bile bilmiyorum, bilseydim bile onu nasıl koruyabilirim ki?

O kayıp ve ben burada, bir hayvan gibi zincirlenmiş durumdayım.

Sasha'yı, kendimi, karnımdaki bebeği koruyamıyorum. Ne tür bir anneyim ben?

Bunu ben yaptım. Ilya'yı dinlemeyerek yakalandım ve içimdeki bu yeni hayatı tehlikeye attım tehlikeye attım, oğlumu. Ilya'nın ölümüne neden olmuş olabilirim. Şimdi Demyan bununla uğraşmak zorunda kalacak ve oğlumu ve beni bulmak zorunda kalacak?

Ağlamayı zorlukla bastırıyorum.

Canavar Niko, neredeyse sevgiyle elini başımın üstüne koyuyor ve bu, onun ve bin dolarlık takım elbisesinin üzerine kusmak istememe neden oluyor.

Sonra sönmüş purosunu cebine sokar. "Sen ve tatlı oğlun Sasha için neyin iyi olduğunu biliyorsan, çeneni kapalı tut. Yani, çeneni kapat ve sana söyleneni yap."

Kalbim öfke ve acıyla dolu, başımı sallıyorum ve ona tekrar bakıyorum, bir şey söylemeye cesaret ediyorum. "Bana ne yapacaksın?"

Bu sefer elini, vurduğu yerde yanan yanağımın acısını hafifletmek için ovuşturur. "Yüzüklerim değmediği iyi oldu. Morarması umurumda değil—eğlenceli buluyorum—ama kalıcı hasar istemiyorum."

"Lütfen. Lütfen, Niko—"

"Sakin ol, Erin, güzel bebek. Sana zarar vermeyeceğim." "O zaman..."

"Benim derdim Demyan'la. Sen sadece gözleri kamaşan aptal bir güzelsin. Ama şimdi yem oldun. En azından, sana ihtiyacım kalmayana kadar... Sonra..." Omuzlarını silkiyor. "Kim bilir. Belki yatağımı ısıtabilirsin. Ya da adamlarımdan birinin."

Panik alevlenir. "Peki ya

Sasha?"

"O adamın çocuğunu istemiyorum."

Dünyam başıma yıkıldı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bilmiyorum...

"Panik yapma. Yorucu oluyor. Şimdi biri seni tuvalete götürecektir. Tuvalet burada ve sürekli gözetim altında olacaksın."

İçimde nefret kaynıyor.

"Kaçmayı aklından bile geçirme, çünkü kapının dışında adamlar var ve buradan çıkmaya çalışan herkesi vurma emri aldılar. Anladın mı?"

Sadece taş gibi bir yüzle ona

bakıyorum. "Anladın mı, Erin?"

"Evet." Kelimeleri zorla çıkarırım.

Ellerini çırpıyor. "Mükemmel. Dinlen biraz. Eminim yorgunsundur."

Kapıdan yavaşça çıkar. Kapı sessizce kapanır ve anahtarın sesini bile duymam.

Soğuk, boş odaya, hücreye bakıyorum. Sonra yukarı bakıyorum. Kamera yok, en azından o var.

Kendimi kıvrılıyorum, zincirlerim tıkırdamaya başlıyor ve sıcak bir gözyaşı damlası süzülüyor. Ama gözlerimi sıkıca kapatıyorum, daha fazla damlamasına izin vermiyorum.

Tanrım. Ne yaptım ben? Nefesimi düzenlemeye çalışıyorum, içimden gelen paniği kontrol etmeye çalışıyorum.

Ama korkuyorum, donakalmışım. Sasha için, bebek için ve kendim için. Ve Demyan'ın beni çok geç olmadan bulması için sessizce dua ediyorum.

İkinci Bölüm

DEMYAN

ÖFKE benim tutunduğum bir şey. Onu kullanabilirim. Bunu biliyorum ve öfkenin içinde kontrolü elinde tuttuğun sürece güç var.

İçimdeki diğer şey mi? O

yeni.

Korkutucu.

Ve beni dizlerimin üzerine çökertmekle tehdit ediyor.

O kadar çılgına dönmüş durumdayım ki, pes edersen işlev görebilir miyim bilmiyorum. Midemi bulandırıyor, panikle karışıyor ve oğlumun burada, kale gibi malikanede güvende olduğunu bilmem bile bir işe yaramıyor. Ekstra alarmlar. Daha fazla güvenlik, daha fazla silah ve tabii ki yeni güvenlik şefi hiçbir işe yaramıyor.

Hiçbir şey
yapmıyorlar.

Erin kayıp.

Ve bu benim lanet olası hatam.

O gitti, hastaneden kaçırıldı ve bu öfkeyi yöneltebileceğim tek kişi kendimim. İlya'yı tanıyorum, onu korumak için canını verirdi. Ve bunu gerçekten yapabiliirdi.

Votka şişesini alıp, lanet ofisimde volta atarken bir yudum içiyorum.

Kadınım kayıp, kaçırıldı, tıpkı oğlumun buradan kaçırılması gibi. Ve en iyi arkadaşım acil ameliyata alındı.

Karnından vurulmuş.

Yüzümü ovuşturup bir yudum daha içiyorum. Doktorlar, İlya hastaneden başka bir yerde vurulmuş olsaydı, hayatta kalma şansı olmazdı diyorlar.

.
Ilya hemen her şeyle başa çıkabilir, bunu biliyorum, ama bu bir pusu gibi görünüyor ve nasıl oldu da merdiven boşluğunda vuruldu? Görünüşe göre kan izleri oradan, yere yığıldığı salona kadar uzanıyormuş. Beni çağırımlarını isteyecek kadar dayanabilmiş.

Ve... Biraz daha içmeye çalışıyorum ama lanet olası şişe boş. Aldığımda içinde sadece üçte biri vardı ama yine de...

Şeyi duvara fırlatıyorum ve parçalanıyor.

Orada da bir ordu bulundurmalıydım. Ve burada da. İyi bir ordu. Sasha'yı, Ilya'yı ve Erin'i koruyabilecek bir ordu.

Üçünü de kaybedebilirdim.

Siktir. Dönüp bir sandalye fırlatıyorum, sonra duvara yumruk ve tekme atıyorum. "Yardımcı oldu mu?"

Kapının hemen içinde duran kız kardeşimin yanına dönüp fırtına gibi saldırıyorum. korkmuş görünmüyor, korkmamalı da. Ona asla öfkemin yönünü çevirmem, asla. Ama endişeli görünüyor. Yasının üstüne bir de endişe eklenmiş.

Siktir. Yine o lanet duvara tekme atmak istiyorum.

"Hayır," diye hırlıyorum. "Yaramadı. Erin'i aramak için şehri didik didik aramam gerek. Bütün bunları yapan, Ilya'yı vuran, Max'i ve... Öldü. Yapamıyorum. Çünkü bütün ipuçlarım sonuçsuz çıktı. Lanet olası Niko her zamanki yerlerinde yok. Lanet olası evlerinde bile yok. Bir yerlerde olmalı..."

Masadan bir şey alıp onu da parçaladım. Lanet olası babama ait olduğunu düşündüğüm, gösterişli bir porselen heykelcikti. Ondan nefret ediyordum, bu yüzden umurumda bile değil.

Sergio bile dışarıda değil, sırf yapabiliyorum diye işkence edip öldüremeyeceğim. Zaten yapamam da, çünkü ona ihtiyacım var...

Şu anda, dünyamdaki müttefikler ve düşmanların birbirine bağlı bölgelerinin karmaşıklığı düşmanların karmaşık ilişkilerini umursamıyorum. Sadece

Erin'i istiyorum. "Bu lanet dünyayı yakacağım."

"Bir şeyler yapmak istemene sevindim ve öfkeni ve acını anlıyorum, inan bana." Alina küçük, acı bir kahkaha attı. "Ama Sasha sonunda uyudu, onu uyandırmak sana bir fayda sağlamaz. O annesini istiyor ve hoşuna gitse de gitmese de, biz onun için hala bir aile değiliz."

"Peki bu kimin suçu?" Bu sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz suçluluk duygusu beni ezip geçer. O dışarıda, bir yerlerde, ve eğer incinmişse, eğer...

Yutkunuyorum. Zorla.

Elim o anda sıkı sıkı kapanır ve onun bakışları oraya yönelir. "Demyan, o küçük bir çocuk. İki yaşında. Onun dünyası annesi. Onun hayatının ilk gününden beri bir parçası olsan bile, asla annesi olamazsın. O hala onun dünyası olacak. Baba zamanı, bebeklikten çıktığında, birkaç yıl sonra gelecek. O bir bebek. Bir bebek, bebektir. Annesi ve her zaman annesi olacak."

"Anlıyorum," diyorum. "Ben lanet olası annesi değilim."

"Seni istedi. Dane, Dino, hangisi aklına gelirse, o sensin ve bu önemli bir şey." Bakışları yumuşadı. "Ama bu tantruma devam edersen onu uyandırırısın ve onu strese sokarsın."

Öfke nöbeti mi? Bu lanet olası bir öfke nöbeti değil. Bu benim hatalarımın, dünyanın çöküşünün, kontrol edemediğim şeylerin fiziksel tezahürü.

"Anladım dedim."

"Anladığından emin ol." Ellerini ovuşturur. "Erin'den haber yok mu?"

Başımı sallar.

Yutkunur. "Peki İlya?"

"Ameliyatta."

Uzun bir sessizlik olur ve kafasından geçenleri tahmin edebiliyorum. Tüm bu şiddet. Evleneceği adamı elinden aldı ve İlya'yı da alırsa, onu mahvedebilir.

Özellikle de o da vurulmuştu.

"Ben... o iyi olacak mı? Bu kabusta birinin iyi olması lazım, Demyan."

Duvara tekrar tekme atıyorum.

"Demyan."

"Üzgünüm, üzgünüm, onu uyandırmayacağım." Kız kardeşimin yanına gidip ona sarılıyorum. "Buradan çıkmam lazım." Saçlarına Rusça teselli ve sevgi dolu sözler fısıldarım ve sarılmamın garip gelmeyen bir yanı vardır.

Siktir, belki benim de
ihtiyacım var. Sadece onun iyi
olduğundan emin olmak için.

Endişelenecek bir şey eksildi. "Yat, Angel. Burası kilitlendi. Güvendesin."

"Nereye gidiyorsun?"

Geri çekiliyorum. "Burada kalıp hiçbir şey yapmadan duramam. Tüm ipuçlarım sonuçsuz çıktı diye, bir şey yapamayacağım anlamına gelmez."

"Ne gibi?"

Sesindeki korku beni durdurur. Odaya daha fazla şiddet içeren sözler söyleyecektim, ama ona bunu söylememe gerek yok. Bu bir yalan değil, sadece onun korkusunu beslememek için.

Öldüreceğim. Cevapları almak için insanları paramparça edeceğim. İşkence edeceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım.

Ama bunu yüksek sesle duymasına gerek yok.

"Kendim bakacağım, insanlarla konuşacağım."

"Demyan..."

Omuzlarımı silkiyorum. "Müttefiklerim var. Oradan başlayacağım. Sen yat."

Kollarını kavuşturur, sonra başını sallar, kırık porselen ve camları almak için yanımdan geçer, ama onu durdururum.

"Ben de bir şeyler yapmalıyım, Demyan."

Ve devam ediyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Başka biri olsaydım, daha iyi biri olsaydım, sanırım onun dikkatini dağıtabilir, sorunlarını çözebilirdim. Ama yapamıyorum. Max'i geri getirmek kimsenin gücü dışında olduğunu biliyorum, ama Ilya ve Erin gibi insanlar onun yüzünü güldürüyor ve onun buna ihtiyacı var.

Tabii ki oğlum da öyle. O, en soğuk ve en sert kalpleri bile eritebilecek sevimli bir çocuk olan Sasha. Uzun zamandır atmayan kalpleri sonsuza kadar attıran biri. Sonuçta, bana da öyle yaptı.

Annesi de öyle yaptı.

Duruyorum. Yaptı mı? Yapıyor. Bu onu çok tehlikeli yapıyor. Beni zayıflatıyorlar. Göğsüm sıkışıyor.

"Kendini kesme, Alina."

Küçük bir homurtu çıkar. "Son zamanlarda çok fazla kırık şey topladım. Camdan kesilmekten korkmuyorum. O iyileşir."

Sözleri mideme yumruk gibi çarptı.

Sözler var. Sözler olduğunu biliyorum. Harika sözler. Mükemmel sözler. İyileştiren ve işleri düzeltmeye yardımcı olan sözler. Ama benim için çok zor.

"Sasha'yı yatırıp çıkacağım. Güvende olacaksın. Söz veriyorum." Sadece başını sallıyor ve ben dönüp gidiyorum.

Merdivenleri tırmanırken, evin içinde nöbet tutan silahlı adamları görmezden gelerek, her adımda silahım ağırlaşıyor.

Belki de ne yapmam gerektiğini bildiğim içindir. Sergio dışarıda olsaydı, onu öldürebilirdim. Ama o kendi kalesinde, evinde. Lanet olası kapıları basıp topyekûn bir savaş başlatmadıkça, bunu yapamam.

Onu hayatta tutan tek şey bu.

Ve ne yazık ki, ona ihtiyacım var.

Ona daha fazla iyilik borcu olmak istediğim son kişi, ama gerçekten yardım edebilecek tek kişi de o olabilir.

Son kavgamız iyi bitmedi, ama kan banyosuyla da bitmedi, çünkü ikimiz de bir şey istiyoruz. O her şeyi mahvetti, beni ve Niko'yu kandırmaya çalıştı, ama onun da o pisliğe benim kadar güvendiğini sanmıyorum, yani ona gidersem...

Yardımcı olabilir.

Ve sonra bedelini ödetir.

Silah, kılıfında bir örs gibi, ama yarı otomatik silahlı korumaya bakmadan Sasha'nın kapısını iterek açıyorum.

Odada, gece lambası yumuşak bir ışık yayıyor ve oğlum, tombul yanaklarıyla melek gibi uyuyor.

Kalbim sıkışıyor ve o kadar duygulanıyorum ki kendimi denizde kaybolmuş gibi hissediyorum. Ona doğru yürüyorum ve alnından birkaç ince ipek saç telini dikkatlice çekiyorum.

"*Ya tebya lyublyu,*" diyorum. "Seni seviyorum, Sasha, oğlum."

Sonra ağır bir nefes alıp ayağa kalkıyorum ve yanıma birkaç adam alıp dışarı çıkıyorum. Pavel burada. Onun istediği şeyin bu olmadığını biliyorum, ama o her zaman istekli ve ben yokken malikanede akıllı, hızlı düşünebilen, güvendiğim birinin olmasının ne kadar önemli olduğunu anlıyor.

Sergio'nun evine giderken, ekibi Chicago'daki penthouse'uma taşıma fikriyle oynuyorum. Ama bu fikri reddediyorum. Evet, daha küçük bir yer daha güvenli olabilir, ama aynı zamanda camdan ve altın kaplamalı bir kafes gibi, hedef haline gelen, gelen gidenlerin takip edildiği bir yer.

Güvenlik önlemleri artırılıp sıkılaştırıldığı için malikane en güvenli seçenek.

Onun şehir evinin önündeki sokakta arabada oturmuş, etrafı gözlemliyorum. Mahalle son derece zengin ve onun da benim gibi şehir dışında bir evi olduğunu biliyorum, ama o burada. En azından benim bilgim öyle.

Aklımdaki diğer şey ise ona geldiğimi haber vermeli miyim diye düşünmekti. Ama adamları ona haber vermediyse, o hiçbir değeri yoktu.

Bir iç çekerek kapıyı açıp kaldırımdan geçiyorum, bir kadın ve onun saçma köpeğini kıl payı ıskalayıp zili çalıyorum.

Sergio birkaç saniye içinde kapıyı açtı ve gülümsedi.

O herif sadece bilmekle kalmamış, pusuda bekliyormuş. Gözlerimi kısarak "Sergio" dedim.

Gülümsemesi genişledi ve bakışlarında memnuniyet parladı. "Demyan, hoş geldin. Seni bekliyordum. İçeri gel."

Onu takip ettim ama ne söyleyeceği, onu yakalayıp koridordaki duvara fırlatmamla aniden kesildi. Silah sesi ve odadan çıkan bir gardiyanın homurtusu duyuldu.

Dikkatim Sergio'da ve gardiyanı görmezden geliyorum. Sergio'ya yaklaşıp ön kolumla nefes almasını engelliyorum.

"Önce kız kardeşimin düğünü mahvoldu. Nişanlısı, lanet olası bir sivil, öldürüldü. Sonra benim..." Neredeyse "oğlum" diyecektim. Neredeyse. Sergio ile son karşılaşmamızda Sasha'dan bahsetmiş miydim, onun benim oğlum olduğunu söylemiş miydim, hatırlamıyorum, ama kendimi durduruyorum. Her ihtimale karşı. Her şeyin yolunda gitmemesi ihtimaline karşı, hayatımdaki o küçük çocuk benim.

Umut sonsuzdur.

"Sonra ikincisi vuruldu. Ve bizimle birlikte olan kadın? Erin? Oğlu kaçırıldı. Ve şimdi de o. Eğer bununla bir ilgin olduğunu öğrenirsem? Sen öldün demektir." Gözlerinin içine bakıyorum. "Anlaşıldı mı?"

Kısa bir korku parlaması olur, ama onu bıraktığımda kaybolur ve gülerek muhafızlara el sallar. Muhafızlar homurdanır ama ortadan kaybolur.

"Demyan, şu anda sana yardım edebilecek tek adama böyle mi konuşulur?"

Bir an duraksayıp başımı salladım. Bu her açıdan yanlıştı, ama özünde doğruyu söylüyordu. Dost ya da düşman, hatta lanet olası düşman dost, bu adam haklıydı.

Niko ortadan kaybolmuş gibi görünüyor, adamlarını o çok özel ve güvenli hastaneye, benim evime gönderdi. Başka kimse var mı, emin değilim.

Tüm dünya bizi izliyor. Müttefiklerim haber bekliyor, bekliyorlar, biliyorum, ittifaklarını değiştirip değiştirmeyeceklerini görmek için. Titreşimler dışarıda, her yerde.

Alina'nın düğününden beri bir şeyler oluyor. Muhtemelen Niko'nun çantadaki penisleri aldığımdan beri, o bir kardeşi çağırdı. Ama herkes dikkat ediyor ve yardım istenmedikçe hareket etmiyor.

Bu iyilikleri onlara borçlu kalmak istemiyorum. Elimde olan ateş gücünden fazlasına ihtiyacım yok.

Sergio'nun bilgisi var. Kokunu alıyorum, hissediyorum. Ve ihtiyacım olan da bu.

Ne kadar acı olursa olsun, oyuna devam etmek zorundayım.

Ama bu pisliğe bunu belli etmeyeceğim. "Bunu nereden bileyim?" diye tükürdüm. "Söylediğin tek kelimeye neden güveneyim?"

"Demyan." Ellerini genişçe açıp koridorda yürümeye başlar, benim de onu takip etmemi bekler.

İçimdeki öfkenin vahşi ısırığını kontrol etmekte zorlanarak onu çalışma odasına kadar takip ediyorum. Orada kendine bir içki dolduruyor. Bana da bir tane bırakıyor ama ben dokunmuyorum. Siktir et protokolü.

"Demyan," diye tekrarlar, "beni incittin, gerçekten. Elbette bana güvenebilirsin. Ne de olsa, biz bir aile olacağız."

İşte bu, tüm bu olayın kanca kısmı. Ve Erin'in yemi. "Sen hiçbir şeyi gizli bir amaç olmadan yapmazsın."

"Ne istediğimi biliyorsun."

"Sana söyledim..."

"İnan ya da inanma," diyor, bardağındaki kehribar rengi sıvıyı yudumlarken. "Ama ben yardım edebilirim. Niko'nun Erin'i nerede tuttuğunu biliyorum. Oğlunun annesini."

Hiçbir şey belli etmeden bekledim. Her ne kadar kafasını omuzlarından koparmak istesem de.

"Ama," diye ekledi, "haklısın. Ben hiçbir şeyi bedavaya vermem."

İçkisini bir dikişte içip masasındaki çekmeceye gider, karıştırır ve sonunda eski moda diktatör kaset kaydedicilerinden birine benzeyen bir şey çıkarır.

"Ne oluyor, Sergio?"

"Bu sefer, anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getireceğini teyit etmeni istiyorum." Kayda basar.

"Demyan Yegorov, bu yazılı anlaşmanın yerine geçecek, ancak güzel kızım Stefina Augusto ile evleneceğine dair sözlü bir onay istiyorum."

Ona bakıyorum. "Karşılığında ne?"

"Karşılığında," der adam, geniş bir gülümsemeyle, "benim yardımım, büyük Don Sergio Augusto'nun Erin'i sağ salim geri getirmemdeki yardımları. Oğluna."

Çenemdeki kaslar seğirir, ama beni köşeye sıkıştırmıştır. Erin, Niko'nun yanında olduğu her saniye, tehlikede olduğu bir saniye daha demektir ve ben o pisliğe güvenmiyorum. Hiç güvenmiyorum.

Başka seçeneğim yok. "Ben, Demyan Yegorov, şartlarınızı kabul ediyorum."

"Mükemmel. Anlaştık." Kayıt cihazını kapatıp masasına fırlatıyor. "İçmeyecek misin?"

"Sabrım kalmadı," diye hırlıyorum.

O içini çekti. "Peki. Gel. Sana yeri ve birkaç adam daha vereceğim, böylece Niko'yu yakalayabiliriz."

Üçüncü Bölüm

ERİN

AĞLAMAK SEÇENEK DEĞİL.

Göz yaşlarımı tutmaya çalışırken, düşenleri elimle silerek kendime böyle söylüyorum.

Ne kadar süredir burada oturduğumu bilmiyorum. Bazen uzanıyorum ama yorgunluk beni ne kadar yorsa da uyumaya korkuyorum. Gözlerimi kapattığım anda, uyanıklığın ilk dalgası geldiğinde hemen açıyorum.

Eğer uyursam, sonra ne olacak?

Ağzım kurumuş, boğazım gözyaşlarından ağrıyor, aynı zamanda susuzluktan gıdıklanıyor, mide bulantısı ve gurultularla birlikte. Yeseydim kusardım, ama bu açlığı dindirmiyor.

Oğlumu özlüyorum. Ve Demyan... Tanrım, başka biriyle evlenip beni bir kenara atan bir adamı nasıl sevebilirim? Bu yaraya odaklanıyorum çünkü büyük resimde bu küçük bir şey.

Bana yapmayacağını söylediğini biliyorum, ama onun dünyası benimkinden çok farklı, bu yüzden ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Ve orası şiddet dolu bir yer. Çocuğumun, çocuklarımın buna maruz kalmasını, öyle olmasını istemiyorum.

Alina'nın iyi olması ve Demyan'ın nadiren gösterdiği nazik tarafı olması - sadece bana ve Sasha'ya karşı - bu... Bilmiyorum. Bu iyi bir şey. Ama yeterli mi?

Ama yine de kaçabilir miyim ki?

Kaçmak kelimesi boğazımda bir hıçkırık oluşturuyor ve elimi ağzıma götürüyorum, zincirler çınlıyor ve bu beni sert bir şekilde gerçeğe geri getiriyor.

Ben bir tutsağım. Nerede olduğumu ya da bu Niko'nun benimle ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Oğlumun iyi olup olmadığını bilmiyorum, çok uzun süredir aç ve susuz kaldım, bu durum karnımdaki bebeğe ne yapar? Demyan'ın hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum.

Kendimi durdurmaya zorluyorum.

O hayatta. Niko, Demyan'la bir meselesi olduğunu söylemişti. Onu öldürseydi, ben neden burada olurum?

Bu beni çok
etkiliyor. Ben
yem miyim?

Sasha da mı?

Demyan gelmezse, oğluma ne yapacak?

Bu sefer, içimi parçalayan paniği kontrol edemiyorum. Buradan çıkmalıyım, kaçmalıyım, oğlumu bulmalıyım.

Ama nasıl? Kurtulmak için çabalarken bileklerim kanadı, ama nafile. Kelepçeler biraz fazla sıkı ve kurtulsam bile... Hayır, ülkenin diğer ucuna gitsem bile, kaçmak akıllıca olmaz.

Ama nasıl? Yine aynı noktaya geldim. Demyan'ı bekleyebilirim. Eğer biliyorsa. Tabii ki biliyor. Beni bu şekilde kaçırmalarının sebebi bu.

Kapı açılır. Tek bildiğim, kapıya bakıyor olmam ve Niko'nun içeri giriyor, temiz ve taze görünüyor, ama üzerinde bir kir tabakası var. Görünmez türden. Yolsuzluk ve kötülükten gelen kir.

Yüzüklerle süslü elinde bir şişe su tutuyor. "Susadın mı?"

Alaycı bir şekilde soruyor. Tabii ki susadım. Dilim damağıma yapışmış, yutkunmak acı veriyor. Hatta şişeyi görmek bile ağzımın her yerini karıncalandırıyor.

Bir yudum için onu öldürebilirim.

Yalvarmak istediğim için kendimden nefret ediyorum.

"Ve uyuşturucu dolu suyunu mu içeyim? Ben

iyiyim." Bunu söylemek pahalıya mal oluyor.

Çok pahalıya.

"Neden yapayım?" diye soruyor Niko. "Kendi ayağına kurşun sıkmak diye bir deyim var. Yapma. Bak ne diyeceğim, bahsine yardım edeyim. Yakalarsan senin. Yakalayamazsan su yok. Al."

Bana şişeyi fırlatıyor.

Sözlerinin şoku beni şaşkına çevirir. Plastik, yoğunlaşmadan soğuk ve kaygandır ve parmaklarım beceriksizdir, ama onu yakalamayı başarırım ve kendime sıkıca sararım.

Ve şimdi elimde...

Onurum ve kontrolüm geri geldi.

Şişeyi kaldırıp, yüzündeki kendini beğenmiş sırıtsı görmezden gelerek kontrol ediyorum. Kurcalanmış gibi görünmüyor ve hala kapalı. Sonunda kapağı açıp, o aniden elimden kapmadan önce olabildiğince çok içiyorum.

"Dikkatli ol," der alaycı bir endişeyle. "Hastalansın."

Niko kapağı benden alır ve sıkıca kapatır, şişeyi yere, ulaşabileceğim bir yere koyar.

Aniden sıvıyı içtiğim için midem bulanıyor ama onu istiyorum. Kusmayacağım. Reddediyorum. O sıvıya ihtiyacım var, bebeğimin de var.

Bakışlarım Niko'nun ötesindeki kapıya kayıyor. İhtiyacım olan şey, o kapının öbür tarafında, özgür olmak. Buradan defolup gitmem lazım.

Vücudum sakinleşir, mide bulantısı geçer ve uzanıp şişeyi alırım, bitirirken ona meydan okurcasına bakarım.

Ama Niko sadece gülüyor. "Sonuna kadar saklamalıydın, Erin. Bugün alacağın son içecek bu."

"Siktir git" ilk aklıma gelen sözler ama onları kafamdan atıyorum. Bunun yerine, kendimi düşünmeye zorluyorum. Hepsini içmek iyi bir şey. Çünkü vücut genellikle su aldıktan sonra tepki verir. Tualete gitme ihtiyacı gibi. Tualete gitmem gerekmiyor. Henüz. Ama o bunu bilmiyor.

"Sadece çok
susamıştım." "Çok
yazık."

Dudaklarım titriyor ve kendimi olduğumdan daha küçük, daha zayıf gösteriyorum. "Lütfen bırak beni. Mantıklı bir adamsın, biliyorum."

Niko tavana bakar ve kahkahayı boğar. "Ben mi? Evet, ben mantıklı bir adamım ve mantık burada kalmanı söylüyor. Merak etme Erin. Yakında bitecek."

"Ne zaman? Oğluma ihtiyacım var, ben..."

"Çok yazık. Ben başka bir şey söyleyene kadar benim misafirsin."

"Esir demek istiyorsun."

"Yo r u m larımız farklı. Ama bazı şeyleri halledince , Demyan'a burada olduğunu haber verecek birini bulurum ve..." Gülümser. "O pislik tuzağıma düşecek."

Bu sefer mide bulantısı suyla ilgisi yok. Demyan'ı öldürürse beni de öldüreceğinden hiç şüphem yok. Sonuçta onu teşhis edebileceğim. Ya da önce beni, sonra Demyan'ı öldürür. Fark etmez.

Eğer öyle olursa, Sasha'nın kimsesi kalmaz.

Alina ve Kara var ama aynı şey değil. Bunu biliyorum.

Demyan'ın gelip beni kurtarmasını istedim, ama gelirse Niko onu öldürür. En azından Demyan Sasha'yı kurtarır ve peşimden gelmemeye karar verirse, Sasha'nın bir ebeveyni olur.

Böyle düşünmek delilik, çünkü Demyan, kendi gibi gördüğü birinin peşinden giden bir adam. Artık beni istemese ve aşk sözleri yalan olsa bile, ben onun çocuğunun annesiyim ve Demyan gibi bir adam için bu bir şey ifade eder.

Demyan'ı kurtarmak, Sasha'ya en azından bir ebeveyn, umarım iki ebeveyn sahibi olma şansı vermek için, buradan kendim çıkmaya çalışmalıyım.

Ve tüm bu su, mükemmel bir bahane. İlk başta, belki nerede olduğumu görebilirim diye düşündüm, ama şimdi kaçmam gerekecek.

Demyan'ın kalesinden kaçmayı başardım; buradan da kaçabilirim. Umarım.

"Niko," diye fısıldadım, olabildiğince zayıf ve küçük görünmeye çalışarak, "lütfen, tuvalete gitmem lazım."

"Adamlarımdan birini göndereceğim. Seni götürecek ve göz kulak olacak."

Banyo'nun nerede olduğunu sorduğu sözleri bir korku dalgası olarak geri geliyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır! Hayır, lütfen. Gizlice gidebileceğim bir yer olmalı. Lütfen..."

Bana uzun bir süre bakar, sonra fısıldayarak bir şeyler mırıldanır. Niko bana yaklaşır ve kelepçeleri açar.

Adrenalin dalgasını kontrol etmeye çalışıyorum.

Niko beni kolumdan sertçe tutup ayağa kaldırır, sürükleyerek odanın içinden geçip koridora çıkar. Karanlık ve kapıdaki muhafızı geçiyoruz. Niko beni birkaç basamak yukarı çekip başka bir koridora götürüyor. Fazla bir şey yok. Loş ışıkta yeraltında olduğumuzu düşünürüm, ama koridora baktığımda, önümde parlak bir ışıkla çevrili bir kapı görürüm.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Bir çıkış mı?

Bana öyle görünüyor. Solumdaki kapıyı itip açıyor ve ışığı yakıyor. Sonra beni içeri atıyor. "Acele et, bütün gün bekleyemem."

Başımı sallayıp kapıyı kapatmaya çalışıyorum. Elini kapıya koyuyor. "Senin önünde işemeyeceğim. Lütfen çekil."

Bir an için yapmayacağından emin olamadım ama kenara çekildi ve kapıyı kapatmama izin verdi.

Burası kokuyor ve kaçıp kaçamayacağımı görmek için etrafa bakmak üzereyim ki kapı birden açılıyor ve Niko tekrar ortaya çıkıyor.

"Çık dışarı."

Yüzümü tutup sıkıyor, yüzümü, morluklarımı acıtıyor. "Bir daha böyle konuşursan işemek en son derdin olur. Fikrimi değiştirdim. Daha iyi tuvaleti kullanmana izin vereceğim ama gözetim altında olacaksın."

Kahretsin.

Beni bırakıyor ve aşağılanma hissi içimi yakıyor. Ama pes etmiyorum.

Onun gözlerinin içine bakarak, kusma isteğiyle mücadele ederken, tuvaleti olabildiğince çabuk kullanıyorum. Sonra kalkıp küçük, kirli lavaboda ellerimi yıkıyorum. Tüm bu süre boyunca, beni tuvalette izleyen ona bağırmamak için tek bir düşünceyi kafamda tutuyorum.

Bu daha temiz tuvalet mi?

Tanrım, benim hücremdeki nasıl bir yer acaba?

Ama dışarı çıkarken tetikteyim. Kaçmak için bir fırsat bulursam, hücreme geri dönerken deneyeceğim.

Niko'nun telefonu çalıyor ve o cevap veriyor, bir anlığına bana bakıyor ve duruyor, ben de duruyorum. Rusça alçak ve acil bir sesle konuşurken, kendimi hazırlıyorum. İşte bu. Tek şansım ve onu hazırlıksız yakalamalıyım.

Dikkatini başka yere vermiş, ama bakışları üzerimde, ben de bu anı değerlendiriyorum. Koridoru baştan aşağı gözden geçiriyorum. Kapımdaki adam yok ve artık loş ışığa alıştığım için, birkaç kapı daha görebiliyorum, hepsi kapalı. Ama ilerideki kapı aralık.

Şimdi, tüm içgüdülerim fısıldıyor. Şimdi.

Niko'ya bakıyorum ama o bana bakmıyor. Tamamen telefonuna odaklanmış durumda. Hatta benden kısmen uzaklaşmış, beni herhangi bir tehdit olarak görmediğini açıkça belli ediyor.

İyi.

Fırsatı değerlendiriyorum.

Niko'ya tüm gücümle dirsek atarak, ışık halkasıyla çevrili aralık kapıya doğru koşuyorum, telefonu arkamda gürültüyle yere düşüyor.

"Siktiğimin orospusu," diyor.

Ama korku beni hızlandırıyor ve kapıya doğru koşuyorum. Neredeyse kapıya ulaşmışım ki bir şey saçımı yakalıyor ve başımı geriye doğru çekiyor, içimde acı ve ıstırap patlıyor.

Duvara çarpıyorum, Niko'nun tüm gücü ve kuvvetiyle karşı karşıya kalıyorum.

Beni kendisiyle duvar arasına sıkıştırırken kolonyasının kokusu burnumu tıkar. "Muhafızlarımla oynamaya karar verdin, ha? Çünkü oradan çıkamazsın."

O geri adım atar, saçlarım hala elinde dolanmış halde, ve beni odama, hücreme sürükler. "Aptal orospu," der, beni yere fırlatır, sonra son anda karnımı korumak için dönmeyi başarıyorum ama sırtıma tekme atar.

"Bunu pişman olacaksın, orospu."

Kendimi kontrol etmeye çalışarak hıçkırarak ağlıyorum, ama başaramıyorum. Beni kaldırıp yatakta yatırıp bileklerimi bağlarken ağlamaya devam ediyorum.

Beni boğazımdan yakaladı ve elini yumruk yapıp kaldırdı. Sonra kolunu geri çekti.

O çok güçlü ve ben titriyorum, çığlık atmaya, onu itmeye çalışıyorum ama ikisini de yapamıyorum çünkü boğazımı saran eli ile boğazımı sıkıyor ve kelepçeler sadece bükülmeme ve boşuna tekmelememe izin veriyor.

Niko yumruğunu ince yastığa vuruyor, yatak titreşimlerle sallanıyor.

Ve eli daha da sıkılaşıyor.

Gözlerimde lekeler patlayıp dans ediyor ve nefes almaya çalışırken ciğerlerim yanıyor ve ağrıyor.

Niko yaklaşıyor.

"Bir dahaki sefere gitmen gerektiğinde, buradakini kullanmana bile izin vermeyeceğim. İstedığın kadar altına işeyebilirsin. Bu odanın dışını son kez görüyorsun. Asla."

Dördüncü Bölüm

DEMYAN

SERGIO BENİMLE DEĞİL. Ama adamları burada. Benim adamlarımla birlikte.

Bana uyar. O, elinden gelirse bu tür eylemlere asla katılmaz, ama güçlerin birleşmesi hem bana hem de ona yarar.

Pavel'e bakıyorum.

"Gözcü yok efendim, hiçbir şey yok. Bizi beklediklerini sanmıyorum."

Ev banliyölerin çok dışında, sokağın yarısı terk edilmiş, harap bir bölgede.

İlk bakışta burası Niko'nun tarzı bir yer değil, ama biraz araştırma yapınca sokağı satın alan ve tüm imar izinlerini alan kişinin kim olduğunu bulmak çok zor olmadı.

Niko'nun şirketlerinden biri. Sergio'nun çok iyi bildiği, yeni ve yasal bir şirket.

"Belki öyledir, belki değildir. Sen hangisini seçerdin, Pavel?"

Adam omuz silkiyor. "Kapatılan toplum merkezi o kadar bariz ki çoğu kişi onu eler. O bana pek kurnaz biri gibi gelmiyor. Çift blöf yapmaktan hoşlanan birine benziyor. Ben onun yerinde olsam orayı seçerdim."

Başımı sallıyorum ve Erin'in güvenliği söz konusu olmasaydı gülümsüyor olurdum. Ama Ilya onun hakkında haklı. Bizimle parlak bir geleceği var.

Çünkü benim de baskın yapacağım yer tam orası.

"Efendim?" Askerlerimden biri daha geliyor. "Arkada bir sürü sigara izmariti var. Taze. Ve toprakta kocaman bot izleri. İki kapı ötede ise zırhlı bir SUV var."

Pavel ve ben birbirimize bakarız. "Tamam. Yapalım şunu," derim.

"Patronun kadını içeride, bunu unutma, öldürmek için ateş et... dikkatli ol," diyor Pavel askere. "Bir numaralı önceliğimiz onu kurtarmak. Anladın mı?"

"Evet, Pavel." Adam başını sallar, sonra bana da başını sallar. "Efendim."

"Anton?" diye soruyorum. Adam bekliyor. "Herkesin bu mesajı aldığından emin ol."

Orada, silahını kadının kafasına dayamış bekliyor olabilir. Ama onun hayatta olduğunu biliyorum. Aksi takdirde Niko onu çoktan sergilemiş olurdu.

Ve onu hemen öldürmez. Benim acı çekmemi istiyor.

Sürpriz unsuru olmasını umuyorum, ama onlar hazırmış gibi davranacağım.

Sonunda işareti veriyorum.

Önde olmak istiyorum ama Pavel beni geri çekiyor, koluma koyduğu el sanki kafama bir kurşun sıkmak üzere. İlyas da farklı olmazdı ve onun yerine duruyor. Ben de boş veriyorum.

Tıpkı içimi kemiren gerginliği görmezden geldiğim gibi.

Silah sesleri başlar ve ben geri çekilip, silahımı hazırlayarak ilerlerim. Yerde yatan adamlardan biri hareket eder, ama ben onu kafasından vurur ve küçük bir Guantanamo'ya benzeyen bodrum katına doğru ilerlerim. Sonunda bir kapı vardır, ama işkence kancaları ve zincirlerle dolu bodrumda ayakta duran son adam vardır.

Onu yakalayıp tüfeğimin dipçikleriyle yüzüne vuruyorum, kan fışkırıyor. Yer cesetlerle dolu ve adamlarım sağımda Pavel'i arıyor.

"O nerede lan?"

"Kim?" diyor adam, kan tükürerek.

"Erin. O nerede lan?"

Adam cevap vermiyor.

Pavel'e başımla işaret ediyorum, o da adamı tutarken ben de karnına yumruk atıyorum, sonra da kafasına yumruk atıyorum. Pavel onu bırakıyor ve adam yere yığılıyor. Yere düştüğü anda gülmeye başlıyor.

"O kaltak kaçmaya çalışırken ölmüştür herhalde. Patronun dirseğini kırdı. Böyle yapan orospulara iyi davranmaz."

Bacağımı kaldırıp ayağımı sertçe onun hayalarına vuruyorum. Sonra, o çığlık atarken, kafasına ateş ediyorum.

"Yukarıdaki ofisler temiz, ama bir alt kat daha var," diye mırıldanıyor Pavel.

Kapı. Ona doğru koşuyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Siktir, koridorda bir sürü kapı var. Onları tekmelemeye başlıyorum, umarım o iyidir. Adamlarım arkamda ama beklemiyorum. Sonra bir kez daha tekmeliyorum.

"Erin!"

Duvara zincirlenmiş, yatakta oturuyor, dövülmüş, morarmış ve korkmuş görünüyor.

"Aman Tanrım, Erin."

"Kaç, Demyan," diyor boğuk bir sesle. "Kaç."

Kaçmak mı? Hiçbir yere kaçmayacağım. Onsuz gitmeyeceğim. O...

Onu içeri aldığımda ona yarı yolda ulaşmıştım. Ve bakışlarım ona kilitlendiğinde, durumunu gördüm. O hasta piçin yaptıklarını. Boğazındaki morlukları ve izleri, sanki boğulmuş gibi, tek tek saydım.

Bunu yapmak bir saniye, belki daha az sürer.

Ama sonsuz gibi geliyor. Sanki zaman durmuş gibi.

Niko ölü bir adam, nefes alıyor. Ve onu yakaladığımda...

Bir adım daha atıyorum ki bir şey, bir gölge, beni döndürüyor.

Niko. Yüzü nefretle dolu çirkin bir maskeye dönüşmüş, silahını çekmiş, bana doğru koşuyor, ama öfkem beni ele geçiriyor ve silahını elinden tekmeliyorum.

Bana vurur, ama ben onu engellemek için döndüğümde darbe omzuma çarpar. Güçlü, evet, ama iyi bir hayatın tadını biraz fazla çıkarmış, sahip olması gereken becerileri korumak için adamlarına biraz fazla güvenmiş.

Kendini savunmak gibi beceriler.

Zaten o becerilere sahip olsaydı bile, bu adil bir kavga olmazdı.

Ben daha iri, daha güçlü, daha acımasız ve daha öfkeliyim. Yumruğumu yüzüne indiriyorum, sonra diğerini, o geriye savruluyor, bir şekilde kendini toparlıyor ve tekrar üzerime geliyor.

Silahımı çekmek için zamanım

var. Ama çekmiyorum.

Acı çekmesini istiyorum. Bana yaşattıklarının derinliğini.

Bu sefer sert bir aparkat atıyorum, sonra boynundan yakalayıp kendime çekiyorum ve kısa, acımasız yumruklar atıyorum. Testislerine, karaciğerine, böbreklerine, midesine. Sonra geri çekilirken boğazına sert bir yumruk atıyorum. Hyoid kemiğini kırmaya yetmez, ama ölüyormuş gibi hissetmesine yeter.

Nefes almaya çalışıyor, ama ben artık onu ciddi ciddi dövüyorum. Her yumrukta hırıldayarak ve homurdanarak sözler söylüyorum. "Oğlumu aldın. Kadınıma aldın. Ona elini sürdün."

Yüzü kan içinde dizlerinin üzerine çöküyor, ama ben karnına sert bir tekme atıyorum. Sonra çenesine bir tekme atarak onu sırt üstü yere yatırıyorum. O inliyor ve ben öfkemle botumu üzerine koyuyorum, bu bana güç veriyor, tüm mantığımı alıyor.

Ölmesini istiyorum. Acı çekmesini istiyorum. Bu lanet olası piçin beyni her yere sıçrasın istiyorum. Kaburgalarına ayağımı vuruyorum, kırılma sesinden bile zevk almıyorum. Kafasına tekme atıyorum, elmacık kemiği kırılıyor. Topuğumla üzerine basıyorum, burnunu parçalıyorum.

Zayıf bir şekilde çırpınıyor ve ben koluna basıp diğer ayağımı sertçe yere vurarak kolunu ayağımın altında ezip parçalıyorum.

Niko berbat durumda, berbat. Nefes nefese, uzun aralarla soluyor, benim nefesim de sert ve gürültülü.

Birkaç kez daha tekmeliyorum. Korkunç bir çığlık atıyor, her yer kan içinde. Ama onu günlerce acı içinde yaşatabilirim, ama Erin'i buna maruz bırakmayacağım.

Onu buradan çıkarmam

lazım. Seçiyor.

Siktir et onu.

"Acı dolu bir nefes daha almayı bile hak etmiyorsun, Niko."

Sonra silahımı çekip o pisliğin kafasına ateş ediyorum, anında öldürüyorum.

Kan kulaklarımda çınlıyor, sıcak, vahşi ve öfke ve adrenalinle dolu bir ses duyuyorum.

Yere çöküp onu kurtarmak için anahtarı arıyorum.

Anahtarı bulduğumda dönüyorum ve o sesi çıkaran benim öfkem değil, o. Erin çılgına dönmüş.

Siktir.

Beni canavar sanacak. Ben bir canavarım.

Ama onu serbest bırakıyorum ve o ağlayarak kollarıma atılıyor. "Sanmıştım ki... seni öldüreceğini sandım. Ve Sasha? Oğlum? Aman Tanrım, oğlum, o...?"

"O iyi, söz veriyorum, Erin, *Lyubimaya*," diyorum, onu sıkıca sararak, kollarımın arasına alıp karmaşadan uzaklaştırıyorum. "Ve beni öldürmek zor."

Bu onu derin, yürek parçalayan bir ağlamaya boğar, ben de ona Sasha'nın iyi olduğunu söylerim.

"Emin misin? Çok korktum," diyor Erin hıçkırıklar arasında.

"Onu kendim getirdim. O iyi, iyidir. Yaralanmadı. Seni özlüyor, ama Alina ona göz kulak oluyor. Bütün ev ona göz kulak oluyor. O güvende."

Şimdi.

Ama biri içeri girmiş.

O öldü ve güvenlikteki açığı kapattım, ama... Lanet olsun.

"Ve Ilya... vuruldu. Çünkü..."

"Ameliyatta."

"Hayatta mı?"

"Evet."

Yüzümü tuttu. "Kaçmaya çalıştım çünkü N-niko seni öldürmek istiyordu ve ben yapamadım..." Yine gözyaşlarına boğuldu.

Alnını öptüm. "Ah, Erin, sana söylediğim gibi beni öldürmek zor."

Onu sıkıca sararım, titremelerinin benimkilerle karışmasına izin veririm, umarım fark etmez.

Yüzünü ceketime gömerek, katliamı görmemesi için, onu inciten, oğlumu çalan ölü adamdan uzaklaşarak odadan çıkıyorum ve o pislik yuvasından uzaklaşıyorum.

Onun bölgeleri, bu olay yüzünden kanlı bir kavga çıkacak, ama şu anda umurumda değil.

Onu eve götürmekten başka hiçbir şey umurumda değil.

Güvende olması.

Beşinci Bölüm

ERİN

"OĞLUMU GÖRMEK İSTİYORUM." Antiseptik kokulu cehennem çukuru olan hastanede elimi tutan adama öfkeyle bakıyorum.

"Muayene olmalısın. Seni boğmaya çalıştı. Emin olmak istiyorum..." Cümlesini bitirmiyor.

"Kimse bana öyle dokunmadı, Demyan."

Elini sıkıyorum, bu güçlü adamın birinin bana yanlış bir şekilde dokunmuş olabileceğinden endişelenmesine garip bir şekilde dokunuyorum. Ve tam da bu tehditleri, tecavüz ve cinsel istismarı kendime saklıyorum.

O ve adamlarının oradaki herkesi öldürdüğünden emin olsam da, onu öfkeliendirmek istemiyorum.

Demyan'ın telefonu ışıldadığında doktor içeri girer ve Demyan ayağa kalkmadan önce elimi öper. "Bir saniye dışarı çıkıp telefonu açacağım. Ben..."

"Bayan Banks ile biraz yalnız kalmak istiyorum," diyor doktor Demyan'a kararlı bir şekilde.

Demyan kıpırdamadı. Tabii ki kıpırdamayacaktı. Doktoru dinlemeyecekti. Niko ya da adamlarından birinin, yüzüme ve boğazıma yaptıklarının dışında başka bir şey yapıp yapmadığını, bana istismar edip etmediklerini merak ediyordu. Yutkunmak acı veriyordu. Ama onun buradan gitmesi gerekiyordu. Kontrolü ele almam gerekiyordu.

Biraz mahremiyetime ihtiyacım var, muayeneye girmek istemememe rağmen, ama dudaklarımın acıyıp morarmasına aldırmadan Demyan'a gülümsüyorum.

"Hayır," diyor.

"Evet, Demyan. Git Ilya'yı gör." Sesimi yumuşak tutmaya çalışıyorum.

"Lütfen." "Onu muayene etmek istiyorum," diyor doktor.

İtiraz etmek üzereyken bakışları bana kayıyor. Dudakları inceliyor. Ama başını sallıyor. "İlya'nın durumuna bakacağım."

Bu savaşı kazandım, ama Demyan'ın nadiren geri adım attığını hissediyorum. Ama yine de, onu hiç bu kadar... kararsız, bu kadar çıplak görmemiştim.

Onu kontrol etme girişimlerini ve ellerini üzerinden çekmeyi başardı ve ben sadece onun gitmesini izledim, burada olmadan işlerin daha hızlı biteceğine sevindim ve mümkün olduğunca çabuk eve gidip oğlumun yanına gitmeye kararlıyım.

Ve mahremiyete ihtiyacım var.

O gider gitmez, doktor beni muayene ediyor, boğazımı ve dudağımı kontrol ediyor. Tansiyonumu ve ateşimi ölçüyor ve tecavüz kiti isteyip istemediğimi soruyor. Hayır diyorum. Onlar bana acı veriyor, ama kimse bana öyle bir şey yapmadı.

"Tanrıya şükür," diyor ve hemşireyi çağırmak için düğmeye basıyor.

Hemşire geliyor ve doktor ona bazı haplar ve kan tahlilleri istiyor.

Demyan'ın bana öyle bir şey yapmış olsalar öfkesini ondan çıkarmayacağı için rahatladığını hissediyorum.

Oh, benim için de öyle. Ama esas olarak Demyan için.

Anlıyorum, ama Demyan benim için üzülür, kendini suçlar, başka hiçbir şey yapmazdı.

Doktorun tüm sorularını cevaplıyorum, hemşire kanımı alıyor ve birkaç hap bırakıyor.

"Sen ve bebek iyisiniz," diyor doktor. "Haplar boğazın için, sadece reçetesiz satılan ağrı kesiciler, bebeğe zararı yok. Ama birkaç gün dinlenmen gerekiyor."

"Gidebilir miyim?"

"Bay Yegorov döndüğünde gidebilirsiniz. Bir kadın doğum uzmanı ile randevu almanızı istiyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bu hafta hallederim." "Bu hafta neyi halledeceksin?"

Demyan beni irkitti. Adam istediği zaman sessiz kalabiliyor ve onu gördüğümde kalbim çarpıyor. Yakışıklı yüzü, endişesi, bana baktığında yumuşaklığı.

Doktor işine dalmış, ben de Demyan'ın uzattığı elini tutuyorum.

"Sakin ol."

Demyan kaşlarını çatıyor. "Bütün hafta hiçbir Şey yapmayacaksın. Bir ay boyunca. Belki ayaklarının yere basmasına bile izin vermem."

Bu sözlerim beni biraz güldürür. "Tuvalete gitmek zor olacak."

Yaklaşır, eğilir ve beni öper. "İmkansız kadın." Sonra doğrulur. "İlya ameliyattan ıktı. Şu anda dinleniyor."

Nefesimi veriyorum. "Onu ne zaman görebiliriz?"

"Sen hastanedesin, hiçbir yere gidemezsin ve o kritik durumda, bu yüzden yoğun bakımda. Ama o güçlü, inatçı ve direniyor. İncancım var."

Elini sıkıyorum. "İyi olacak. Biliyorum." "Lanet olsun, Erin. zgnm, ben..."

"Söyleme," diye fısıldadım. "Sasha'nın ve İlya'nın iyi olduğuna odaklanmalıyız."

"O..."

"Ve iyi olacak, Demyan. Eve gidebilir miyiz?" Yine kaşlarını çattı. "Erin."

"Doktor gidebileceğimi söyledi."

"Peki," dedi, "ne bekliyoruz?"

KALBİM, malikanenin kapısından içeri adımıımızı attığımız anda çılgınca ve hızla atıyor. Aniden, bir çığlık havayı dolduruyor ve minik bir mermi bana doğru hızla geliyor.

"Anne!"

Sasha bana o kadar sert ve coşkuyla atılıyor ki, geriye doğru sendiyorum ve Demyan tarafından yakalanıyorum.

Ağlamaya başlıyorum ve bebeğimi tekrar kucaklıyorum.

Bana bakar, gözleri sevgi ve suçlamayla parıldıyor. "Anne! Sen gittin! Kötü anne!" Ve kolları hemen havaya kalkar.

Onu kaldırıyorum ve o da bana sıkıca

sarıyor. "Seni özledim anne. Seni

seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Sasha." Onu öpücük yağmuruna tutuyorum, o da kıpır kıpır oluyor ve birinin verdiği şekerden yapış yapış olan parmaklarıyla saçlarımı, sonra yüzümü tutuyor, morlukları çimdikliyor ve dürtüyor.

"Anne," der şok olmuş bir fısıltıyla. "Yüzünü incitmişsin." "Ben iyiyim, bebeğim, söz veriyorum. Ve seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

O başını sallar. "Ainna ve Oga bana şeker verdi." Sonra eğilip fısıldar, "Dino da verdi."

"Yatma vaktin geçti," diyor Demyan, benden önce davranarak. "Annen dinlenecek, Sasha, ama Alina, Olga ve ben..."

"Hayır," diyorum. "Ben istiyorum."

Demyan bana sert bir bakış attı. "Tamam, peki."

Oğlumu sıkıca sararım ve Alina'nın gülümsemesini yakalarım. Benim için duyduğu rahatlama ve Sasha'nın mutluluğu, onun üzüntüsünü yumuşatmıştır.

Merdivenleri tırmanıyorum. Burası evim değil, ama... ama evim gibi hissediyorum. Sasha'nın küçük bir çocuk gibi tatlılığı, şüphesiz yediği şekerlemelerle daha da tatlılaşmış, beni dolduruyor, yatıştırıyor ve ben de o beni kucaklarken, başını omzuma yaslayarak onu sıkıca sarıyorum. O mırıldanıyor ve ben kelimelerini değil, sesini dinliyorum. Konuşurken saçımı çekip kıvrılırken kalp atışlarını dinliyorum.

Dino kelimesini duyuyorum.

Kalbim çarpıyor.

Demyan açıkça arkamızda ve alçak sesle cevap veriyor, Sasha kahkahalarla gülüyor.

Onun odasına vardığımda onu yere indirip ona bakıyorum. "Bebeğim, yapış yapış ve kirisin. Yatmadan önce banyo zamanı."

Dönüşümün sevinci, küçük yüzünün gök gürültüsüyle kararmasıyla yok oluyor. "Ama istemiyorum anne."

"Çok yazık. Banyoda oynayabileceğin ördeklerin var. Ve köpük de ekleyebiliriz."

Başını eğiyor. "Köpükler mi?" Sonra çığlık atıyor. "Köpükler!"

Banyo zamanı sonunda ben ve Demyan sıırsıklam oluyoruz. Sasha kurulanıp giyinip dişlerini fırçaladıktan sonra yatmaya hazır ama kollarımdan ayrılmak istemiyor.

Ben de uzlaşmaya varıyorum. "Sandalyeye oturup kitap okusak nasıl olur?"

Demyan, odasına küçük çocukların tırmanıp kıvrılabileceği veya birinin oturup onu kucaklayabileceği büyük, yumuşacık bir koltuk koymuştu.

"Tamam, anne."

O oturur, o da kucağıma tırmanır ve Demyan bana Sasha'nın en sevdiği kitabı verene kadar, şu anda Sasha'yı onunla paylaşmam gerektiğini fark etmem. Ama yapamam. Ve kendimi suçlu hissetmem gerekir, ama hissetmiyorum.

Sasha'yı tekrar kollarımda, hayatımda olduğu için çok mutluyum. Onun iyi ve zarar görmemiş olmasına çok rahatladım.

Okumaya başlıyoruz, yani ben okuyorum, Demyan ve Sasha dinliyor. Sasha uykuya dalınca Demyan kalkıyor ve Sasha'yı almaya geliyor.

"Onu yatırırım, sen dinlen," diyor. "Hayır."

Nefesimi tutuyorum. "Ben yapmalıyım."

Demyan geri çekilir ve başını sallar. Odanın kapısına doğru yürürken onu görmek kalbimi acıtıyor.

"Hey," diyorum.

Durur ve döner.

Gülümserim. "Birlikte yapabiliriz."

Ve granitten yapılmış gibi görünen Demyan, zevkle yumuşar. Bu beni kurtardığı için duyduğu rahatlama değil, iki yıldır ondan mahrum bıraktığım için beni suçlulukla dolduran özel bir şey.

Oğluna olan sevgisi. Sasha ile paylaştığım dünyaya, az da olsa davet edilmenin verdiği mutluluk.

Anın kırılganlığı odadaki tüm alanı kaplamaya başlıyor ve ben onu mahvetmemek için nefes almıyorum.

Ama o önce hareket ediyor, hızlıca gözlerini kırptıyor, omuzları yükselip alçalıyor ve bakışları oğluna kayıyor.

"Al," diyorum, Sasha'yı ona uzatarak.

Donup kalıyor ama bana bakınca gevşiyor ve başını sallıyor. "Yarın yaparım, izin verersen."

"O bizim oğlumuz. Tabii ki."

Sanırım ona daha çok aşık oldum çünkü teklif ettiğim anda vazgeçmenin ne kadar zor olduğunu anladım. Demyan battaniyeyi geri çekiyor ve ben oğlumuzu dikkatlice yatağa yatırıp, onu örtüyorum, yumuşak saçlarını ve sıcak yanağını okşuyorum ve ona iyi geceler öpücüğü veriyorum.

Demyan eğilip yanağına dokunur ve o anda aklıma gelen tek şey, ondan alınan her şeydir. Benim ya da kaderin değil, babasının aldığı şeyler. Hiç tanışmadığım, ölmüş birini, o adamı bu kadar nefret ettiğimi sanmıyorum.

Demyan doğrulup elimi tutar. "Yat." Biraz sendelerim.

"Yorgun değilim."

Ama beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp boynuma öpücükler kondurur, hafifçe ısırır. "Yalancı."

Beni odasına, bizim odamıza taşır ve yatağa yatırır. Sonra uzun bir süre beni izler, sonra iç çekip ellerini sıkar. Demyan yutar, ellerine bakar. "İyi misin? Gerçekten?"

"Demyan. Oğlumuzu kurtardın, sonra da benim için hayatını tehlikeye attın." O başını sallar. "Ben... sana banyoyu hazırlayayım."

"Ben iki yaşında değilim." Oturup elimi omzuna koyuyorum ve güçlü vücudundan yayılan titreşimler güç veriyor. "Ve ben iyiyim. Artık güvendeyim. Beni kurtardın Demyan. Dahası, Sasha'yı kurtardın."

Eğilip yanağına öpücük kondurdum.

Ayağa kalkar ve banyosuna girer. Duşun sesi beni karşılar. Dışarı çıktığında, arkasında küçük bir buhar bulutu ve pantolonunda su damlacıkları vardır.

"Sıcaklık iyi. Duş al." Bana meydan okurcasına bakıyor. "Biliyorsun, sana banyoyu hazırlardım, ama o zaman seni otel küvetinde bir hediye gibi bulduğum anı hatırlardım."

Ağzında küçük bir gülümseme belirir.

"Madem dinlenmen lazım, ben aşağı inip sana bir şeyler içecek ve yiyecek bir şeyler alayım. Geri gelene kadar duş al ve giyin, yoksa seni mahvederim."

Oh. Tanrım.

Bu haliyle ne yapacağımı bilmiyorum. Ya da belki sadece yorgunum ve güvende olduğum, oğlumla yeniden bir araya geldiğim için mutluyum. Oğlumuz. Ve... Karnıma dokunuyorum. Ona söylemeliyim. Ama duşa daha çok ihtiyacım var. Orayı ovup, o aptal Niko'nun beni işerken izlediğini unutmak istiyorum.

Uygun bir zaman seçeceğim, iyi bir zaman, onun rahat ve şu anki gibi savunmasız olmadığı bir zaman.

Demyan bana bakar ve kanımda bir heyecan geçer. Bakışlarındaki sıcaklık, o açıklık, benim olmak istediğim bir şey.

Beni banyoya götürüyor, sonra çıkıyor.

Mesele şu ki, soyunurken düşünüyorum da, o bu tür açıklığa ve savunmasızlığa yatkın bir adam değil ve onu daha fazla şey ile bombardımana tutmak istemiyorum.

Ve bu garip coşku geçtikten sonra, ilişkimizin iyi bir noktada olduğunu bilmek istiyorum.

Suyu daha sıcak yapıp banyoya giriyorum ve her yerimi ovuyorum. Sonra sıcak iğnelerin beni daha da temizlemesine izin veriyorum, tabii bu mümkünse.

Sonunda çıkıp kurulandım ve büyük banyo havlusunu üstüme sardım. O gelmemiştir, ben de onun giyinme odasına girip spor tişörtünü alıp giydim.

Temiz ama nedense hafif bir Demyan kokusu var. Deterjan olabilir mi? Demyan'ı bu kadar çekici kılan ince kokulardan biri olabilir.

Yatağa tırmanırken o bir tepsiyle içeri giriyor. Meyve, sandviç, çorba ve günahkar kokan sıcak çikolata var ve ben onu seçiyorum.

Tadı daha da güzel.

"Çorba iç."

"Demyan."

"Erin."

İç çekerek bardağı masaya koyup kaşığı ev yapımı tavuklu erişte çorbasına daldırıyorum ve görevimi yerine getirmek için bir kaşık çorba yutuyorum.

Çok lezzetli ve hepsini yiyip karnımı doyuruyorum. Ama sandviçi elime aldığım anda, o bir şişe su açıyor, sandviçi işaret ediyor ve şişeyi komodinin üzerine koyuyor.

"Hayır, *Lyubimaya*, önce sandviç, sonra meyve."

Gülümsememi saklamaya çalışarak bir ısırık alıyorum, sonra sıcak çikolatayı alıp birkaç yudum daha içiyorum. O çikolatayı alıp suyu elime veriyor. Sonra yastıkları kabartıyor ve ışıkları kısarak odayı altın rengi ve sıcak bir ortama dönüştürüyor.

Ve... çığlık atacağım.

"Demyan." Suyu bir yudum alıp bırakıyorum, sonra bir çilek yiyip tepsiyi itiyorum. "Doydum, şımarmayı kes. Lütfen."

Kaşlarını çatıyor ve o anda Sasha'ya o kadar benziyor ki kalbim titriyor ve eriyor.

"Demyan," diyorum tekrar. "Bütün bu ilgini seviyorum, gerçekten, ama bunu yapmana gerek yok. Geri döndüğüme mutluyum. Seninle. Sasha'yla. Telaşlanmana gerek yok."

Kaşları çatılır ve tepsiyi alır. "Ben sadece..." Kapıya doğru yürür, tepsiyi dışarıya koyar, kapıyı kapatır ve geri döner.

Sanki onun kalbini sökmeye çalışmışım gibi.

"Sadece senin benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek istedim. Bu tür şeylerde iyi değilim, tamam mı?" Sesindeki sert suçlama beni ısıtır ve hala kaşlarını çatmış halde yatağa oturur. Sonra başını sallar ve elini saçlarının arasına geçirir. "Seni çok seviyorum ve sana bir şey olsaydı..."

Onu öpüyorum. Kucağına tırmanıyorum, onu öpüp susturuyorum. Ah, onun beceriksiz aşk sözlerini, sevgisini gösterme çabalarını sonsuza kadar dinleyebilirim. Nazik sözlerle, şampanya ve elmaslara, serada yetiştirilmiş güllere karşı sert sözleri tercih ederim.

"Ben iyiyim." Başını ellerimin arasına alıp onu tekrar öpüyorum, ağzı sıcak, lezzetli, viski tadı var, duş alırken votka yerine bunu tercih ettiğini söylüyor. Ve... çok hafif bir çikolata tadı. "Sasha iyi."

Onu bir kez daha öptüm, dudakları aralandı ve dillerimiz birbirine değdi. Bu, içimde elektriksel bir titreşim yarattı.

Ama ona henüz bebekten bahsetmeme nedenini biliyorum. O onun çocuğu ve bunu bilmeye hakkı var. Ama benim de cevaplara ihtiyacım var. Derin bir nefes alıyorum. "Bence Stefina hakkında konuşmalıyız..."

"Hayır, her şey yolunda. Endişelenme."

"Ama..."

Beni yavaşça, yumuşak ve romantik bir şekilde öper, başım döner ve midem altüst olur.

Demyan başını kaldırır. "Hallettim dedim. Her şey yolunda, Erin. Şimdi, tecavüze uğramak istemiyorsan yatağına dön."

"Yatağa dönmek istemiyorum," diyorum. "Seni istiyorum."

"Erin..."

"İyi bir şey hissetmek istiyorum. Senin iyi hissettirdiğin gibi, Demyan."

Gözleri parlar. Sonra beni sertçe öper, beni yatağa yatırırken derin, şehvetli bir öpücük. Eli uyluğumdan yukarı kayar. "Oh, *Lyubimaya*, gömleğimin altında ıslak ve çıplak, tam da doktorun istediği gibi."

Gülerek omzunu ısııyorum. "Senin doktorun mu, benimki mi?"

Geri çekilir. "Senin. Onu ıslat, istekli hale getir ve seks için yalvart dedi." Kendinden emin erkekliği içimde derin bir titreme yaratır ve ayağa kalkar, yavaşça soyunur ve o muhteşem vücudu, geniş ve oyulmuş kasları bana açılır.

Bundan hiç bıkmayacağımı sanmıyorum.

Yatağa girerken beni kollarına alıyor, ereksiyonu bana ediyor. Ama acelesi yok.

"Eğer istersen," diye fısıldıyor, dudaklarını kulağıma değdirerek. Bir

heyecan dalgası beni sarıyor. "Seninle, her zaman."

Gülümsüyor ve sonra bacaklarımı ayırıp ıslaklığa dalarken beni derin bir öpücükle öpüyor. Demyan aşağı doğru hareket etmeye başlıyor, açıkça yorganın altında güneye doğru ilerliyor, ama ben saçlarını tutup onu durduruyorum. "Hayır. Sana ihtiyacım var. Sert ve hızlı."

"Ben..."

"Bana zarar vermeyeceksin." Yutkunuyorum. "Sadece senin tarafından ele geçirildiğim tüm o anıları silmek istiyorum."

Ve onu tekrar kendime çekip öpüyorum.

Daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok. Şu anda romantizm istemiyorum. Sahip olunmak istiyorum, onun tarafından sahip olunmaya ihtiyacım var, sanki o bana diğer kadının gittiğini ve benim ona ait olduğumu gösteriyor gibi. Onun ayarladığı mantık evliliğinin artık suya düştüğünü, onun benim olduğu gibi benim de ona ait olduğumu.

Demyan'ın ağzı sıcak ve şiddetli, beni kaplıyor, sert penisi içime girerken uyluklarımı daha da ayırıyor, beni gerginleştiriyor. İnliyorum ve omzunu ısııyorum, o da beni sertçe alıyor. Her itiş beni arındırıyor, ona daha da yaklaştırıyor ve ben uyluklarımı onun etrafına doluyorum.

Kalçalarımı kaldırıyorum ve her çarpışında daha derine giriyor, vücudum geriliyor, içimde zevk dalgaları, özgürlük istiyor.

O nazik değil. Vahşı itmeler sahiplenme beyanları. Bir hak talebi. Ve ben her birini memnuniyetle karşılıyorum.

İçimde zevk birikmeye başladıkça düşüncelerim parçalanmaya başlar ve kısa sürede patlar, beni orgazma fırlatır, içimdeki sikiinde sertçe kasılırım ve o yükselip daha derine girerek beni titretip sarsıp çığlık attırırken bu neredeyse dayanılmaz hale gelir. Sonra o da boşalır, sıcak menisi beni fişkırarak doldurur.

Yere yığılıyoruz ve o beni öperek yolunu buluyor, tişörtümü yukarı çekip meme uçlarımı öpüp emiyor, hoş bir acı duyuyorum. Sonra başını kaldırıyor. "İyi misin?"

"Seninleyim," diye fısıldadım. "Evet. Teşekkür ederim, buna ihtiyacım vardı... Buna ihtiyacım vardı." Ona ihtiyacım vardı.

Gülümsedi, ama beni kollarına alırken gözlerinde endişe vardı. Yorgunluk beni ezip geçer ve ben uykuya

dalarım. Güvende ve emniyette.

Rüyasız bir uyku, neredeyse uyanık gibi bir şeye kayan bir uyku. Demyan'la birlikteyim, o beni seviyor, sarılıyor ama bu yetmiyor. Vücudum arzuyla titriyor ve bu uyanık rüyada kelimeler ağzımdan dökülüyor. Sonra vücudum canlanıyor. O ıslak ve sıcak, yumuşakça beni yalıyor. Oradan, yavaş ve lezzetli zevk dalgalarıyla alınıyorum ve tamamen uyanıyorum. Demyan bacaklarımın arasında, yalıyor ve emiyor, parmakları içimde, beni sarsan bir orgazma götürüyor.

"Aman Tanrım."

Gülüyor ve başını kaldırıyor, yorganın altından çıkıyor. "Çok tatlı sordun, nasıl direnebilirdim?"

"Öyle mi?"

"Uykulu bir sesle 'Demyan, lütfen...' dedin." Beni kollarına çekerken ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Evet." Yüzümden bir saç telini çekip atıyor. "Seni çok seviyorum, Erin."

Dün gece ona bebekten bahsetmeden uyuyakalmışım ve onun sevgi dolu sözleri içimi kaplarken, kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve ben de "Ben de seni seviyorum" diyorum.

Ona söylemeliyim.

"Demyan..."

Biri kapıyı çaldı ve kapı açılırken o da yorganı çekip üstüne örttü.

Alina başını içeri soktu ve çok rahatsız görünüyordu. "Üzgünüm. Demyan, oturma odasına gelmen gerekiyor. Hemen."

Altıncı Bölüm

DEMYAN

SİNİRİM BOZULUYOR. Saat erken ve Alina ya da Olga'nın *şafak vakti* uyanık ve meşgul *olduğunu* biliyorum.

"Ne oldu?"

Yataktan kalkarken Erin'in elini tutmak için duruyorum. "Sasha değil."

Küçük bir gülümseme belirdi. "Biliyorum. O seni istedi, bizi değil. Ayrıca, Sasha öfke nöbeti geçirmek istediğinde ciğerleri patlar."

"Bu aptalca bir iş meselesi olacak. Olur böyle şeyler." Omuz silkiyorum ve elini öpüyorum. "Sıkıcı olacak."

"Sen işin için yaşıyorsun." Sanki benim işim normal bir işmiş gibi söylüyor, kan ve şiddetle dolu bir iş değilmiş gibi.

Ama umarım onun kabullenmesi, buranın onun için en güvenli yer olduğunu gösterir. Burada, benimle birlikte. Onu hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğim. Ne onu ne de oğlumuzu.

"Sen ve Sasha için yaşıyorum."

Kızarır ve gözlerini devirir. "Gidip giyineyim." "Sasha ile burada kal. Sıkıcı olur." "Ya Ilya ile ilgili bir haber varsa?"

Ayağa kalkıp bir takım elbise seçip hızlıca giyindim. "Belki onu vuran Onu vuran pislikle ilgili olabilir. Sana haber veririm."

Giyinip hazır olduğumda, kapıdan çıkıyorum, onu bırakmak istemiyorum, onu geri aldıktan sonra bu kadar çabuk. Dün gece istediği sert ve hızlı sevişmenin telafisi için sabahı yavaş seksle geçirmeyi planlamıştım. Olga ile mutlu bir şekilde oynayan Sasha'yı kontrol ederken bile, bu sabah uykulu haldeyken beni isteyen Erin'in tatlı sözleri duyularımı okşamaya başlıyor.

Ama onları kafamdan atıyorum. Bugün önemli bir toplantım var, belki de onu öne aldılar.

Ya da bir sorun çıkmıştır. Her zaman çıkar.

Aşağıya indiğimde, Magda elinde bir tepsi kahveyle ciddi bir ifadeyle duruyor. "Efendim," diyor.

Kalbim sıkışıyor.

Kim olursa olsun, Magda onu sevmiyor ve genellikle bunu yüzüne bu kadar belli etmez.

Onu oturma odasına kadar takip ediyorum ve hareketsiz kalıyorum. Sergio.

Ve lanet olası Stefina, kocaman saçları ve daracık kıyafetleriyle. İkisi de kanepemde oturuyor. Biri operaya gitmiş gibi, diğeri gece kulübüne gitmiş gibi, randevusundan sıkılmış ve telefonunda başka birini arıyor. Siktir.

Magda önce elime bir kahve sıkıştırdı, sonra tepsiyi sehpaye bıraktı. Tam çıkmak üzereyken gözlerim onunla buluştu, durdu, döndü ve onlara servis yaptı.

O bunu yaparken, ben de nefes almaya çalışıyorum.

Ödemelerini hep geç yapanlar hakkında bir rapor ya da New York, Brooklyn'deki Sheepshead Bay'deki bir çeteye olan anlaşmamızla ilgili sorunlar hakkında bir rapor bekliyordum.

Bu daha kötü.

Çünkü bu işten kurtulmanın kolay olmayacağını tahmin etmiştim, ama o piç kurusu kurtarıldıktan sonra bana yirmi dört saatten fazla süre vereceğini düşünmüştüm.

Ama işte burada, artık sarıya boyanmış kıızıyla birlikte. Geçen sefer saçları koyu renkteydi, şimdi ise kıvrıkcık bukleler halinde toplanmış ve kabartılmış ya da kadınlar ne yapıyorsa onu yapmış. Yeterince güzel, hatta onun türden bir güzelliği seviyorsanız güzel bile denebilir. Makyajı, kıyafetleri, kilometre yüksekliğindeki topuklu ayakkabıları, bir el çantası, ki sanırım küçük bir araba kadar pahalıdır.

Tasarımcılar ve kim kimdir hakkında pek bilgim yok, ama önüme konulan parayı tanırım.

Ama bu abartılı ve benim zevklerimin basit, doğal, küçük ve kıvrımlı olduğunu fark ediyorum.

Bu değil...

O, etkinliklere birlikte giderdim, yatardım kadınların bir kopyası. Ama onda eksik olan şey gerçek sınıf.

Ya da onu sevmiyorum.

Ve gözlerindeki soğuk ifadeden, onun birinci tercihi olmadığımı tahmin ediyorum.

Bu beni yatıştırmalı ya da ona empati duymamı sağlamalı. Ama ikisi de değilim. Stefina bunu kullanacak, babasının planına uyacak. Stefina para, prestij ve lüks hayatı seviyor. Benimle evlenirse istediği herkesle yatabileceğini düşünüyor.

Ve bana karşı bir şey hissetmese de, bakışları yüzümde kalıyor ve kasıklarımına iniyor. Sanki benimle yatmak istiyor gibi bir izlenim ediniyorum.

Siktir.

Ve sonra Sergio var. Kahve servis edildi, o da arkalarına yaslanıp yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle oturuyor.

Magda Stefina'ya bir fincan daha uzattığında, sırf bana kendimi toparlamam için bilerek yavaş servis yaptığı için ona zam yapmayı düşünüyorum.

Kolay bir gülümsemeyle Magda'nın gitmesini

bekliyorum. Bu gülümseme yüzeysel. Çünkü çok

sinirliyim. Sergio iç çekiyor. "Kahve güzel."

"Kes kır . Erken Erken yemeğimi yemeğim çok yoğun
günüm Biz çok randevumuz
randevumuz var..."

"Olmaz Demyan," dedi elini havada sallayarak. "Zaman çok önemli."

Bakışlarım, odayı inceleyen ve çeşitli pahalı eşyalara göz gezdiren Stefina'ya kaydı. "Burası iyi bir yapıya sahip," dedi. "Modernize ettikten sonra, burası bana çok yakışacak."

Ona neredeyse tehditkar bir şekilde cevap verecektim, ama bunun bir tuzak olup olmadığından emin değildim. Sanırım o sadece zevksiz biriydi.

"Ben eşyalarımı olduğu gibi seviyorum," diyorum sakın bir sesle.

Kıkırdar, ama soğukluğu devam eder. "Babana çekmişsin. Geçmişte takılıp kalmışsın."

"Sessiz ol," diyor Sergio. "Erkekler konuşuyor."

Ağzını kapatıyor, istediğim de buydu. Ama tersine, ona böyle davranması beni rahatsız ediyor.

Tanrım, bunun bitmesini istiyorum.

"Habersiz gelmenin bir nedeni vardı."

"Bence formaliteleri çoktan aştık, Demyan." Sergio tekrar gülümser. "Sonuçta birleşiyoruz."

"Öyle de denebilir," diye mırıldanırım. Sonra Stefina'nın ayaklarının yanındaki halının üzerinde, el çantasının yanında, büyük deri çantasından dışarı çıkan kalın kitabı fark ederim.

Elimi yüzüme götürüp kahvenden bir yudum alıyorum.

"Otur," diyor Sergio, "önümüzde uzun bir sabah var."

"Ayakta durmayı tercih ederim, ayrıca sabahım dolu."

"Artık değil." Sergio'nun gülümsemesi genişler. "Düğün hazırlıklarını sonlandırmak için geldik."

Arkamda duyulabilir bir nefes sesi duyuldu ve dünyam başıma yıkıldı. Döndüm. Erin orada duruyordu, yüzü incinmiş, elini ağzına götürmüş, sanki tokat yemiş gibi, bu da morluklarını daha da belirgin hale getiriyordu ve içimde suçluluk duygusu yükseldi.

Kahretsin. İşlerin, ona düşündürdüğüm kadar yolunda olmadığını bu şekilde öğrenmesini istememiştim.

Gözleri benimkilere takılır, Pavel belirir, yüzünde hafif bir kaş çatma vardır. Ona dokunmaz ama yanına yaklaşır.

Bakışlarımı tekrar Erin'e çeviriyorum. "Demyan?"

Kırık fısıltısı içimi parçaladı ve ben yavaşça nefes aldım.

"Sonra açıklarım," diye mırıldanıyorum, sesimi alçak tutarak, sonra Pavel'e başımı sallıyorum, o da kolunu Erin'in omzuna atıyor.

Erin bir an direnir. Ama Sergio ve Stefina'nın oturduğu yere bakar, sonra benden uzaklaşıp Pavel'e döner ve onun kendisini odadan çıkarmasına izin verir.

"Demyan?" Sergio diyor. "Bunu gerçekten halletmemiz gerekiyor."

Sergio'ya dönerim. "Benim iznim olmadan evime bir daha gelme."

Sergio'nun gözleri parıldarken, kendini beğenmiş küçük gülümsemesi derinleşir. "Müstakbel kayınpederine böyle mi konuşulur?" Rusça'ya geçer. "Biz aileyiz, değil mi?"

"Hayır. Henüz değil." İngilizce konuşmaya devam ediyorum. "O ana kadar, gelmeden önce izin istemelisin. Yolumdan çekilmeyeceğim ve çok yoğun günümün bozulmasına izin vermeyeceğim."

Stefina'nın bakışları kapıda. "Çok yoğun."

"Anlaşmamız, Sergio, benim mal varlığıma veya hayatıma burnunu sokmak için bir davet değil. Ben de sana öyle yapmayacağım. Bu ve buna eşlik eden tüm konuşmalar, benim uygun gördüğüm zamanda olacak." Şöminenin üzerindeki mantoya doğru yürüdüm ve fincanımı bıraktım. Sonra geri döndüm. "Dediğim gibi, meşgulüm. Sizinle iletişime geçeceğim."

Pavel tekrar ortaya çıkınca kapıyı işaret ettim.

Yalnızdı. "Düğünü konuşmalıyız!" dedi Stefina.

Onu görmezden gelip eşyalarını toplamasını bekledikten sonra Pavel ve ben onları antreye kadar eşlik ettik.

Stefina bana sanki ona bir fıçı limon içirmişim gibi bakıyor, ama ben Sergio'ya dönüyorum. "Avukatım sizinle iletişime geçecek."

Öfke parlar. "Eğer düşünüyorsan..."

"Her zaman hukuki meseleler vardır." Evlilik sözleşmeleri ve bu lanet olası karmaşadan kurtulmanın yolları, ama bunları kendime saklıyorum. "Seninle iletişime geçeceğim."

O başını sallar ama bana bakarken kıpırdamadan durur. Sonra bana doğru bir adım atar. "Bana ulaşmak için yirmi dört saatin var."

Tek yaptığım ön kapıya gidip kapıyı açmak, onlara kendi istekleriyle geçmekten başka seçenek bırakmamak.

Sergio beni yeterince tanıyor, ikisini de dışarı atacağımı ve protokolü hiçe sayacağımı biliyor. Ve bu tür şeyler sızar, yayılır, onun böyle bir aşağılanmaya izin verdiği şeklinde zarar verici söylentiler yaratır. Bu yüzden kızıyla birlikte verandaya adım atıyor.

"Bu düşün, Demyan, yakında ilerleme olmazsa, işi kendi ellerime almak zorunda kalacağım."

Bu da bana zarar verecektir. "Yirmi dört saat," der tekrar.

"Meşgulüm ama sözümün eriyim." Ve kapıyı yüzlerine çarparak kapatırım.

Bir dizi küfürü dişlerimin arasına sıkıştırıp oturma odasına geri döndüm. Stefina ile evlenmek istediğim son şeydi ama söz sözdür.

Sözünü tutmayan bir bratva pakhan olarak damgalanma riskini alamam. Çünkü bunu yapmazsam, kimse bana bir daha güvenmez.

Stefina'yı sevmiyorum, o da beni sevmiyor, ama hayatımda Erin ya da Sasha olmasaydı, belki de onu mutlu bir şekilde kendi çıkarlarıma göre yönlendirebilirdim.

Ama onlar var.

"Siktir," diye mırıldandım.

Bu karmaşadan kurtulmak için akıllı davranmalı, zamanımı beklemeli ve meşru bir çıkış yolu bulmam gerekiyor. Sergio bunu istiyor çünkü benim gücüm gerekiyor. Açıkça istememesi ve farklı bir anlaşma yapmaya çalışması, ortaya çıkarılacak bir sır olduğunu gösteriyor.

Olacak, hissedebiliyorum. Her zaman kirli şeyler vardır. Ama umarım bu anlaşmayı geçersiz kılmak için yeterli olur.

"Efendim?"

Pavel'e dönmüyorum. Bu benim kendi yarattığım bir sorun. Ama çaresizdim, köşeye sıkışmıştım ve ailemi kurtarmak için her şeyi tekrar yapardım.

Şimdi sakın ve akıllı davranmam gerekiyor. Dönüp soruyorum: "Bağlantıların ne kadar iyi?"

Omuz silkiyor. "Yeterince iyi. Ilya düzeyinde değil ama iyiler."

"Durumu stabil olduğunda onunla konuş, ama o sırada elindeki her şeyi kullan. Sergio hakkında tüm kirli çamaşırları öğrenmem lazım. Hem kamuya açık olanları hem de özel olanları." Sonra duraksıyorum. "Ve Stefina hakkında da."

"Kızı mı? O oyuncudan değil ki." Kaşlarını çatı.

"O onun kızı, bizim dünyamızın dışında değil, yani evet, onu da. Her şeyi öğren. Hiçbir taşı çevirme."

"Evet, efendim."

O ayrılırken, ben de Erin'i bulmak için yukarı çıkıyorum.

Odasında yoktu, ama "Anne!" diye sevinçle bağırması, nerede olduğunu tam olarak belli ediyordu.

Sasha, ondan köhne doldurulmuş keçisini almaya çalışıyor ve eğleniyor. Sonra beni görüyor.

"Dino! Anne keçimi çaldı."

Kalbim sıkışıyor. Sanırım bu, benden yardım etmemi isteme şekli. Ama sonra annesi onu onunla alay edince tekrar çılgılık atıyor. "Bence annem kontrolü ele aldı, Sasha."

Köşede Olga çocuğa gülümser, sonra bana bakar ve ayağa kalkar. Erin dönmeyi reddeder.

"Ben annemle konuşurken Olga seninle oynar, Sasha."

Erin dönmüyor ve ben kendimi zorlukla sakinleştiriyorum. Belki haksızlık, ama o soğuk davranırsa ne yapacağız?

Olga, sanki buradan bir an önce gitmek istiyormuş gibi kızarır ve Sasha'yı kucağına alır. "Kahvaltı?"

O, Olga'ya, bana, sonra Erin'e ve son olarak Olga'ya bakar. "Çikolata?"

Onun iş becerisine gülmek üzereyim. Çünkü istediğini alamazsa öfke nöbeti geçireceğini görebiliyorum.

"*Eto moy mal'chik*," diyorum, Olga'nın gülümsemesini bastırmasına neden oluyorum.

Erin öfkeyle bana döner ve Olga bu anı fırsat bilip çocuğu bana doğru getirir.

"Sıcak çikolata alalım," diyor.

Onlar geçerken yüzü şüpheyle buruşur. "Pop-tart!" Erin de beni geçmeye çalışır.

Kolunu tutuyorum. "Bırak beni."

"Hayır."

"Ben buradayken İngilizce konuş..."

"Sadece o benim oğlum dedim, başka bir şey demedim. İstersen sana Rusça öğretilirim." Beni itmeye çalışır.

"Ne? Başka birinin kocası rolünü oynarken mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Seni bulmamın tek nedeni Sergio'nun Niko'nun yerini söylemesiydi."

"Yani onunla evlendin mi?"

Beni itip yatak odasına kaçıyor. Peşinden gidip kapıyı kapatıyorum. Birbirimize bakıyoruz.

"Bana bu lanet evliliği karşılığında istedi ve ben kabul ettim. Seni incitme riskini göze alamazdım, Erin. Ya da daha kötüsü. Bunu düzelteceğime söz veriyorum, ama şu anda buna uymak zorundayım. Başka seçeneğim yok. Güçlü bölgeler ve insanlar işin içinde."

Dudaklarını sıkıştırır. "Ben senin dünyandan değilim, Demyan. Ben..."

Yapamam." "Neyi yapamazsın?"

Kafasını salladı. "Neyi yapamazsın, Erin?"

"Bunu yapamam. Beni ve Sasha'yı kurtardığın için minnettarım. Bunun borcunu sonsuza kadar ödeyeceğim Borcumu ödeyemem. Ama senin başka biriyle evlendiğini görmek bana çok ağır geliyor. Yapamam."

"Başka biriyle evlenmek istediğimi mi sanıyorsun?" Ona doğru yaklaşıyorum ve o duvara çarpana kadar geri çekiliyor. Neredeyse ona yapışana kadar durmuyorum. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Seni duydum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Sonra çenesini avuçlarımla kavrayıp, başını bana doğru çeviriyorum. "Erin. *Lyubimaya*."

Onu öptüm, öylece tuttum ve derin bir öpücük verdim. O da izin verdi.

Ağzı yumuşak, ıslak ve esnek. Onu öperken onu öperken, onu kendime yaklaştırıp, ağzını yalarken, ona benim için ne kadar değerli olduğunu, onun ve Sasha'nın benim dünyam olduğunu hissettirmeye çalışırken, onun vücudunda bir titreme hissediyorum.

Erin olduğu için direnir. O sert ve kararlıdır ve kendine rağmen, bana yarı erimiş halde olmasına rağmen direnmeye çalışır. Ama sonunda pes eder. Bana açılır, dili benimkine dokunur ve sonra o da beni öper. Öpücük derinleşir ve tüm hayal kırıklıkları ve öfke karanlık bir tutkuya dönüşür ve birbirimizdeki tüm öfkeyi sikişerek boşaltana kadar bizi aşağı çekmekle tehdit eder.

Çenesini bırakıp elimi aşağıya doğru kaydırıyorum, elbisesini yukarı çekiyorum ve artık ıslanmış, ona yapışmış külotunun üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum, o inliyor. Onu dokunabilmek için parmağımı kumaşın altına sokuyorum, ten tenine değiyor ve inlemesi derinleşiyor, kalçalarını hareket ettirmeye başlıyor.

Ağzından boğazına, oradan da kulağına doğru öperek yavaşça içine giriyorum ve onu çıldırtan yavaş ve sabit bir ritimle ileri geri hareket ediyorum.

"Sen benimsin, başka kimsenin değil, anladın mı? Sen benimsin."

Titrer, amcığı beni sıkıca sarar.

"Ve sen benden asla kurtulamayacaksın, Erin, asla."

"Başka bir kadınla evlenecek olmanı düşünürsek, bunun ne kadar ikiyüzlüce geldiğini biliyor musun?"

O kendini kurtarır, elimi kendinden uzaklaştırır ve ben durmak istemem, onu kırılanda kadar orgazm olmasını istiyorum, ama o benim doğruyu söylediğimi anlayana kadar dururum.

Geri çekilip dişlerimi sıkarken, o beni itip geçmeye çalışıyor. Ona dokunmayı bırakabilirim, ama kaçmasına izin vermeyeceğim.

Onu orada tutuyorum.

"Demyan." "Hayır, Erin, bitirmedim."

Yüzü maske gibi bana bakıyor, ama acısını gizleyemiyor. "Ne?"

"Evleneceğim tek kadın sensin. Stefina değil, başka kimse değil. Sen. Bu karmaşayı çözmek için zamana ihtiyacım var."

Yedinci Bölüm

ERİN

ZOR. Çok zor.

O gece, toplantısından geç geldiğinde uyuyormuş gibi yaptım. Nerede olduğunu veya kiminle olduğunu bilmiyordum, ama yatak çekmecesinde bir silahın sesini duydum, hiç alışamayacağımı ve asla duymayacağımı sandığım bir ses. Ama sürpriz, artık alıştım.

Elimi yumruk yapıp, önceki gece beni orgazm edip benimle seks yapması gibi suçlar listesine eklemeye hazırdım.

Ama kilidin tıklaması bunu benden aldı.

Sasha kilitli çekmeceye ulaşamaz ve diğer herkes silahlarına çok dikkat eder. Kimse silahlarını, meraklı küçük parmakların bulabileceği bir yerde bırakmaz. Sasha'ya böyle bir fırsat hiç verilmedi.

Demyan yorganı çekip duşa girmeden, telefonu titrer ve yumuşak bir küfür eder, dönüp odadan çıkar.

Ayağa kalkıp kapıya giderim. Merdivenlerin balkonuna çıkan koridoru geçerken muhafızlara bakmam bile. Sesi aşağıdan, çalışma odasından yükselir ve iç geçiririm.

Demyan'la paylaştığım yatak odasına gitmek yerine, Sasha'nın odasına giriyorum. Bebeğim uyuyor, ama yüzünde küçük bir kaş çatma var ve kıpırdanıyor. "Anne?" Gözleri uykulu bir şekilde açılıyor ve ben ona, uzanan küçük kollarına doğru gidip yatağa onunla birlikte tırmanıyorum.

Mutlu bir şekilde iç çekiyor ve keçisini sıkıca kavrayarak kıvrımlı vücudu bana yaslanıyor ve tekrar uykuya dalıyor.

Onu kucaklarım, onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar özlemişim, onu kaybedebilirdim ve o da beni kaybedebilirdi.

Kapı gıcırdayarak açıldığında gözlerim yaşlarla doldu. "Yatağa dön."

Cevap vermiyorum, ama Demyan gitmek yerine yanıma geliyor. Onu duymuyorum, ama hissedebiliyorum, basınç değiştikçe içimde parıldayan o karıncalanma. Sonra, Sasha'nın odasının loş ışığında, diğer tarafa geçip çömeliyor.

Uzun bir süre oğlumuza bakar ve gözlerindeki sevgi kalbimi sızlatır. Sasha'nın alnındaki saçlarını düzeltir, sonra öper. Sonunda bana bakar.

"Beni cezalandırmak istediğini anlıyorum, ama onunla evlenmek istemiyorum ve evlenmeyeceğim."

"Bir ama var. Bir ama hissediyorum."

"Yatağıma dön. Bu saçmalık," diye mırıldanır. "Hayır."

Sessizlik hakim olur.

Bahse girerim bu kelimeyi pek sık duymamıştır, hele de bir kadından. Ve ben, onun için acıyarak ve kanayan bir kalple, hayır diyorum.

Sasha ile birlikte burada güvendeyim. Ve bana yapılan zulmü çok iyi bildiği için hiçbir şey yapamaz. Nazik davranmaya devam ediyor. Onun nazik davranışları sona erdiğinde endişelenirim, o zaman değil.

"Sasha'nın bana ihtiyacı var."

"Ama bir ama var, değil mi?" diye iç geçirir. "Tamam. Bu işi dikkatli oynamalıyım. Ama sevdiğim sensin, Erin. Evleneceğim kişi sensin. O değil. Tamam mı?"

Sadece ona bakıyorum. Ayağa kalkıyor, sonra Sasha'nın üzerine eğiliyor ve beni de öpüyor. Yanağımdaki yer yanıyor.

"Bana güvenecek

misin?" "Başka

seçeneğim var mı?"

İçini çekiyor. "Güvenmek her zaman bir seçimdir. Ama seni seviyorum ve bu düğünden bir çıkış yolu bulacağıma söz veriyorum. İyi geceler, *Lyubimaya*."

Ertesi gün Hala kızgınım, içim hala karışık. Sasha'yı beslemeyi yeni bitirdim, oyuncaklarına ulaşır arka bahçede oynamak için sabırsızlanıyor.

Onu üstünü değiştirmek için yukarı götürürken kapı zili çalıyor. Demyan telaşlı bir şekilde ortaya çıkıyor ve yemin ederim ki, bana bakarken gözlerinde suçluluk parıldıyor ve fısıldayarak bir şeyler mırıldanıyor.

"O, değil mi?"

"Erin, bu sabah hiç vaktim olmadı ama..." Magda kapıyı açar ve sarışını içeri alır.

Bakışları bana zar zor değişiyor ve Sasha'yı görünce burnu kıvrıyor. Orada duran göz alıcı yaratığa bakıyor. Gömleğimi çekiştiriyor. "Anne? O bir palyaço mu?"

Magda kahkaha gibi bir ses çıkarınca dehşet beni sarar. "Yukarı çık, Sasha," der, onu kucaklayıp ona bir sürü Rus tatlısı vaat eder.

Stefina adlı kadın yanımdan geçip Demyan'ın yanağına öpücük kondurur. Demyan orada donakalmış, yüzü kızarır ve kendini çekip uzaklaşır. "Salonda görüşürüz."

Olga onu içeri götürmek için ortaya çıkar, ardından güvenlik görevlilerinden biri, sanırım gizli silah taşıyan türden biri, onu takip eder.

Ama Stefina tekrar ortaya çıkar ve bakışları bana yönelir. "Düğün organizatörüm birazdan burada olacak. Mükemmel bir konseptimiz ve sosyal medyada harika görünecek birkaç mekanımız var. Düğün kıyafetleri için kumaş örnekleri aldım. Bir hayali gibi görünmek istiyorum. Şu halimden daha da güzel." Kısa eteğiyle dönerek kravatını okşar. "Yakışıklı bir adam, seksi bir eş hak eder, o yüzden..."

"Git bekle, Stefina," diyor.

O gider gitmez, ona sert bir bakış attım.

"Erin. Bunu yapmalıyım."

“Sen öyle de. İzninle, oğluna bakmam lazım.” Onu iterek geçip, kendimi zorlayarak merdivenleri yavaşça çıkıyorum.

Magda, Sasha'yı temizlerken ve giydirirken fazla konuşmaz. Sasha temizlenmeyi sevmez. Banyo yapmak gibi eğlenceli değildir, ama o kadar iyi bir çocuk ki, çok az mızızlanır.

Merdivenlerden kahkahalar yükseldiğinde Magda'nın ağzı sıkışır. "Onu parka götürsek mi?"

Ona gülümsüyorum.

Personel nazik, yardımsever ve Sasha'yı çok sevdikleri belli. Ama bir kalabalıkla parka gitmek istemiyorum.

Bir an elimi tutar. "Bayan Banks, sizi yalnız bırakmaz." "O kadar şeffaf mıyım?"

"Bu konuda, evet." Sasha'nın ayakkabılarından birini bağlarken yanağıma dokundu, sonra diğerini. "Sen ifade gücün yüksek, ama o evdeyken seni anlamak zor değil."

"O kendi seçimini yaptı."

Magda iç çekip yataktan kalkarken Sasha'nın saçlarını karıştırdı. "Demyan önem veriyor ve bu... iş." Magda başını salladı. "Neden güzel bir şeyler giyip bir arkadaşını görmüyorsun? Tanıştığım kişi. Eğer kapalı bir yerde ve onun işyerlerinden birindeyse, biraz daha özgür olursun. Bakıcılar o kadar göze çarpmaz."

Hala hapsolup izleneceğimi söylemek üzereydim, ama sözleri kafamda yankılanmaya başladı. Kara'yı uzun zamandır görmedim. Belki bugün onunla bir şeyler ayarlayabilirim.

"Ama önce Sasha'ya arka bahçede oynayacağıma söz verdim." "Yine de," diyor, "güzel bir şeyler giy. Onu ben indiririm." "Hayır, anneyle kalmak istiyorum!"

"Ah, benim küçük Sasha," diyor, onu gıdıklayarak. "Annen burada ve bize katılacak, tamam mı? Hazırlanacak." O

dudaklarını şişirir. "Neden?"

"Güzel görünmek için," diyorum.

Şimdi kaşlarını çatıyor. "Ama sen şimdi güzelsin, anne." Ve kalbim eriyor.

"Keçinin kuyruğunu sallamadan aşağı gelirim."

Bu onu neşelendirir ve keçisini yakalar, kısa kuyruğunu sallar, bizi güldürür. Ama Magda onu ikna etmek için ona bir şey verince, Magda'nın onu almasına izin verir. Açıkçası, bu çocuk çok şımarık olacak.

Ama yatak odasına koşarken kalbim sıkışıyor.

Demyan'ın bu korkunç evliliği yapacağını bilseydim, onunla yatmaz, bana dokunmasına izin vermezdim.

Bundan kurtulacağını söylüyor ama ya kurtulamazsa?

"Düşünme," diyorum ve sevmediğim makyajımı yapıp güzel bir elbise giyerek zaman geçiriyorum. Kara'ya mesaj atıp aşağı iniyorum.

Oturma odasının kapısı açık, içeriye bakıyorum ama bu sanki küçük bir işkence gibi.

Oda kumaş parçalarıyla dolu ve Stefina bir kitap açmış. İçinde düğün davetiyelerinin örnekleri var. Kartlar, son rötuşlar, yazılar, renkler... Her şeyin renk uyumundan bahsediyor, çiçek kızların çiçeklerine kadar.

Ondan nefret ediyorum.

Onu tanımadığım için belki mantıksız, ama o anda ondan nefret ediyorum.

Konuşurken kendi kendine lanet olası selfie'ler çekiyor.

Kadın çok güzel, ama görünüşü yardımcı olmuyor, onu sevmememin onu sevmememin nedeni değil.

Onunla çok az ilgim oldu, aslında tanıştırılmadık, çünkü nişanlını bebeğinin annesine tanıtmak zor bir şey, ama şimdi olduğu gibi, boş, kendini beğenmiş ve sık bir izlenim bıraktı. Tek bir kişiyle ilgileniyor: kendisi.

Oh, Demyan'ı parası ve görünüşü için seviyor, ama onu başka biriyle değiştirip aynı derecede

aynı özveriyle düğün planları yapabilirdi.

Kenarda durup dinliyorum. Kız sıkılmış gibi geliyor, o ise...

Demyan gibi.

Ama Demyan, bilemiyorum. Zaten bazen onu anlamak zor olabilir, ama şimdi? Bir yabancı olabilir ve sadece onu yansıtan biri.

Ve onunla birlikte olan bu güzel yaratık? O, lisede kaçındığım tüm kızların ve muhtemelen aynı derecede acımasız olanların tam bir örneği.

Her şeyi ve herkesi elde eden kız. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

İkimizin arasında hiçbir karşılaştırma yapılamaz. Hiç. Onun yanında ben tozum. Bir fare.

"Ve kendine acıyana."

Dik duruyorum. Magda haklı. Onlar açıkçası iğrenç ve zevksiz düğünlerini planlarken ben burada oturmamalıyım.

Telefonumu çıkarıp mutfığa gidiyorum. Olga ve Magda, yeni salıncakta oynayan Sasha'nın yanında duruyorlar. Beni görünce küçük yüzü aydınlanıyor.

"Bana bak, anne!"

Gülümserim, kapıyı açar ve dışarı çıkarım. Kara'yı ararım. "Kızım, bu tam anlamıyla beş yıldızlı bir özür olsun."

"Öyle bir şey," diyorum. Dudaklarımı ısırıyorum. "Kötü bir arkadaş oldum, biliyorum. Çok şey oldu ama... Sasha ve benimle öğle yemeğine çıkmak ister misin?"

"En sevdiğim vaftiz oğlum mu? Tabii ki!"

Bir yer ayarlarız ve Magda'ya el sallarım. "Dışarı çıkıyorum."

"Tamam." Omzumu sıkar. "Araba ayarlarım."

Gitmek ne kadar istesem de Demyan beni öldürür. Tabii fark ederse. Ama bu haksızlık. Fark eder. Buralarda her şeyi fark eder. Ve başım belaya girer.

Bu da adil değil. Ama çantamı alıp rujumu sürüyorum ve oturma odasının kapısını alıyorum.

Stefina sinirli bir şekilde nefes verir ve Demyan kaşlarını çatarak kapıya gelir. "Bir sorun mu var?"

Onun yanından hızla bakıyorum. "Kesinlikle bir sorun var, ama senin düşündüğün gibi değil. Dışarı ıkıyorum."

"Hayır..."

"Hayır deme, yoksa olay çıkarırım."

İki kez gözlerini kırıyor. Ben böyle şeyler söylemem, asla. Ama uçurumun kenarındayım. Adam o sahneyi istemiyor ve benim kaçmayacağıma emin. Kaçmak istesem bile, bunu engelleyecek kadar gözü üzerimde.

Hamile olduğumu bilseydi ne olurdu?

Omurgamdan bir ürperti geçer. Hala ona söylemedim ve şu anda da söylemek istemiyorum, bu yüzden konuyu kapatıyorum.

"*Lyubimaya*," diyor, "Erin, dinlenmelisin..."

"Bu durum varken dinlenemem. Sen işine bak, Demyan. Döndüğümde görüşürüz."

Gözleri kısıılır. "Erin..."

"Sen senin için önemli olan şeye dön. Hadi, senin arabalarından biri bekliyor. Görüşürüz."

Topuklarımı dönüp fuayeye doğru yürüdüm. Orada Olga ile birlikte neşeli Sasha beni bekliyordu. Daha sonra başım belaya girecek. Ama şu anda umurumda değil. Ne hissettiğimi bile bilmiyorum.

Sadece o acı hariç.

KARA BANA SIKI SIKI SARILIR. "Sana çok kızgıyım. Sasha ile beni rüşvet verdin, şanslısın."

Parkın yakınındayız ve Sasha bana yapışmış durumda, ama Kara onu çok çekiyor. Kara, en sevdiği insanlardan biri.

"Hava güzel. Magda'nın önerdiği şık İtalyan restoranına gidebiliriz," diyorum ve başımı sallayarak restorani işaret ediyorum, "ya da bir şeyler alıp Sasha'yı parka götürebiliriz."

Kara gülmeye başlıyor ve Sasha ona bakıp gülüyor. "Bu küçük canavar şık bir yere mi gidecek?"

"O uslu bir küçük canavar."

"Orası çok havasız görünüyor." Sasha'yı kucağına alıyor. "Patates kızartması ve meyve suyu alıp parka gidelim mi?"

Gözleri büyür ve sevgi dolu bir hareketle kızın yüzüne hafifçe vurur. "Evet! Seni seviyorum, Kara."

"Ben de seni seviyorum, Sasha."

Sonra bana uzanır. Onu alırım ve o kaşlarını kaldırır.

Parkın karşısındaki küçük bir kafeden kahve, meyve suyu ve paket yemek alırsız.

Sasha, parka giderken elinde meyve suyu ve çikolatalı kurabiye tutuyor, bakışları parkın kenarındaki yemek kamyonuna yönelmiş.

Bugün dışarıda pek çocuk yok, ama Sasha ayaklarımızın dibine oturup kurabiye yerken oyuncak arabalarını ve kamyonlarını çıkarıyor.

Ona olan biten her şeyi anlatıyorum ve Kara elini ağzına kapatıyor. "Aman Tanrım, Erin. Üç gorilin seni izlemesine şaşmamalı."

Muhtemelen daha fazlası vardır ve restoranda olsaydık daha fazla mahremiyet hissederdik, ama çok yakın değiller. Demyan'ın adamları bizi dinlemekten çok, bize yönelik herhangi bir tehdidi tespit edip ortadan kaldırmakla ilgileniyorlar.

Kara bana hayatından bahsederken kahvemi yudumluyorum. Son felaket randevusu, nasıl terfi aldığı, ama artık kendi işimizi planlamadığımız için eskisi gibi olmadığı.

"Buna geri döneceğiz," diyorum. "Zamanı gelince."

O içini çekiyor.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Ama başka bir şey var, değil mi? Hissediyorum, ve bu seni kaçıran bir adam seni kaçırmak gibi korkunç bir şey değil." Ama o, Sasha'nın saçlarını okşayarak içeri girip ikimize de yaslanıyor, sanki hala orada olduğumuzu kontrol ediyormuş gibi. "Ve o seni kurtardı. Bu... romantik."

"Ben onun çocuğunun annesiyim."

"Hadi ama." Kara beni baştan aşağı szer. "Bundan daha fazlası var. Hissediyorum."

"Sen kimsin, rmcek Adam?"

"rmcek Kadın, teşekkürler." Ama kahkahası sönüyor. "Ne oldu?"

Ona Stefina'dan bahsediyorum. Keskin bir nefes alıyor. "Ooh, Erin. Karmaşık şeyleri seviyorsun."

"Ama sevmiyorum. Bundan nefret ediyorum ve ondan nefret etmek istiyorum ve... Demyan başka bir kadına söz vermişken onun yanında durduğum için deli miyim?"

"Buna sadece sen cevap verebilirsin. Ama..." Sasha yüzünde çikolata lekeleriyle bankın üzerine tırmanırken, o kahvesinden bir yudum alır ve durur. Sasha, Kara'nın üzerine ayaklarını ve başını benim dizime koyar. Kara, onun baldırlarını okşar. "Ama söylediklerinden anladığım kadarıyla, o bu evliliği sadece seni kurtarmak için kabul etmiş gibi görünüyor. Ve sen onun bu evlilikten kurtulmanın bir yolunu aradığını söyledin."

"Evet, ama..." Ona bakıyorum. "Yine de canım acıyor."

"Anlıyorum ve yalan söylemeyeceğim. Ben de incinirdim. Ama o bunu seni kurtarmak için yaptı. Bunun bir değeri olmalı. Belki ona kendini kanıtlaması için bir şans vermelisin. Eğer evliliği sürdüreceğini ama kurtulmaya çalıştığını söylediyse, nasıl gelişeceğini bir gr. Dikkatli davranılması gereken bir durum gibi görünüyor."

"Evet. Ama..."

"Hoşuna gitmesi gerekmez," diyor. "Sadece ona zaman tanı." Aniden Sasha başını kaldırıyor. "Patates kızartması?"

"Patates kızartması olsun." Kara onu kucağına alır. "Hadi, seni doyuralım."

Belki de haklıdır; belki de Demyan'ın bir planı olduğuna güvenmem gerekir. Bu süreçte onunla seks yapmak zorunda değilim. Kurallar olduğunu sanmıyorum. Ama o beni kurtardı ve Stefina'dan hoşlanmadığı açık. Yani... bir şans var.

Kara, hep birlikte yediğimiz patates kızartmasından sonra işe geri dönmek zorunda. Ben de gitmem gerektiğini biliyorum, ama gidemiyorum, henüz gidemem. Önce Ilya'yı görmek istiyorum.

Hastaneye vardığımızda kalbim yerinden çıkıyor. Hâlâ bilinçsiz ve durumu stabil ama kritik.

Normal şartlarda onu görmemize izin verilmezdi ama Demyan'ın adı geçince Sasha ve ben, Ilya'nın bir sürü makineye bağlı olduğu özel odaya alınırız.

"Anne? Ona ne oldu?"

"Ilya amcan kötü adamlar tarafından yaralandı."

Gözleri yuvarlaklaşır ve çenesi titrer. "İyi olacak mı?"

"Umarım." Ilya'nın gözlerini açması için ona sıkıca sarılırım.

Ona gidip elini tuttum.

"Demyan beni geri getirdi," diyorum, sesim kısık Sasha, Ilya'ya daha yakın olmak için yatağın yanındaki sandalyeye tırmanıyor. "Dokunma, bebeğim."

Bana bakar, başını sallar ve sonra Ilya'ya bakar.

"Ilya amca..." Çenesi titriyor. Onu kendime doğru çekip, boş kolumu onun etrafına doluyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldarım, "Kendimi çok kötü hissediyorum. Hepsi benim suçum. Seni dinleseydim, sen burada olmazdın."

"Hayır, anne. Senin suçun değil." Sasha'nın küçük sesi beni gülümsetir. Oğluma, endişeli küçük yüzüne bakarım ve dokunmak istediğini anlarım. Ama dokunmaz. "İls amca iyileşecek. Anne sana çorba getirecek."

Sasha ona bir şeyler mırıldanıyor, bilinçsiz adama o kadar saçma bir hikaye anlatıyor ki kalbim parçalanıyor. Bitirdiğinde, "Demyan onu geri getirdi, Ilya. Beni de. Sen de bize geri dön." diyorum.

Hemşire gelir ve gitme zamanının geldiğini anlarım, ama geri geleceğimize söz veririm. Koridorda Sasha'ya dönerim. "Merak etme," derim. "O güçlüdür."

O şiddetle başını sallar ve ben onu koridordan aşağıya doğru götürmeye başlarım, antiseptik kokusu burnumu yakar. Belki bir yerde öğle yemeği yiyip Sasha'nın biraz neşelenebilir diye düşünürken telefonum çalar.

"Demyan."

"Neredesin?"

"Nerede olduğumu çok iyi biliyorsun. Beni gezdirenler senin şoförlerin, beni izleyenler de senin adamların."

"Sana güveniyorum, onlar sadece koruma."

Güven hakkında tek kelime etmedim, sadece "Kendime bakabilirim. Bir dahaki sefere kullanabileceğim bir araba istiyorum. Ve senin maiyetini istemiyorum. Ben senin karın değilim. Ben senin oğlunun annesinden başka bir şey değilim, bu yüzden tehdidi ortadan kaldırdın, ben de..."

"Seni ve Sasha'yı almaya geliyorum. Tek başıma. Orada kal."

"Yanımda bütün ordu var."

"Belki Ilya'yı görmek isterim, belki de seni kendi gözlerimle görmek isterim.

"İzlemek mi?"

"İzlemek mi?" Kafamı sallıyorum. "Bu bir ilişki değil. Ben senin tutsağın mıyım?"

Cevap vermez. "Sen benim kadınıym Erin. Benim. Güvende olmanı istiyorum.

Niko ölmüş olabilir, ama bu tehlikenin geçtiği anlamına gelmez."

Demyan telefonu kapatır ve ben

titrerim. Bu ne anlama geliyor?

Sekizinci Bölüm

DEMYAN

"HEY," diyorum, mide ağrısıyla hastane odasına girerken. "O nasıl?"

Bir an için cevap vermeyeceğini sanıyorum. Sasha kucağında kıvrılmış, Ilya'nın elini tutuyor.

O dönmüyor.

"Neden burada kalmamı emrettiğinizi anlamıyorum." "Emrettim mi?"

Erin buna cevap vermez.

"Sen aradığında öğle yemeğine gidiyorduk. Adamların burada. Malikaneden çıktığımızdan beri benimle birlikte. Beni ve Sasha'yı götürüyorlar. Ben tamamen güvendedeyim ve kaçmıyorum, bu yüzden bu kadar abartmaya gerek yok. Ayrıca, çok önemli planlarından vazgeçmeni istemiyorum. Nerede olduğumu bileceksin."

Onun iğneleyici sözlerini ve anlam yüklü sözlerinin küçük bombalar gibi patladığını görmezden geliyorum. "Bana yakın olman daha iyi."

"Evet, kaçırıldığım yerde kalmaya zorlanmak daha iyi."

İçeri girip yatağın diğer tarafına yürürken kaşlarımı çattım. Lanet olası bipleyen makinelerin ne olduğunu bilmiyorum, ama arkadaşşıma baktım. Rengi daha iyi görünüyordu. Ama sorduğumda, bana durumunun stabil ama kritik olduğunu söylediler, bu ne anlama geliyorsa.

Ölmedi.

Anlamı bu. Hala nefes

alıyor.

Hayatta kalma şansı var.

Yutkunuyorum. "O nasıl?"

Erin omuz silkiyor ve Sasha başını kaldırıyor. "İls amca hasta, Dane."

Kahretsin. Dane. Dino, bu iki isim beni biraz heyecanlandırıyor ve onun küçük yüzündeki endişeyi görmek canımı acıtıyor. Ve onun yüzündeki de.

"Şey, açıkça bilinci kapalı. Ama," diyor, "doktorlar beyin aktivitesinin tüm doğru yerlerde olduğunu söylüyorlar - ben aktarıyorum - ve uyanması gerektiğini, ama ne zaman olacağını bilmediklerini. Tıbbi komaya sokulmuştu ama şimdi... hazır olduğunda uyanacak."

Başımı eğiyorum. "Doktorlardan bu kadar bilgiyi nasıl aldın? Bana neredeyse hiçbir şey söylemiyorlar. Benden korkuyorlar, ama ben aileden değilim ve kurallar var. Yani..."

Kızarır ve Sasha'nın saçlarını düzeltir. Sasha annesine sokulur. "Onlara onun kız kardeşi olduğumu söyledim. İkinizle birlikte geldiğimi bildikleri için kolay oldu, ama onun yanında kalan bendim. Aile gibiydik."

Onun sözlerini iki şekilde anlayabilirdim, aile sözü benim yanlarında kalmadığım için bir iğneleme olarak ya da sadece yüzeysel bir anlam olarak.

İkincisini seçiyorum. Ve gülümsüyorum. "Kurnaz olduğunda seni seviyorum."

Bana eğik bir bakış ve kaşlarını çatarak cevap verdi. "Kurnaz olan ben değilim, Demyan."

Tamam, demek ki hala düğün meselesine çok kızgın, hem de iliklerine kadar kızgın.

Sadece yüzeysel bir şey olduğunu, nasıl başa çıkacağını bilemediği, kafasında oturtunca benim başa çıkacağımı bildiği bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Ama yine de, az önceki sözleri, öfkesinin ne kadar derin olabileceğini bana göstermiş olmalıydı.

Her şeyi siktir et.

Ama yüzümde hiçbir duygu göstermedim. "İlya uyandığında hastane bizi bilgilendirecek." Sasha'yı kucağıma aldım.

"Hayır. Annemi istiyorum."

Bütün gece ve gündüz annesinin yanındaydı. Onu arabaya ben taşıyacağım. Ayrıca burası Niko'nun adamlarının bastığı lanet olası hastane. Güvenliği sağladım. Her yere kendi güvenlik görevlilerimi yerleştirdim, içeri girmek imkansız. Teslimatlar güvenlik görevlilerine teslim ediliyor. Tüm ziyaretçiler iki, bazen üç kez kontrol ediliyor ve güvenlik taramasından geçiriliyor.

Ama Ilya'nın peşinde kimse yok. Benim endişelendiğim Erin ve oğlum, bu yüzden biri içeri girerse, oğlumu kucağıma alırım ve o da benim yanımda kalabilir.

"Eşyalarını al," diyorum Erin'e, iki yaşındaki çocuğun itirazlarını görmezden gelerek. O daha iki yaşında. Annesi burada. Her istediğini yapamaz. Ve bu sadece arabaya varana kadar. Kıvranıyor ama onu sıkıca tutuyorum, böylece kurtulup düşmesin.

"Sasha'yı öğle yemeğine götüreceğim."

Bugün programım çok yoğun ve bu durum işleri daha da zorlaştırıyor, ama ona değer verdiğimi göstermem gerekiyor. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

"O zaman hep birlikte gidelim."

Çenesi sertleşir. "Yalnız."

"Eşyalarını topla," dedim. "Eve gidiyoruz." "Öğle yemeğine gidemezsem, burada kalacağım."

"Hayır..."

"Ilya ile kalmaktan çok mutluyum," diyor sert bir sesle, ben Sasha'yı bir kalçama alırken.

"O baygın, yarın ziyarete geldiğimizde burada olacak." "Bu benim hatam."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neyin?"

Bakışları bana kayıyor. "Ilya vuruldu. Ilya burada. Bütün bunların sebebi benim."

"Erin. *Lyubimaya*." Elini tutuyorum. "Sen sorumlu değilsin. Hiç de değil. Senin için geliyorlardı ve o seni korumak için kurşunun önüne atılacaktı. Senin kaçmaya çalışmanla tek fark, onun senin odanda değil, merdiven boşluğunda vurulmuş olması. Anladın mı?"

"Demyan, ben..."

Diye iç çekiyor.

Sonra ayağa kalkar ve beni takip ederek hastane odasından çıkar.

"ANNE." Arabaya vardığımızda Sasha'yı ona veriyorum ve çocuk sanki aylarca ondan uzak kalmış gibi hemen annesine sarılıyor.

Onu araba koltuğuna bağlar ve ona sarıldığı püskü keçiyi verir. Gözleri kapanır ve o da onun yanağına öpücük kondurur, yanına oturur.

Onu kendi arabama koymak istedim, ama bunun yerine Pavel'e arabayı geri götürmesini söyledim ve SUV'nin karşısına oturdum, kafamdaki çılgın düşünceleri sakinleştirmek için oğluma baktım.

Ona benim irademe boyun eğmesini emretme ihtiyacını bastırmam gerekiyor. Sasha gibi, sanırım. Sabır, sevgi ve benim hiç sahip olmadığım tüm şeyler. Onu kazanmak için içimde bulmam gereken şey bu.

Küçük bir çocuk kolaydır ve dünyayı nüanslarla anlamaz. Siyah ve beyaz. Doğru ve yanlış. Sevgi ve nefret. Güven ve korku. Ve onun için anne güvenlik, sevgi ve ev demektir. Ben de öyle oluyorum çünkü ona zarar vermiyorum, onu besliyorum, onu kurtardım ve annesini ona geri getirdim.

Evet, başlangıçta onu ondan uzak tuttum, ama bunun işe yaramadığını öğrendim. Onu kırılamayacak bir şekilde seviyor.

Onun uyuması, mutlu olması, içten içe güvende olduğunu bilmesi, annesinin yanında olması sayesinde.

Ama Erin ve ben? Eğer seks ve çekim olsaydı, eğer yakıcı bir tutku olsaydı, bunu yapabilirdim. Aramızda o kimya var. O daha fazlasını istiyor. Ve... Ve ben daha fazlasını yapamıyorum.

Sanırım

deneyebilirim.

"Çok tatlı."

"Ne?" diye soruyor.

"Sasha'nın senin yanında olmak istemesi."

Omuzlarını silkiyor. "Uzun zamandır tek sahip olduğu şey bendim ve büyük bir korku yaşadı."

"Hayır," diyorum. "Ondan daha fazlası var. Onunla olan bağınız inanılmaz. O seni tüm varlığıyla seviyor."

Erin bana gülümsüyor, ve bu gülümseme içten. Tedbirli, ama gerçek. "Demyan, eğer... eğer onun seni önemsemediğini düşünüyorsan, yanılıyorsun. O da seni aynı şekilde seviyor. Ve onunla ne kadar çok zaman geçirirsen, Sasha ile olan bağın o kadar derinleşecek."

Titrek bir nefes veriyorum. "Umarım öyledir." Elimi yüzümün üzerinden geçirip öne eğiliyorum. "Onu seviyorum."

"Bunu herkes görebilir. Sorun ona olan sevgin değil."

"Kahretsin, Erin, onun hayatının bu kadar büyük bir kısmını kaçırdığım için kendimi çok suçlu hissediyorum. Suçlu ben olmasam da."

O da suçlu değil. Sanmıyorum. Ya da belki suçludur. Daha fazla çabalayabilirdi, kardeşinin uyarılarını dinlemeyip bana haber verebilirdi. Ona gerçek adımı versem ya da resepsiyona bıraksam ne yapardı? Acaba... Ama olan oldu ve üzerinde durmak bunu değiştirmeyecek.

Erin'in elleri kucagında kıvrıldı ve gözlerinde karanlık bir şey geçti. "O seni seviyor. Çok sevgi dolu bir çocuk ve sen onun hayatında çok büyük bir etki yaratıyorsun. Ben... Geçmişi değiştiremem. Sadece bizim için nasıl bir gelecek olacağını merak ediyorum, Demyan."

"O benim oğlum." Sözler ağzımdan kopar.

O başını sallar. "Ve sen de onun hayatının bir parçası olacaksın. Bizden bahsediyordum." "Biz diye bir şey yok."

Telefonum titrer ve onu çıkarırım. Stefina'nın adı belirir. Bir mesaj gelince kapatmak için uzanırım ama Erin telefona uzanır.

"Biz ekibinin diğer üyesinin ne diyeceğini görmek istiyorum," diyor alaycı bir şekilde. "Bilirsin. Senin gelecekteki karın."

Telefonu alır ve onu durdurmak istesem de, bu daha kötü olur. Ekrandaki mesajı okur.

"Bu düğün resmiyet kazanana kadar sabırsızlanıyorum." Bakışları bana kayıyor. "O boş kafalı gelin sen, ben değilim." Devam ediyor. "Düğün gecesini iple çekmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum, Demyan. Yataktaki yeteneklerin ve kadın vücudunu nasıl tatmin edeceğini çok duydum..."

Erin telefonu bana geri itti. "Nokta, nokta, nokta. Güzel giriş, değil mi? Sen de sabırsızlanıyor musun?"

Siktir. Rahatsız edici telefonu cebime tıkıyorum.

"Erin, düğün gecesi olmayacak." "Belki ona bedavaya verebilirsin."

"Yeter," diye bağırırım. "Hiçbir şey olmayacak, seks yok, düğün yok gece, düğün yok. En azından Stefina ve benim için."

Ama o oğlumza bakar, tombul yanağına dokunur, sonra sadece başını sallar ve pencereden dışarı bakar.

"Erin?"

Cevap vermez. "Çocukça davranma, Erin."

Sanki gördüğü en ilginç şeymiş gibi pencereden dışarıya bakmaya devam ediyor.

"Erin, bunu aşıp benimle konuşmalısın." Ama o cevap vermiyor.

Sinir bozukluğu damarlarımdan akıyor ve boğazımı tıkıyor. Kapıdaki güvenlikten geçerken, ben olduğum halde, artık kontrol ediyorlar, ama o hala bana bakmıyor. Arabayı park ettiğimizde, Sasha'nın kemerini çözüyor, onu ve oyuncaklarını alıyor ve malikaneye giriyor.

Kahretsin. Onun peşinden merdivenlere çıkmaya başlıyorum ama Magda ortaya çıkıp koluma elini koyuyor. "Bay Demyan, onu istiyorsanız, şimdilik bırakın. Alina yukarıda."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Kısa boyuna göre kendini dikleştirir. "Yüzünü görmediniz. Onu istiyorsanız, beni ve Bayan Alina'yı dinleyin."

Bir şeyleri kırmak istiyorum. Neyse ki, toplantım geç ödemeyeyle ilgili, belki orada öfkemi çıkarabilirim.

Tek kelime etmeden adamlarıma işaret ettim ve topuklarımı dönerek dışarı çıktım. Kapıda durdum. Oradaki korumaya baktım. "Oradan çıkmasın, yoksa bu senin son günün olur. Anladın mı?"

Adam başını sallar. "Evet, efendim."

Planladığımdan daha geç saatlere kadar dışarıda kalıyorum, müttefiklerimle içki içip, konuşmalarını dinliyor, planlar ve anlaşmaların temellerini atıyorum.

Bunların hiçbirisi karşı karşıya olduğum en büyük soruna cevap değil. Stefina ile evlenmek.

Elbette, Sergio'yu ortadan kaldırırsam bu sorun ortadan kalkar, ama onun yerine bir milyon tane başka sorun çıkar. Güvenilmez biri olurum ve bu istediğim bir şey değil. Karşılayamayacağım bir şey.

Düşmanını ya da yoluna çıkan birini ortadan kaldırmakla, yaptığım bir anlaşmadan kurtulmak için birini öldürmek arasında fark var.

Daha geniş bir bakış açısıyla, güvenilir olmaktan daha kötüdür. Sözümün hiçbir değeri olmadığı anlamına gelir.

Başka bir yol bulmam lazım.

Bu da, o adamı ortadan kaldırmam gerekebileceği anlamına geliyor, ki bu da benim için riskli bir hamle. Ona güvenmediğim için, bir kez bu işten sıyrılıp ona yardım istemek zorunda kaldım. Manipüle edilmiş olsun ya da olmasın, o bana yardım etti.

Geri çekilirsem, onu öldürürsem ya da daha kötüsü Stefina'yı öldürürsem, sadece mevcut ekosistemi bozmam kalmaz, kendime ve operasyonlarıma da zarar vermiş olurum.

Bir yol var, sadece henüz bulamadım.

Eve gidince yukarı çıkıp ceketimi ve kravatımı çıkarıyorum.

Yatak odası sadece dokunulmamış değil, Erin buraya adımını bile atmamış gibi boş hissediyor.

Aşağıdan ses gelmiyor, oğlumun sesi de yok. Ama yetişkinlerin akşam yemeği vakti. Oğlumun karnı doyurulmuş ve yatmaya hazırlanıyor olmalı. Odamdan çıkıp onun odasına gidiyorum.

Kapı açılır ve Alina dışarı çıkar, bana öfkeyle bakar ve kapıyı arkasından kapatır.

"Çekil yolumdan, Angel."

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Orada benim oğlum var ve..."

"Erin'i rahatsız edemezsin." Kolumu tutar ve elini koluma dolayarak "Yemeğe gidebiliriz ya da..."

"Ben aç değilim."

"O zaman beni yemek yerken izleyebilirsin ya da bir şeyler içebiliriz, ama onu üzmeyeceksin. Yeterince zor bir gün geçirdi, sence de öyle değil mi?"

Alina beni çalışma odama sürükler, bana bir içki doldurur, votka yerine viski seçer ve kendine de bir tane doldurur.

Sihir gibi, Olga siyah ekmek, peynir ve soğuk etlerden oluşan bir tepsiyle ortaya çıkar ve tepsiyi alır. Bu, beni izlediğini ve araya girmeye karar verdiğini gösterir.

"Bana karşı birleşiyor musunuz?"

Bardağını masaya koyar. "Benim fikrim, Erin'in değil. Yeterince zorluk çekti. Ve bu evlilik şu anda onun için çok fazla."

"O saçma kadını istemiyorum."

Olga iç geçirerek peynirden bir parça kesip ince bir dilim ekmeğin üzerine koyar. "Mafyanın nasıl işlediğini biliyoruz. Tüm anlaşmalar, entrikalar ve işleri halletmek için darbe alman gerektiğini. Erin bilmiyor. Tek bildiği başına gelenler. Ve Sasha'ya olanlar. Anlıyorum. Onu kurtarmak için bir anlaşma yaptın. Ama bu çok ağır."

"Siktir." İçkimi bitirip bir tane daha dolduruyorum. "Bundan bir çıkış yolu bulacağım. Bir şekilde."

Alina başını eğdi. "Bu hayatın seni bırakmayacağını zor yoldan öğrendim. Max bu işin parçası değildi ama öldürüldü ve Sasha piyon olarak kullanıldı. Erin de öyle. O da kendine gelir. Ona hislerini göster ve sabırlı ol."

Ayağa kalkıp kanepede uzanmış olduğum yere gelir ve yanağıma bir öpücük kondurur. "Ye."

O gittikten sonra, sadece içiyorum. Hiç aç değilim.

Ilya ne yapacağını bilir. Telefonumu çıkarıp fırlatıyorum. Ilya hastanede olduğu için telefona cevap veremez. Durumu kritik.

Bu işler nasıl bu hale geldi?

Elimi saçlarımın arasına sokup bir içki daha içiyorum. Bunu düzeltmeliyim. Hem de çabuk. Aklımı kaybetmeden.

Ya da daha kötüsü.

Her şeyi kaybetmeden.

Dokuzuncu Bölüm

ERİN

SIKILMIŞTAN ÖTESİNDEYİM. Sasha burada, o da Alina gibi beni kurtarıyor. Ama beni eğlendirmeleri veya oyalamaları için onlara güvenemem. Kitaplar, bilgisayar var ama yapacak bir şey olmadan delireceğim galiba.

Geçen birkaç gün Alina ve ben Max'in annesinin doğum günü için hediye almak için mağazalara gittik. Alışveriş çılgınlığı değildi, daha çok Max'in seçtiği hediyeyi almaya gitmiştik. Alina almaması gerektiğini düşünüyordu ama ben olsam çok sevinirim dedim. O, Max'in annesinin oğluya olan son bağı. Hediye mi? Max'in onu düşündüğünü annesine iletmek onun için çok önemliydi. Ve Alina istediğinde onu ziyarete gideceğimizi söyledim. Sasha'yı da götürecektim. Ama sadece Alina hazır olduğunda.

Onun dışında, kendim ve Sasha için bir sağlık kontrolü ayarladım, ama hepsi bu kadar. Demyan beni ev hapsinde tutuyor.

O öyle demezdi.

Sadece Sasha ve benim güvende olacağımız evde kalmamı tercih ettiğini söyledi. Demyan ev hapsinden bahsediyor.

Beşinci gün, bir bacağı kemirmeye hazırım ve Sasha'ya tahıl gevreği olmayan kahvaltısını verirken - son birkaç haftadır yeterince şeker aldı - Demyan içeri girerken kendimi hazırlıyorum.

Ona çok kızgın olsam da, üç parçalı takım elbisesiyle, geriye taranmış siyah saçlarıyla, kendine kahve yaparken düşünceli yüz ifadesiyle deli gibi yakışıklı.

Sasha'yı öpüp ona küçük bir kase çilek ve yoğurt veriyor, Sasha hemen yemeye başlıyor.

Sonra Demyan bana bakıyor. "Belki bugün dışarı çıkmalısın."

Bu sözler dikkatimi çekiyor. Zaten dikkatim onda değilmiş gibi. Ama yine de hareketsiz kalıyorum. Dışarı mı? "Beni serbest mi bırakıyorsun?"

"Tasma değil." Sasha masaya bir yaban mersini sertçe vururken, o mutfak tezgahına yaslanıp kahvesinden bir yudum aldı. "Dışarı çıkmak istersin diye düşündüm. Belki arkadaşınla görüşebilirsin. Adı neydi? Katie mi?"

"Kara." Gözlerimi kırıp nefes alıyorum. "Sanırım o..." Duruyorum.

Gözlerimi kısıyorum.

"Dışarı çıkmamı mı istiyorsun?"

"Sana eşlik edecek insanlar var."

"Onlar olsa bile hoşuna gitmez. Kız kardeşinle kuyumcuya gittiğimde sinirlendin. Sasha'yı muayeneye götürdüm ve şimdi..."

Hâlâ tehlikede olduğumu hatırlatmaya devam ediyor.

Bakışları sakın ve okunaksız.

"Neden..." Sözüm yarıda kalıyor. Ve bir tuğla gibi kafama çarpıyor.

"Stefina." Demyan inkar etmiyor.

"Kanatlarını açmak istersin diye düşündüm." Hepsi bu. Tek söylediği bu.

"Yapma. Ben aptal değilim, Demyan."

O içini çekiyor. "Peki. O buraya geliyor ve senin burada olmak isteyeceğini düşünmedim."

Neden daha çok acıttığını bilmiyorum ama acıtıyor.

"Neden? O daha önce de buraya geldi ve sen son birkaç gündür beni kovmadın, yani bir şey olmalı." Gözlerimi tekrar kısıyorum. "Başka ne var, Demyan?"

"Seçtiği nikah memurunu da getiriyor. Yeminler ve her şeyi gözden geçirmeyeyle ilgili bir şey. Neden bu pislikle tanışmamı istediğini bilmiyorum."

"Harika."

"Senin burada olmak istemeyeceğini düşündüm," diyor. "Düğün gerçekleşmeyecek, ama seni çok strese sokuyor..."

"Beni kapı dışarı atıp, kendime histerik bir kadın olduğumu söyleyip, suçluluk duygunu hafifleteceksin. Çünkü düğünü planlamak ve o düğünü oğlun ve annesiyle aynı malikanede yönetmek çok daha zor olmalı." Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Ya ben oraya gidersem? Ya Sasha gelirse? Her şeyi mahvetmek istemem."

"Senin ya da Sasha'nın her şeyi mahvetmesiyle alakası yok."

"Sadece bizden kurtulmak istiyorsun," diyorum. "Hepsi bu."

"Hayır, bunu senin için kolaylaştırmaya çalışıyorum." Parmakları fincanı sıktı.

"Kendin için."

Bir yudum daha kahve içti. "Dışarı çık, bir süre her şeyi unut. bittiğinde her şey bitecek ve sonra evlenebiliriz. Karmaşık bir durum, ama bana güvenmelisin."

"O tren çoktan kaçtı," diye tersledim.

"Üzgün olduğumu biliyorum Erin, bu yüzden buradan çıkmak isteyeceğini düşündüm."

O bozuk plak gibi, ben de albümü sonuna kadar dinleyeceğini umut eden aptal.

Bir parçam onun işine çomak sokup kalmak istiyor. Belki de Sasha'yı dizime oturtup odada oturmak. Ama Stefina'yı düşünüyorum. Oğlumu ona maruz bırakmak istemiyorum. Ya da kendimi.

Midem bulanıyor. Sasha'nın üvey annesi olabilecek kadın. Boğazıma bir elimi bastırıyorum, yanık bir safra boğazıma yükseliyor.

"Ne düşünüyorsan, dur," diyor. Gözleri beni delip geçiyor. "Bu, bir çıkış yolu bulana kadar saçmalıklara uyum sağlamam. Hepsi bu. Onunla evlenmeyeceğim. Seninle evleneceğim."

"Belki ben istemiyorum."

Sözlerim havada yankılanıyor ve ikimiz de uzun bir süre konuşmuyoruz. Sonra bardağını boşaltıyor.

"Yanında kimse yok. Sadece bir koruma ve şoför al, tamam mı? Böylece güvende olduğumu bilirim." "Hayır."

"Erin, lütfen. Seni seviyorum. Güvende olmanı istiyorum." "Az önce söylediklerimi duymazdan geliyorsun."

"Yok," diyor. "Sadece incindiğini ve öfkелendiğini incindiğini ve öfkелendiğini dikkate alıyorum. O kadının buraya adımını bile atmasını istemiyorum ve inan bana, mesajında ne yazmış olursa olsun, o da beni benim onu istediğim kadar istiyor. Yani hiç istemiyor."

Onu istiyor, biliyorum. Peki ya Demyan?

Ondan nefret etmek istiyorum, gerçekten. Şu anda. Onu sevmiyorum, ama hala ona aşığım ve... kahretsin. Stefina ona aşk dolu bakışlar atıp, etrafında dolanıp sonsuz selfie'ler çekerken burada olmak istemiyorum.

Her şey daha iyi.

"Biliyor musun? Ben gideceğim. Sasha ve ben geçen sefer sensiz çok eğlendik."

Bana acı bir bakış attı. "Bu haksızlık, Erin."

"Haksızlık mı? Hiçbiri haksızlık değil. Benim gitmemi istiyorsun ki kendini suçlu hissetmeyesin."

"Saçmalık. Senin için daha kolay olmasını istiyorum. Git eğlen, bir süre her şeyi unut. Az önce dediğim gibi. Konuşmayı tekrarlamak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Peki." Dönüp Sasha'yı silip kucığıma alıyorum ve hazırlanması için yukarı çıkarıyorum.

En azından Sasha buradan uzaklaşmayı hak ediyor. Bunu düşünerek Kara'yı arıyorum.

SASHA ve ben oturma odasından geçerken dışarı çıkıyoruz.

Alina kanepede tek başına oturmuş, kucığındaki dergiye bakıyor.

Sasha elimi çekip koşarak ona doğru gidiyor. "Üzülme," diyor ve onu gülümsetiyor.

Ben de peşinden içeri giriyorum.

Haklı, Alina üzgün görünüyor, ama daha önce gördüğüm kadar yıkık değil. Ve anlıyorum, inişler ve çıkışlar vardır; yataktan çıkamadığı günler ve hayatın neredeyse normale döndüğü günler.

Ama Max yok.

Ben iyiyim, Sasha. Annenle git hadi." "Dışarı çıkıyoruz," diyorum.

Kafasını sallar. "Biliyorum. Ben de onu sevmiyorum. Ama..." Sasha'ya, sonra bana bakar. "O da bunun için uğraşıyor."

Ama bu konuyu konuşmak istemiyorum, ne Sasha'nın önünde ne de Demyan'ın kız kardeşi ile.

"Bizimle gel Alina."

Derin bir nefes alır. "Rahatsız etmek istemem."

"Rahatsız etmiyorsun."

"Parka oynamaya gidiyoruz." Sasha gülümser. "Kara ile! Ve anne ve sen de geliyorsun!"

Alina tereddüt eder, sonra gülererek başını sallar. "Buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Diyemezsin," derim. "O çok ikna edici."

Onu kucağına alır ve sarılır. "Çok tatlısın, Sasha."

"Biliyorum."

İkimiz de gülüyoruz, Sasha da birkaç saniye sonra nedenini bilmeden gülmeye başlıyor, ama onun için neşe neşedir ve gülüşü güzel bir müzik gibidir.

Alina Sasha'yı bana verir. "Gidip üstümü değiştireyim."

"Neden? Harika görünüyorsun." Gerçekten de öyle. Tasarımcı kot pantolon ve gözlerine uyan koyu mavi renkli güzel bir bluz giymiş.

"Emin misin?"

"Tabii. Ben de kot pantolon giydim. Ama istersen giyinmek için seni arabada bekleyebiliriz."

"Ben iyiyim."

Hep birlikte dışarı çıkıyoruz ve Alina, Sasha'ya dondurma ısmarlamak istiyor. Dondurmayı yüzünden, gömleğinden ve yapış yapış parmaklarından temizlemek için epey uğraşıyorum ama Alina'nın yüzündeki gülümseme buna değer.

Sasha parkı çok seviyor ve etrafta koşturuyor, keçisi tek bacağıyla onun peşinden koşuyor.

Ben, Alina ve güvenlik görevlisinin gözetiminde diğer çocuklarla oynuyor. Ve kim bilir, fark edemediğim kaç güvenlik görevlisi daha var.

Oğlumun bu kadar eğlendiğini görmek kalbimi kabartıyor. Ve şimdi onun keçisini tutarken, içimde büyüyen bebeğim için heyecanlanıyorum.

Sasha büyüyor, bunu görebiliyorum. Ve onun ilklerinin benim sonlarım olmayacağına seviniyorum.

Sonra aklıma geliyor.

Demyan'ın kaçırdığı tüm ilkler. Benim yüzümden.

Sasha'nın ilk gülümsemesi, ilk kelimesi, ilk adımı. Her şeyin ilki. Benim hatam.

Onun bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı.

Ve şimdi... Kahretsin, hamilelik konusunda mutlu mu olacak, kızgın mı? Kızgın çünkü bu bebek işleri başka bir boyuta taşıyor. Eğer bu kadınıyla evlenmek zorunda kalırsa, bu beni kusmak istetse de, Sasha'yı mazur görmek bir şey, benim hamile kalmam başka bir şey.

Sonra da bulunduğumuz temel seviye var. O beni istiyor, bu Stefina'yı değil diyor. Güzel Stefina'yı. Bu kadar çekici ve güzel biriyle rekabet edemem. Edemem. Ya beni hayatından çıkarmak isterse? Bir bebek daha bunu zorlaştırır.

Demyan görevini ciddiye alıyor. Ben görev olmak istemiyorum.

"İyi misin?"

Alina'ya bakıyorum. "İyiyim, sadece düşünüyordum. Büyüyor."

"O daha iki yaşında. Daha çok büyümesi lazım anne." Sonra keçiyi alıp ona sarılır. "Biliyor musun, Demyan keçiyi almadı. Babamız yeniden evlenip ben doğmadan önce bile hayatında çok sevgi olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden keçi gibi bir şeyi eski, yıpranmış, sevilmemiş olarak görüyor. Sevgiyle verilmiş bir şey olarak değil. Ama o da sevecek."

"Umarım."

Eğer bu muhteşem Stefina ile evlenirse ve o da ona çocuk verirse, umarım... Yutkunuyorum, elimi sıkıyorum. Umarım Sasha'ya yaptığı gibi kendini paylaşıp.

Ne düşünüyorum ben? Demyan yapardı ve ben o efsanevi çocuğu sevmemeye başlıyorum. Ben korkunç bir insanım.

Alina koluma dokunur. "Her şey yoluna girecek, biliyorsun. Ve bence dünyanın en iyi yeğenine sahibim."

"Oh, öyle," diyor arkamızdan bir ses.

Dönüp gülümsüyorum. Kara orada.

"Kara!" Sasha koşarak ona atlar.

"Merhaba, canavar." Onu öpmek için eğilir ama o yine koşar, yapacak çok işi vardır ve diğer çocukların yanına döner. "Öğleden sonra izin aldım. Merhaba, Alina."

Bir anda şok oldum, o zaman penthouse'da tanıştıklarını unutmuşum.

"Burada olduğum için kusura bakma." Alina dudağını ısırıp ayaklarını bankın altına soktu.

Kara beni kenara çeker. "Saçmalama. Biz havalı kadınlar birbirimize destek olmalıyız. Bir gün, bir Sasha'm olsa fena olmaz. Bir gün, uzak ve belirsiz bir gelecekte." Sonra durur ve Alina'ya bakar. "Her zaman zaman vardır. Sanırım bir erkek bulmam gerek."

Onu dirseklerim ve o nefesini tutar.

"Özür dilerim, sen ve Max...?"

"Çocuk istiyor muydunuz? Evet. Ve şimdi hiç çocuk sahibi olabilecek miyim diye merak ediyorum. Max benim ruh ikizimdi. Hayal ettiğim çocuklar onunkilerdi. Hayal ettiğim hayat, benim olacağını bildiğim hayat, onunla birlikteydi. Ve şimdi..." Yutkunur. "Şimdi başka biri olacağını sanmıyorum."

Sasha küçük kaydıraftan aşağı kayıyor, sanki uçurtma sörfü yapmış gibi gururlu görünüyor.

Alina ve Max'in çocuğunu, daha büyük bir Sasha'nın kanatları altında görüyorum ve bu kalbimi parçalıyor.

Kara asla lafını esirgemeyen biridir, aslında esirgemedi de, ama Alina'nın dizine hafifçe vurur. "Belki başka bir ruh ikizin vardır. Ya da iyi biri. İleride."

"Max'i unutmak zaman alacak. Onu o kadar özlüyorum ki, senin nasıl yapabildiğini hayal bile edemiyorum."

"Bir kraliçe gibi," diyor Kara. "Sen güçlüsün. Ama biz senin için buradayız. Seni pek tanımıyorum, ama kızım, ben buradayım. Erin haklı, zaman alacak, ama bir gün devam etmek için güç bulacaksın. Eninde sonunda."

Kara'nın yanına eğilip Alina'nın elini sıkıyorum. "Senin kocaman bir kalbin var ve Max şanslıydı. O senin içinde; kimse ya da hiçbir şey onu oradan alamaz. Yeni biri bile."

"Ve biz çok uzak bir gelecekte bahsediyoruz." Ama sonra Kara elini benimkinin üzerine koyar ve benimkiyle Alina'nınkini sıkar. "Ya da belki çok yakındasındır. Hazır olduğunda hazır olacaksın. Doğru ya da yanlış yok."

"Yapamam. Onların yerini

dolduramam." "O zaman," diyorum,

"zamanı değil."

Kara, Alina'nın konuşmasına izin veriyor ve biz dinliyoruz. Yeni arkadaşına daha fazla yardım edebilmeyi diliyorum.

GÜN ÇOK HIZLI GEÇİYOR. Sonunda Kara'nın evine gidip Sasha'yı uyutuyoruz. Burada her zaman Sasha'nın kıyafetleri var, bu yüzden onu uyutmadan önce yıkayıp giydiriyorum ve

sonra Kara içecek hazırlıyor ama bana da ikram ettiğinde başımlı hafifçe sallıyorum.

Yüzündeki ifade, sormadığı ama benim cevaplamam gereken sorularla dolu. Ama o sadece bana alkolsüz margarita hazırlıyor.

Akşamüstü olduğunda, Kara'nın evinin yakınında bir restoran seçip oraya gidiyoruz. Bu saatte restoran oldukça boş ve Sasha'yı memnuniyetle kabul ediyorlar, hatta çocuk menüsü hazırlamayı bile teklif ediyorlar, ama ben ona makarna ve ragu sipariş ediyorum, çünkü deneyimlerimden onun çok süslü makarna ve peyniri sevmediğini biliyorum.

Kara ve Alina bir şişe şarap paylaşıyor, ama ben havamda değilim diyerek içmemek için izin istiyorum. Sasha bizi eğlendiriyor, sonra o çizgi film izlemek için telefonunu aldığında Kara devreye giriyor ve son çıktığı felaket randevularını anlatarak bizi güldürüyor.

Sonunda masanın altında bana tekme atıyor. "Ah!"

"Sen ne yapıyorsun?"

"Ben kimseyle çıkmıyorum."

Kara gözlerini devirir. "Kendini komedyen sanıyor," der Alina'ya. "Kardeşiyle aranız düzeldi mi?"

"Demyan onun kardeşi," diyorum, Alina'ya gülümsayarak bunun bir anlamı olmadığını göstermeye çalışıyorum.

Ama Alina sadece şarabından bir yudum alır. "Demyan'ı ve neden böyle davrandığını anlıyorum. Ama bence bu duruma düşmesi aptalca. Bir ıkış yolu bulacaktır. Of, şu Stefina."

İkisine de bakıp derin bir nefes alıyorum. "Mantıklı olarak, beni kurtarmak için bir şey yaptığını anlıyorum, ama duygusal olarak, bu bir ihanet gibi. Belki de Sasha'yı ondan uzak tuttuğum için bunu hak ediyorum."

"Saçmalık," diyor Kara, kadehini doldurup Alina'ninkini de dolduruyor. "Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın. Ve kabul edelim, kardeşin özel dedektif olmasaydı, onu nasıl bulacağını bilemezdin. O, çok güçlü ve maço bir Rus adam. Bana sorarsan, adını vermemesi gerektiğini bildiğine eminim."

Alina hiçbir şey söylemez ve ben Kara'yı bakışlarımla durdurmaya çalışırım, ama o dikkatini vermez.

"Ama o da senin hamile kalacağını bilmiyordu. Yani... kimse suçlu değil, kader suçlu."

"Bu, kendimi üçüncü tekerlek gibi hissetmememi sağlamıyor. Onu görmelisin. O muhteşem. Cidden çok güzel."

"Peki sen nesen? Pislik mi?"

"O kadar da değil."

"Tanrıya şükür," diyor Alina. İkimize de bakıyor. "Bunu söylememem gerekir bunu söylememem gerekirdi, ama onun yattığı bazı kadınları gördüm. Hiçbiri senin gibi değil. Onlar aksesuar ve göz alıcı, evet, çünkü bu gerçek olmaktan daha kolay. Ama onun hiç ilgisini çekmeyen tek şey Stefina gibi boş ve bencil bir insan. Onu etrafta gördüm. Demyan gibi karmaşık birini istemiyor. Bu onun babası ve o da buna uyuyor. Büyük, gösterişli bir düğün istiyor, o yüzden bunu da kabul edecek. Ama onun için önemli olan Demyan değil. O Demyan'ın tipi değil. Sen onun tipisin."

"Gördün mü?" Kara kollarını kavuşturur ve Sasha telefonda bir şeye gülerek kıkırdar.

Tabağıma bakıyorum. Gerektiği kadar yemediğimi biliyorum ama aç değilim. Tabağı kenara itiyorum.

"Onun tipi gibi hissetmiyorum. Onun kadar güzel ve kendine düşkün değilim; o bomba gibi bir kadın. Ben değilim. Ben gidiyorum..."

Duruyorum.

"Sanırım delireceğim. Kıskanıyorum. Üzgünüm, onu seviyorum, ondan hoşlanmıyorum, mantıksız bir şey yapıp onu terk etmesini istiyorum."

Söylemek istediğim, yakında çok ünlü olacağımdı, ama bebekten bahsedemem ve Alina ne kadar muhteşem olursa olsun, sonuçta o Demyan'ın kız kardeşi. Onun öğrenmesine henüz hazır değilim.

Ve bir şey daha var.

Alina iyi görünmeye çalışıyordu, ama sesindeki acıyı, Max'le sahip olamayacağı bebekleri kaybetmenin acısını duyabiliyordum. Ve ben

Hamile mi? Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Onu daha fazla üzmem istemiyorum.

"Demyan bu konuda dikkatli olmalı. Çok dikkatli," diyor Alina. "Ama ben de kızardım herhalde."

DEMYAN, günün şeytanı, geri döndüğümüzde evde yok. Nerede olduğunu bilmiyorum. Lanet Stefina'nın pahalı parfümünün kokusu oturma odasında hala duruyor ve ben yukarı çıkıp Sasha'yı yatağına yatırıyorum.

Restoranda bizimle konuşulanlar önemli değil. Tek düşünebildiğim, onun Stefina ile birlikte olduğu. Başka bir güzelle birlikte olduğu.

Yatmaya hazırlanıp yatağı giriyorum, uyumak istiyorum. Eve gelip gelmediğini duymamak için kendimi zorluyorum.

Ama sarhoş bir şekilde içeri girip soyunup yanıma uzandığında uyanığım. Vücudunun sıcaklığı beni ısıtıyor, dudakları tenimde acıtıyor, ıslatıyor ve uyluklarıma dokunduğunda...

"Yapma, Demyan," diye fısıldıyorum.

Bana dönüp öpüyor. Tadı karanlık ve votka gibi. Ve pişmanlık.

"Evet, Demyan," Erin. "Hayır."

Durur. "Sevişirsek iyileşebiliriz."

"Seks bir tedavi değil, Demyan," diyorum, sesim boğuk. "Hazır değilim. Bazı şeyleri, birçok şeyi sindirmem lazım ve sen buna saygı göstermelisin."

Yataktan kalkıyorum.

"Nereye gidiyorsun lan?"

Eminim onun güvenmediğim için kalktığımı düşünüyor.

Ama nedeni o değil.

Kendime güvenmiyorum, ona karşı
koyamayacağımı biliyorum. "Sasha ile
yatacağım."

"Hayatta olmaz. Biz birlikteyiz. Bu yatakta uyuyacaksın. Sana
seni sikmeye çalışmayacağım, ama yatağa gir."

Ama ben dönüp çıkıyorum, Sasha'nın odasına girip küçük oğlumun yanına
kayıyorum.

O, oğlunu uyandırma riskini göze alamaz. Ne kadar sinirli olursa olsun.

Onunla yatmayacağım.

DEMYAN

Kapı zili çalınca inlerim.

Lanet olası Stefina, saat tam dokuzda. Olga kafasını çalışma odama sokar ve ben sandalyeme yaslanarak sorulmamış soruyu cevaplarım.

"Onu resmi oturma odasına al ve beklemesini söyle."

Şaşırdıysa da belli etmiyor. O odayı ya çok önemli ve güvenmediğim misafirler için ya da... şey, güvenmediğim ya da sevmediğim ve şikayet edecekleri bir şey olmadan olabildiğince rahatsız etmek istediğim insanlar için ayırmışım. Oda çok lüks, önemli hissettiriyor ve o kadar rahatsız ki hapisane hücresi gibi.

Hiç kullanmam. Ama bu, piç kurusu babamın bana öğrettiği şeylerden biri. İnsanları beklenmedik şekillerde korkutmak ve şaşırtmak.

"Ah, Olga?"

"Evet, efendim?"

Gülümserim. "Ona hiçbir şey ikram etme ve kalacağını anladığından emin ol. Şu anda meşgulüm, ama mümkün olduğunca onunla ilgileneceğim."

"Evet, Bay Demyan."

İşime zaman ayırıp, teslim edilmesi gereken ve çeşitli depolarda nakliye ve dağıtım için bekleyen gönderileri gözden geçiriyorum.

Pavel, istediğim bazı kulüplerin satın alınmasıyla ilgili ayrıntıları görüşmek için kapımı çalar. Yasal ve yasadışı işlerin mükemmel bir karışımı. Ve Niko'nun bazı bölgelerinin sınırında yer alıyor.

"Zamanı geldiğinde devralmaya hazır," diyorum. Mülklerin istenen fiyatlarına göz gezdiriyorum. "İyi fiyat."

Başka biri bu başarıyı kendine mal ederdi, ama Pavel yerini ve işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. Güvenin ve sadakatin önemini anlıyor.

"Hepsi Ilya'nın işi," diyor ve ona uzattığım koltuğa oturuyor. "Ben sadece her şeyin yolunda gittiğinden emin oldum. O nasıl?"

"İyileşiyor," diyorum. Daha önce hastaneyi aradım. Tıbbi komadan çıktığını söylediler, ama uyanmadı. En azından, olması gerektiği gibi uyanmadı.

Bunun benim hatam olduğu hissinden kurtulamıyorum. Her şeyin. Ama kendimi bu düşüncelere kaptırmamam lazım. Bu... durgunluktan çıkmadan olmaz. Stefina meselesi hallolmadan olmaz.

"Güzel kız," diyor Pavel, gözleri üzerimde. "Ama kararınıza saygısızlık etmek istemem ama, tam olarak size benzemiyor."

Ona ve konuşmanın yönüne dikkatle bakıyorum. "Açıkla." "Seni bekleyen aşırı giyinmiş kadın."

"Nişanlım mı?"

Ağzı hafifçe kalkıyor. Ama bakışları şahin gibi ve fikirleriyle ne kadar ileri gidebileceğini ölçüyor.

Taktik değiştiriyorum. "Yoksa Erin mi?"

"Erin mi? Bayan Banks harika biridir. Sasha da çok sevimli. Beni yüzüme vurma riskini göze alarak ve senin bir tür anlaşma yaptığını bilmeme rağmen, Sergio'nun kızını sevmiyorum. Yuvana bir engerek sokmak gibi bir şey."

Sözlerini düşünürüm. "O babası gibi değil."

"Ama onu o büyüttü."

Ilya onu bu yüzden seviyor. Pavel de aynı türden biri. "Şu anda, nasıl temiz bir şekilde kurtulacağımı bilmediğim bir düğün planlıyorum. Bu aramızda kalsın."

"Başka türlü düşünmezdim."

"Eğer bir şey olursa, Sergio veya kızı hakkında bir şey duyarsan, bana haber ver."

"Elbette, efendim." Ayağa kalkmaya başladı. "Onun için başka birini bulmaya çalışabilirim."

"Belki. Ama bu aşk ya da istekle ilgili değil. Güç ve kontrol meselesi. Başka biri olsa bile, babası izin vermez." Ve sanırım Stefina, hayatımın olduğundan farklı olduğunu düşünüyor.

Nedenini bilmiyorum, çünkü mümkün olduğunca az etkinliğe katılıyorum ve katıldıklarım da iş görüşmeleri yapıyorum ya da başka işlerim var.

İş benim hayatım. Güç tabanımı kontrol etmek ve büyütme benim kanım.

Güzel, sarışın Erin oğlumla birlikte hayatıma geri dönene kadar.

Şimdi hayatımın büyük bir bölümünü onlar kaplıyor, kanımın büyük bir kısmı onlara ait.

"Bir çıkış yolu bulmalıyım. Kirli bir şey... Bu anlaşmayı geçersiz kılacak bir şey." Ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum.

"Anladım patron. Dikkatlice araştırırım. Benim yan projem, tamam mı?" Sonra duraksıyor. "İly'a tekrar ayağa kalkana kadar."

Oh, bu bir hediye olur. "O zaman, birlikte çalışacaksınız. O zamana kadar çözemsek."

O giderken, konuşmayı kafamda tekrar oynatıyorum. Onun ne kadar güzel olduğu hakkındaki yorum aklımda takılıyor.

Kahretsin, Pavel kendini ona evlenmek için haraç ya da kurban olarak sunmayı mı düşünüyordu?

Bunun aklından geçtiğini hissediyorum ve bu da onun ile İly'a arasındaki fark. İly'a bunu asla yapmazdı çünkü bunun Sergio'ya bir fırsat vereceğini bilir.

Ayrıca Stefina da bunu yapmazdı.

Başka birini bulmayı reddettiğimi söylediğimde yüzündeki rahatlama ifadesi komik sayılabilirdi ve neredeyse telefonu alıp İly'a'ya anlatacaktım.

Ama o cevap vermezdi.

Bu düşünce beni ayıklaştırdı ve saatime baktım. Stefina ile uğraşma zamanı.

Her lanet gün, ikimizin de istemediği bu sahte düğünü planlamak için buradaydı. Ya da daha doğrusu, babası için istiyordu, ama bana karşı tek bir his bile duymadığı için değil. Bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığına emin değilim.

Belki daha kötü, çünkü olmayan duyguları parçalayamam.

Oturma odasının kapısını açıyorum ve o dönüp bana gülümsüyor, sandalyesinden zıplayarak ayağa kalkıyor.

"Sonunda!" Düğün Fikirleri yazılı kalın bir kitap tutuyor.

Lanet olsun bana. Rusça birkaç küfür mırıldanıyorum, ama o bunu açıkça duyuyor ve aşırı makyajlı yüzünde kara bir ifade beliriyor.

"O benim için değildi, Demyan." "Neden buradasın? Yine mi?"

"Kaybedecek vaktimiz yok. Şimdi bir içkiye ihtiyacım var." Beni iterek geçmeye çalışıyor.

Kolunu tutuyorum ama o beni itip kurtuluyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Mutfağa. Orada daha fazla yer var, bunları yaymam lazım." Kalçalarını sallayarak uzaklaşıyor, nereye gideceğinden emin değil gibi.

Hırlayarak yolunu kesip onu aydınlık mutfağa götürdüm. masaya oturur ve Olga'ya yeşil çay yapmasını söyler. Çantasından bir şey çıkarır ve ona uzatır. "Bu."

Olga alır. "Yeşil çayımız var."

"Benimki özel. Japonya'dan ithal." Sonra Olga'yı gönderir ve ben kahve yaparken Stefina'nın kitabına dalmış, örnekleri, kartları ve çiçekler, pastalar, catering şirketleri için bir liste hazırladığını izlerim.

"Pastalar için randevu almam gerekiyor. Muhteşem bir şey istiyorum. Kıyafetlerimize uyan ve Instagram'da çok güzel görünecek bir krema düşünüyorum."

Bir iç çekmeyi zorla bastırıyorum. Düğün detaylarıyla benden çok daha fazla ilgileniyor. Şahsen, düğüne ve bana eşit derecede ilgi duymasını tercih ederim. Ki bu hiç de öyle değil.

"Umurumda değil," diyorum.

"Saçmalık. Bu bizim işimiz. En iyi satıcılar erken kapılır, bunu herkes bilir. Pastada önemli olan sadece tarif değil, nasıl süslendiği de önemli. Ve..."

"Dediğim gibi, umurumda değil Stefina. Burada olmana gerek yok. Ben meşgulüm. Düğünle ilgili kararları istediğin gibi verebilirsin. Pastadan menüye kadar, ben sana uyarım."

Gözleri alev alev yanıyor.

"Ve Demyan, senin benimle evlenmek istediğini sanmıyorum. Babamı arayacağım!"

Siktir. Siktir.

Ona lanet olası babasını arasın demek istiyorum. Ama mecbur kalmadıkça ortalığı karıştırmak istemiyorum.

Onu yüzüne vurabilirim. Duygusal şantaj, ipleri elinde tutmaya alışık. Bırak o da bunu yapabileceğini düşünsün... bir yere kadar. Babasının işleri daha da karmaşık hale getirmesindense, gereksiz yere sorun çıkmaması daha iyi. Bu yüzden lanet olası bir gülümseme taklidi yapmaya çalışıyorum.

"Stefina, her gün bu lanet şeyi planlamak için ne zamanım ne de isteğim var."

Bana sanki tokat atmışım gibi bakıyor.

"Gerçekten fikrimi mi istiyorsun? Çünkü iyice düşün. Ben lanet olası belediyeye gider, öyle evlenirim. Gelinlik yok, düğün yok, pasta yok, hiçbir şey yok. Sadece bir şahit ve lanet olası bir kağıt parçası. Öyleyse tekrar soruyorum. Fikrimi istiyor musun?"

"Büyük bir düğün istiyorum. Bunu istedim ve bunu alacağım. Eğer böyle şeyler söyleyip paçayı kurtarabileceğini veya beni kaçırarak bu durumdan kurtulabileceğini düşünüyorsan, bir daha düşün. Çünkü babam bunu kabul etmez. Beni mahvedersen seni öldürür."

Tehdit gerçek ve ona bir şey söylemek üzereyim ki gözleri benden başka bir yere kayıyor.

Döndüm.

Kahretsin.

Alina, Erin ve Sasha.

Ne duyduğunu bilmiyorum ve bunun önemli olup olmadığını da bilmiyorum çünkü onun tüm bu olanlar hakkında ne hissettiğini çok iyi biliyorum.

Ve ikisi de bana bakıyor. Kız kardeşim ve kadını.

Stefina'nın bakışları Erin'e kilitlenir ve Rusça klasik bir hakaret mırıldanır. "O, giderken parçalanan bir arabadan başka bir şey değil." Sonra bir kelime daha ekler. "*Suka*."

Sürtük.

Ona dönerek sertçe sorarım. "Yeter Stefina. Oğlumun annesi hakkında böyle konuşamazsın."

Erin nefesini tutar ve gerilir, yüzü Stefina'nınki gibi bembeyaz olur.

"Kendi evimde insanlarla istediğim gibi konuşurum," diyor

Stefina. Ama benim bakışlarım Erin'de.

"L—Erin..."

Kafasını sallar. "Senin için ben sadece bu muyum?" diye fısıldar.

Ortam tehlikeli bir hal alır ve kardeşim orada öylece durur, hiçbir şey söylemez. Sanki bir sürü cevap hazırlamış olsa bile söyleyemezdi. Çok yapmacık görünür ve beni kolay lokma gibi gösterirdi.

Bu anda, öyle olduğumu hissediyorum.

"Çayın geldi," diyor Olga, cesurca kavgaya karışarak fincanı Stefina'nın yanına koyuyor.

Stefina fincanı yere fırlatır. "Çok uzun demledin."

"Çok özür dilerim, Bayan Stefina, size yenisini getireyim. İki dakika mı, üç dakika mı?" "Bir buçuk," diye bağırır Stefina, Olga temizlemeye başlarken.

"Bu hiç hoş değildi. Ve benim evimde kimseyle saygısızca konuşamazsın. . Personle ya da Sasha'nın annesine."

Bu sözler ağızımda acı bir tat bırakıyor. Aslında söylemek istediğim, sevdiğim kadına bu şekilde konuşamazsın. Ama böyle bir şey

Stefina'yı küçük düşürür, bu da Sergio'nun kulağına gider. Erin'e dönüyorum. "Burası senin de evin, bunu biliyorsun."

"Çocuğunun annesi olarak. Belki senin çalışanlarından biri olabilirim."

"Oh, hayır. Sanırım evlendiğimizde evimizi küçülteceğiz ve senin dairenize taşınacağız," diyor Stefina. Sonra burnunu çekiyor. "Tabii düğüne dikkat etmeye başlarsan."

"O tür şeyler umurumda değil."

"Sadece tören mi?" diye sorar

Erin.

Stefina sırtır. "Daha çok düğün gecesi gibi."

"Ağızma laf koyma. Yoksa baban onaylasa da onaylamasa da adliye binasında evleniriz. Şimdi Olga çayını getirdiğinde içeceksin ve seveceksin."

Stefina'nın gözleri kısıılır ve nefesini vererek telefonunu alır, parmakları ekranın üzerinde uçar.

Ama beni ve diğer herkesi görmezden gelerek devam ederken, babasına mesaj attığını sanmıyorum. Telefonum kararlı bir şekilde sessiz kalıyor.

"Erin, bu zor bir dönem, umarım anlayışla karşılırsın."

"Ona dokunma, yoksa..." diyor Stefina. "Biz birbirimizi düğün gecesi için saklıyoruz."

"Stefina, gidip düğünü planla."

Şimdi telefonunu yere atıyor. "Yarım saat sonra randevularımız var."

Erin'e bakıyorum.

Ve ne söyleyeceğimi bilmiyorum. "Mesajı aldım."

"Anne!" Sasha Erin'i çeker. "Üzgün müsün? Üzülme anne! Dino kötü biri. Ve o bayan!"

"Yatılı okul," diyor Stefina sertçe.

"Cesedimi çiğnemedenden olmaz," diyor Erin.

Stefina gülümser. "Bu ayarlanabilir." "Kesin şunu." Yutkunuyorum. "Hepiniz."

"Dediğim gibi, mesaj alındı." Erin, ona sıkıca sarılan Sasha'yı kucağına alır.

Çaresizlik içinde, öfkeli kadınlar tarafından çevrili, kız kardeşime sessizce yardım isterim.

Dudakları sıkı sıkıya kapanır, ama başını sallar ve Erin ile Sasha'ya döner. "Hadi kahvaltıya çıkalım."

"Ama—"

"Hemen." Erin'e tek kelime etme şansı vermeden onu kapıdan dışarı sürükler.

Günüm kötüden berbat bir hale geldi ve daha da kötüsü gelecek. Saat daha on bile değil.

Siktir.

On Birinci Bölüm

ERIN

Kafeye varana kadar bekledim. Mahalleyi keşfetmedim, tabii ki keşfetmedim. Sasha ile gittiğimiz yer Chicago'nun güzel bir semtinde ve arabayla bir mesafe uzaklıkta. Bu mahalleyi en son kaçarken görmüştüm.

Burada malikaneler ve büyük evler var sanmıştım, sonra otoyola bakan küçük bir banliyö bölgesi var sanmıştım, ama öyle değil.

Bölge yemyeşil ve güzel, ve kapının dışına çıktığımızda iki güvenlik görevlisi bizimle birlikte yürüyor, bu da Demyan'ın mülkün etrafındaki tüm bölgeyi gözetlettirdiğini düşündürüyor, çünkü oğluna bir şey olmasını istemiyor, burası küçük bir kafe ve dükkan cenneti.

Ama yürürken, önce Sasha yanımda, sonra bebek arabasında, Alina'nın bu üst sınıf mahallenin gizli hazinesi hakkında anlattıklarını dinliyorum.

Ve bekliyorum.

O kahve sipariş ediyor, ben çay sipariş ediyorum. Hoş kokması gereken kokular midemi bulandırıyor.

Ama bekliyorum.

İçeceklerimiz servis edildiğinde, ona doğru eğiliyorum.

"O şişe sarışın kadın benim hakkımda ne dedi?"

Alina kahve fincanıyla oynuyor. "Bilmek istemezsin." "İsterim."

"Anlaması zor bir Rusça hakaret. O bir Demyan ondan nefret ediyor." "Ama yine de onunla evlenecek."

"Hayır," diyor Alina, "bir çıkış yolu bulana kadar buna katlanıyor. Aynı şey değil."

"Ne dedi?"

Alina yüzünü buruşturur. "Sana orospu dedi ve senin giderken parçalanan bir araba olduğunu söyledi."

Ona kaşlarımı çattım.

"Gerçekten mi?" dedi.

"Hayır, ne dedi?" "Öyle."

Düşünüyorum. Sanırım anlıyorum, ben eski modelim, bozuk, muhtemelen çok fazla kullanılmışım.

Birkaç sert söz söylemek üzereyim ki Sasha krep istiyor ve beni o kadar güçlü bir mide bulantısı sarıyor ki, kalkıp tualete koşuyorum ve tam zamanında yetişip kusuyorum.

Titreyerek tualete oturuyorum, başımı ellerimin arasına alıp dalganın geçmesini bekliyorum. Dalga, başa çıkabileceğim bir noktaya geldiğinde kalkıp dışarı çıkıyorum.

"Sasha'ya yaban mersinli krep sipariş ettim. Ama sen ne istersin bilemedim," diyor Alina merakla bana bakarak. "Tost mu?"

Üzgün olmasam tost iyi olurdu, ama adını duymak bile midemi bulandırıyor.

Sabah bulantısı son birkaç gündür beni mahvediyor, ama bugün özellikle kötü ve yürüyüş ya da başka bir şey önermeliydim.

Sade siyah çayımdan bir yudum alıp bekliyorum. Ama kusma hissi gelmiyor, bu yüzden bir yudum daha alıyorum. "Ben iyiyim."

"Waffle sipariş ettim, istersen benimkinden alabilirsin." Midem

bulandı. "Aç değilim."

"Emin misin, iyi misin?" "Evet.

Şimdilik."

Sasha sütle oynamaya başlar, masaya dökmeye çalışır ama ben onu uzaklaştırırım.

Gözleri kısılr, yanakları şişer ve ağlamak için ağzını açar, ama garson geri gelir ve krem şanti ve bir yığın ekstra çilekle birlikte pancakeleri masaya koyar. Gözleri parlar ve eli kremaya uzanır.

"Sasha!" diyorum ve garson masayı silmeye başlarken elini tutup temizliyorum.

"Hayır, anne! Kötü anne!"

Garsona bakıyorum. "Çok özür

dilerim." "Önemli değil, o daha bebek."

Sasha kurtulup neredeyse düşerken temizliği bitirir, ama Alina onu yakalar onu yakaladı ve hala krema kaplı elini ağzına soktu.

"Sasha!" Kusmak istiyorum. Krema, şurup ve hamur kokusu o kadar güçlü ki dudaklarımı sıkarak zorunda kalıyorum.

Alina koluma hafifçe vurur. Sonra Sasha'nın elini çeker ve ona çilek yedirmeye başlar, o da mutlu bir şekilde yer. "Ben onu besleyeyim. Sen biraz solgun görünüyorsun."

Kahretsin. Waffle'larını umursamadan krepleri kesip oğluma yavaşça yediriyor. Oğlum tekrar mutlu oldu, teyzesi Alina'nın ilgisinden çok hoşlandığı belli.

Ona söylemek istiyorum. Birine söylemek istiyorum, ama yapamıyorum. Demyan'a bile söylemedim ve şu anda ona söylemek istediğimden bile emin değilim. Onun için ben sadece bir bebek makinesiyim.

Stefina sığ bir insan olabilir, ama seks yapmak isteyecektir, özellikle de ben büyüdüğümde ve o kız asla kendini büyütmeye izin vermeyeceği için. Hamile kalsa bile, minik kalacak kadınlardan biri olurdu.

İçimden bir ses, tamamen mantıksız davrandığımı söylüyor ama elimde değil. Ağlamak ve kusmak istiyorum, ikisini aynı anda.

"Çok para olsun. Ne oldu?"

Alina'ya bakıyorum, sonra yemeğinin yarısını üzerine dökmüş Sasha'ya. "Bütün bu olay..."

"Seni üzüyor mu?"

Başımı sallıyorum.

En azından Demyan'ın sahte evliliği hakkında konuşmak, aklımdan geçenleri söylemek, yalan söylememek. Ve Alina'yı seviyorum. Arkadaş olmak istiyorum. Sadece... çok kaybolmuş, kızgın, kalbi kırık ve korkmuşum.

Alina, Sasha'nın yanağına dokunur ve Sasha gülerek ağzına daha fazla krep tıktırır.

"Biliyorsun, görmek zor olsa da Demyan seninle olmak istiyor. Onu seninle olduğundan daha mutlu görmedim. Sasha da bunun bir parçası, ama o olmasa bile seni isterdi. İsteddiği Stefina değil. Senisin."

"O zaman neden..."

"Dünyamız karmaşık. Demyan, tüm bratva'nın yükünü omuzlarında taşıyor. Babamın kurduğundan daha iyi bir şey inşa etmek için çok çalıştı. Yeni ve modern bir şey yarattı. Ama eski kurallara uymak zorunda. Onlar ortadan kalkmıyor. Ve bunun gibi şeyler... Onlar da bunun bir parçası."

"Seni kurtarmak için ne yapması gerektiğini biliyordu ve yaptı. Ama bu evlilikten kurtulmanın bir yolunu arıyor. Ve bunu savaş çıkarmadan yapmak istiyor."

Ona baktım. "Ya başaramazsa?"

"O Demyan. Ona inanıyorum."

Mesele şu ki, ben de ona inanmak istiyorum. Ve eğer etrafında dolaşan sadece bir kadın olsaydı, inanırdım, ama durum karmaşık ve beni kurtarmak için şeytanla korkunç bir anlaşma yaptığını hissediyorum.

Bu da beni çok üzgün ve kızgın olduğum için en kötü insan gibi hissettiriyor.

"Ya yapamazsa? Ya da... ya onu daha çok sevdiğini fark ederse?"

Alina gülüyor. "Stefina mı?" Başını sallıyor. "Hayır. Bak, ona biraz acıyorum. Onu sevmiyorum, ama hayatı babasına ait. Onu o yaptı, ve bu muhtemelen onun için özgürlük ve bir adım ileriye gitmek anlamına geliyor. Ama o da babasını sevmiyor. Bunu söylemedim mi?"

Titreyerek nefes verdim. "Ben sadece..."

"Biliyorsun, onu değil, seni yengem olarak tercih ederim. Bu anlaşma olmasa ve sen ile Demyan birbirinize aşık olmasanız bile, ikinizin birlikte olmasını isterdim. Ben Erin'in takımındayım."

"Sasha Takımı," diyor Sasha, gülümseyerek. Alina onu öptüğünde kalbim eriyor.

Onun benim tarafımda olmasına seviniyorum. Ve aramızda oluşan bağa bayılıyorum. Bu benim için çok önemli, özellikle de Kara ile bu kadar iyi anlaşması. Hayalimdeki kadın gücü takımı.

Alina bana waffle'ından bir parça ikram ediyor ama midem şiddetle tepki gösteriyor. Konuşmadan başımı sallayıp elimi ağzıma götürüyorum ve tekrar tuvalete koşarak kusmaya başlıyorum.

Midemde pek bir şey yoktu ve acı safrayı ağzımdan çalkalayarak, suyu çalkalayıp tükürerek, suyun tatlılığı sadece su gibi hissedene kadar bunu tekrarlıyorum. Masaya geri dönerken bacaklarım titriyor.

"Üzgünüm. Belki bir şey yedim..."

Alina elini kaldırıp çatalı bana doğru tuttu. "Hamile misin?" Sözler ağzımdan çıkmıyor ve o gözlerini kısarak çatalı tekrar bana doğru soktu. "Öylesin, değil mi?"

"Lütfen Demyan'a söyleme."

"Kahretsin, bilmiyor mu? Ondan saklayamazsın."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ona söyleyeceğim, yakında. Ama başkası söylerse, ne yapacağını bilmiyorum."

"Demyan öfkeli biridir ve Sasha'nın ölümünden dolayı çok üzgündür, ama bu kimsenin suçu değil. Sana bir şey yapmaz."

Beni kilitlemesi aramızda ağır bir yük olarak duruyor. "Daha önce yaptı."

"Demyan hata yaptı ve bunun farkında. Ama ne yapabilir ki? Hamile bir kadını kilit altına mı alacak? Hadi ama. Siz bu aşamayı geçtiniz. Ben bir şey söylemeyeceğim, ama ona yakında söyleyeceksin, değil mi?"

"Evet, hazır olduğumda."

"Anne?" Sasha ezilmiş bir yaban mersini gösterip sonra ağzına tıktırıyor.

"Bak, hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum." Alina masanın üzerinden uzanıp elimi tutar. "Ama... Doktorun var mı?"

"Her şeyden sonra muayeneye gittik, ama benim doktorum şehrin diğer ucunda."

"Benim çok iyi bir kadın doğum uzmanı var, seni ona götürebilirim. Genelde aylarca bekleme listesi vardır ama Yegorov olmak bazı avantajları da var. İstersen sana destek olmak için seninle gelirim."

"Çok isterim. Desteğe gelince, emin misin?" "Kesinlikle.

Onur duyarım."

Elini sıkıyorum. "Teşekkür ederim. Çok isterim, Alina."

MAHALLEDE YÜRÜYÜŞE ÇIKARIZ ve Alina huzursuz güvenlik görevlisi hakkında bir şeyler mırıldanınca eve dönmeye karar verimiz, birden araba çekici gelmeye başlar.

Genç ve yakışıklı olan, Pavel sanırım, Sasha'yı arabaya bindirmeye yardım eder ve hepimiz eve döneriz.

Stefina ve Demyan yoktu, bu hem rahatlatıcı hem de can sıkıcıydı. Can sıkıcıydı çünkü onların birlikte vakit geçirmelerinden nefret ediyordum, rahatlatıcıydı çünkü bunu izlemek zorunda kalmayacaktım.

Sasha ve ben biraz kestiriyoruz — o temizlendikten sonra Magda ve Olga her zamanki gibi onunla ilgileniyorlar.

Demyan geç saatte döndü ve çok yorgun görünüyordu. Ben üst kattaki oturma odasında kanepede kıvrılmışım. Burası daha rahat bir odaydı ve Sasha'nın çizgi film izlediği televizyon da buradaydı. Bu düzeni seviyorum, çünkü böylece Sasha'nın ekrana maruz kalma süresini sınırlayabiliyorum.

Ben oturup televizyonu kapatırken, o kravatını çözüp kapı pervazına yaslanıyor. Elinde kehribar rengi bir içki var — viski — ve tıraş ihtiyacı var.

tıraş olması gerekiyor.

Demyan, başım bana yavaşlamamı söylerken bile beni arzuyla titretir ve kalbimi çeker.

"Siktir, *Lyubimaya*, çok lezzetli görünüyorsun. Bana yumruk atmayacağını düşünmeseydim, oraya gidip seni becerirdim."

Ağzımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Ve bir parçam da bunu istiyor. Hem seni yumruklamak hem de beni tecavüz etmeni." Duruyorum. "Sasha'nın yatma vaktini kaçırdın."

"Biliyorum, ve bunu tahmin edemeyeceğin kadar çok nefret ediyorum." "Gelecekteki Bayan Yegorov nasıl?"

O hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Bilmiyorum, sen nasılsın? Çok güzelsin." "Ben demek istediğim..."

"Kimi kastettiğini biliyorum, Erin." O içini çekip odaya girer. "Sabah sabahı sıkıntıdan patlayarak geçirdim, umurumda bile olmayan kekleri denedim ve babası gürültüyle içeri girip saçmalamaya başlamasın diye onu yeterince görmezden gelerek telefonumla uğraştım."

Boğazımdaki sert, sıcak kin topunu yuttum. "Peki günün geri kalanı?"

"İş. İmparatorluğumla ilgilenmek. Dünyamın en önemli üç kişi için yeterince güvenli olduğundan emin olmak. Sen. Sasha. Alina."

Başımı sallayarak ellerime baktım. "Sadece hissediyorum..."

"Sana karşı kötü bir şey yapıyormuşum gibi mi? Bu, seni sağ salim geri getirmemin sonucu. Ve senin için yine yapardım."

Ona baktım. O buz mavisi gözlerinde başka bir şey vardı, tam olarak anlayamadığım bir şey, sanki benden bir şey saklıymış gibi. Sanki bu gerçeğin tamamı değilmiş gibi.

Ama dürüst olmak gerekirse, başka ne olabileceğini anlayamıyorum. Belki de sadece Stefina'nın suçluluk duygusudur.

"Onu sevmiyorum."

"O çok güzel, Demyan."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Aşırı makyajlı, aşırı giyinmiş, sinir bozucu ve senin yanında gölge gibi kalıyor."

Gözlerim ısınır ve bulanıklaşır, hızla kırıştırırım.

Sanırım anlıyorum. Bu kadar yakinken, içindeki hayal kırıklığını görebiliyorum. Ama benim de bir cevabım yok.

"Erin, sabırlı olacağım. Seni istiyorum. Ve şu anda seni öpmek, baştan çıkarmak, seni neyin tahrik ettiğini öğrendiğim için seninle olmanın ne kadar heyecan verici olduğunu hatırlatmak istiyorum. Sert ve hızlı sevişmeyi sevdiğini. Yavaş sevişmeyi sevdiğini." Eğilip ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Kıçını siktiğimde ne kadar sevdiğini ve Sasha'dan ve bu evden uzak, bütün gün ve geceyi sadece seninle çıplak geçirmek istediğimi, yataktan sadece oda servisi için, duşta, yerde, kanepede seks yapmak için çıkmak istediğimi..."

Gülüyorum, kendimi tutamıyorum. "Belki de sadece seni eğlendiriyordum."

"O zaman doğru yapana kadar seni sikmeye devam edeceğim." Yanağımdan bir çizgi çiziyor. "Ama *Lyubimaya*, seni istesem de sana alan bırakacağım, tamam mı?"

Nefes alıyorum. "Sabırlı olduğun için teşekkürler, Demyan. Ve beklediğin için teşekkürler. Seni istiyorum. Burada oturmuş, ne kadar tahrik olduğumu düşünüyorum, ama yapamıyorum. Zamana ihtiyacım var. Her şeyi kafamda tutmam lazım."

Demyan elimi tutar ve parmaklarımızı birbirine bağlar. "Bana bak, Erin." Gözlerimi kaldırıp onunla göz göze geliriz.

Ve o da bana, gözlerimin içine bakarak, kalbini ve ruhunu görebileceğim şekilde bakıyor. "Anla, seni istediğim gibi istediğim tek kadın sensin, Erin. Ve o da sensin. Kimse sana yaklaşmadı. Kimse sana yaklaşmadı. Sen teksin."

Başımı sallıyorum. "Bu yüzden bu kadar zor. Anlıyorum. Stefina ile bu evliliği kabul ettiğinde başka seçeneğin olmadığını anlıyorum. Bunu benim için yaptığını anlıyorum. Ama Tanrım, burada oturup onun tarafından yürüyen bir rahim gibi bakılmak çok acı verici."

"Siktir et, sen öyle değilsin ve bunu biliyorsun."

"Ama sevdiğim adamın bu düğünü yapmak zorunda kalacağını ve sonra ne olacağını düşünmeden edemiyorum. Bana ve Sasha'ya ne olacak?"

Ben kenarda bir parça olmayacağım ve burada da yaşamayacağım. Tabii ki onu goreceksin, ama o gitmeyecek ve onunla yalnız kalmayacak, o zaman ne yapacağız?"

"Hey, sakin ol."

"Bunu düşünmeden edemiyorum. Ya bu durumdan kurtulamazsan? Savaş başlatamazsın, Demyan."

O içini çekip bir anlığına başını benimkine yasladıktan sonra oturup dizinde tuttuğu bardağı kaldırdı. "Bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Ya bu yetmezse?" diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Ya gerçekten olursa?"

Demyan içkisini yudumlar, ama bana bir cevap veremez. Ve bu, kalbimi bir kez daha parçalar.

On İkinci Bölüm

DEMYAN

BAŞKA BİR SABAH, Stefina'nın lanet olası ziyareti. Sanırım, her gün ziyaret etmek istemediğimi bilerek bilerek görmezden geliyor. Durmadan geliyor.

Bugün sıkıcı pasta meselesi vardı. Seçenekleri on tanesine indirmiş ve pastacıyı da yanında getirmişti, süslenmiş mini pasta örnekleri ve hangisini seçeceğimizi belirlemek için deneme pastaları da vardı.

Sanki düğün pastası umurumda da.

Belki, eğer benim ve Erin için olsaydı, ama Erin'in bu kadar zahmete gireceğini sanmıyorum.

İçimde bir anlık sessizlik var. Bu saçmalıklar umurumda değil, ama onun için istediği bir şeyi ona vermek istiyorum. Erin bana öyle bir kız gibi gelmiyor. Tuzlu karamel ve bitter çikolata ya da hindistancevizi ve krema gibi mükemmel lezzet kombinasyonları için telaşlanacak bir tip değil. Ya da...

Erin ne isterdi ki ve neden bunun onun hiç düşünmediği bir şey olduğunu hissediyorum? Daha da kötüsü, onun hak etmediğini düşündüğü bir şey.

Bu düşüncenin nereden geldiğini tam olarak bilmiyorum, ama belki de Erin'in hiç kendini süslemek için çaba harcadığını görmediğim ve benden hiçbir şey istemediği içindir.

Şimdi ise ben gidiyorum.

Benden hiç maddi bir şey istemedi. Çanta, ayakkabı veya para istemedi.

Kadınlar böyle yapar, değil mi? Kendilerini ortaya koymak, güzel bir süs olmak karşılığında bir şeyler isterler.

Kız kardeşimin bu düşünceyi duyarsa ne yapacağını hayal edince yanaklarım yanıyor.

Sadece... benim dünyamda Erin taze ve yeni, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir nefes gibi. Heyecan verici, evet. Belli bir şekilde gülümsediğinde sertleşiyorum. Ya da çıplak ya da gömleğimin içindeyken. Öpücükleri beni ateşe veriyor. Ama bana başka bir şey de veriyor, satılık ya da parayla satın alınamayacak bir şey.

Hayır, bu doğru değil. Bedeli var. Ama bu benim kendimden ödediğim bir bedel, çünkü o kendini bana sundu.

Ya da sunmuştu.

Telefonum titriyor. "Lanet Stefina," diye mırıldanarak ekrana bakıyorum.

Yarın öğleden sonra senin ve sağdıçların için fikirler arayacağız. Babamın en iyisi...

Hayır. Lanet şeyi masanın üzerine fırlatıyorum.

Bunu bitirmeyeceğim. Bu bitmek bilmeyen planlar başımı ağrıtıyor.

"Bundan kurtulmanın yolunu bulmak için çok zamanın var," diye mırıldanıyorum, başım zonklamaya başlıyor.

Su içmek için mutfığa indiğimde Magda bana bir şişe uzatıp beni dışarı itti.

Ocakta bir tencere kaynıyor ve her yerde market poşetleri var, yemek hazırlıyor. Makarna şekillerine bakılırsa, buzdolabında ve dondurucuda Sasha için hazır yemekler ve atıştırmalıklar var.

Her gün yemek pişiriyor, ama Sasha için hazırlık yapmak ona zevk veriyor gibi. Acıkırsa, o bir şeyler ısıtabilir ya da biz ısıtabiliriz.

Ve bu, kaburgalarımın hemen arkasındaki bir yeri ısıtıyor.

Ama başımdaki zonklama artıyor, bu yüzden şişeyi açıp birkaç yudum alıyorum ve ağrı kesici almak için aşağıdaki banyoya gidiyorum.

İki tane alıp birkaç yudum suyla yuttuktan sonra, çalışma odama geri dönmek için yukarı çıkıyorum.

Yapacak çok iş var, seks yapmayı özledim ve Erin'i daha da çok özledim. Kız kardeşim, Erin ve Sasha, Micah Herrod ile oyun randevusunda olduğu için ev boş gibi. Çocuk ve ailesinin, kayınvalidemlerin, ikinci kuzenlerin hakkında bir rapor var. Babanın ne iş yaptığını ve her iki ebeveynin kaç tane park cezası aldığını biliyorum.

Oğlum parkta bir çocukla tanıştı ve ben şimdi o çocuğu ve ailesini araştırdım. Ve yine de... Pavel, özenle seçtiği ekibiyle bu işin peşinde.

Oyun randevuları. Siktir.

Şakaklarımı ovuşturup e-postalarımı açtığım anda telefonum tekrar titredi. Telefonu aldım ve kimden geldiğini görünce kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Hastane. "Alo?"

"Bay Yegorov?"

"Evet? Ilya nasıl?"

Nefesim kesildi.

"Uyanmış, bu iyi haberi size vermem gerektiğini düşündüm."

Telefonu kapatıyorum, işlerim yolunda gittiği için çok mutluyum. Siktir et işi. Hastaneye gidip Ilya'nın odasına dalıyorum.

"Sonunda," diyorum, "tembelliği bırakmaya karar verdin."

"Evet," diyor küçük bir gülümsemeyle, az önce ölümün eşiğinde olan birine göre oldukça iyi görünüyor. "Ne diyebilirim ki? Sıkıldım."

Üzümleri yan masaya döküyorum. "Bir dahaki sefere vurulma. Sana ihtiyacım var."

"Bir dahaki sefere, senin kadını teslim ederim." Sesindeki sertlik beni gülümsetir.

Ilya, Sasha ve Erin için canını feda ederdi ve neredeyse ediyordu.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, "beni ölümüne korkuttun. Az kalsın

ölüyordun, Ilya." "Benim yerime geçemeyeceğini anladın, ha?" diyor Rusça.

Ben de dili değiştiriyorum. "Asla, dostum. Sen ailemden birisin."

"Sonunda değerimi anladın. Zam alabilir miyim?"

"Hayatta olmaz," diyorum, bir üzüm çalarak. "Sen aileden birisin, aileden olanlara para verilmez." "Adi herif," diyor İngilizce.

Ve ben güldüm.

"Erin nasıl? Son hatırladığımda onu yakalamışlardı." Sonra kaşlarını çattı. "Peki ya Sasha?"

"İyi, hepsi iyi. Evlerinde, sağ salım."

"İyi," diyor, "çok iyi. Peki Alina? O iyi mi?"

"İnişleri çıkışları var, ama Sasha ve Erin ona iyi geliyor," diyorum. O biraz daha kaşlarını çatıyor.

"Acın var mı?"

"Tabii ki acıyor, ama bu ağrı kesicileri pek sevmiyorum. Zihni uyuşturuyorlar. Beni uyuttular. Onlar ve tüm sakinleştiriciler."

"Seni tıbbi komaya sokmuşlar."

Burnunu çekiyor. Sonra tekrar Rusça konuşmaya başlıyor. "Sasha'yı alacağını biliyordum, ona söylemiştim, ama o kadar kendini kaybetmişti ki, onu bulmak için kaçmaya çalıştı. Olay böyle oldu. Hastaneye baskın yaptılar ve Erin tuvalete gidiyorum bahanesiyle odasından çıkmıştı. Niko?"

"Niko öldü. Sasha'yı yem olarak kullandı. Hayatta olduğun için şanslısın."

"Çok sert bir adamdı," diyor. "Peki, onu nasıl buldun? Niko'nun birçok saklanma yeri var. Bazıları benim bile bilmediğim yerler."

Elimi yumruk yapıp odada volta atmaya başladım. "Sergio sayesinde buldum."

"Lanet olsun, Demyan."

"Biliyorum," diye tısladım. "Anlaşma yapmak zorundaydım. Onunla gerçek bir anlaşma, sözümü kasete kaydettirdi."

"Sen aptal mısın?"

"Erin'in hayatı buna değer."

O iç çekiyor. "Başka bir yolu olmalıydı. O senin imparatorluğunda pay istiyor. Ve sanırım bu anlaşma, bir zamanlar kurtulduğun o aptalca evlilik."

"Evet."

"Onu öldüreceğiz."

"Herkes öğrenir, Ilya. Çünkü onun bu konuda güvenlik önlemleri aldığından eminim. Ona dokunursam, bu anlaşmayı bozmuş olurum ve savaş çıkar."

Uzun süre sessiz kalır. "Savaştan sağ çıkabiliriz. Ama itibarımızı kaybederiz. İş yaptığımız önemli tarafsız oyuncular bize güvenmez ve bu da hayatta kalmak demek olur, gelişmek değil. Bir şeye ihtiyacımız var..."

"Biliyorum." Yutkunuyorum. "Bir yol var ama ben göremiyorum. Stefina da yardımcı olmuyor. Erin ise anlamıyor."

"Onu suçluyor musun?"

Evet. Hayır. Bilmiyorum. "Onu anlıyorum. Bir yol olmalı. Ve tüm bunlara rağmen, bu durumdan kurtulursak en azından Stefina'yı yatıştırmaya çalışmalıyız. Onu sevmem gerekmiyor, onun babasının piyon olduğunu ve bunun farkında olmadığını biliyorum."

"Belki farkındadır."

"Belki." Bir sandalye çekip oturuyorum.

"Siktir, kulağa karmaşık geliyor," diye mırıldanır Ilya. "Haksız değilsin," diye onaylarım.

Ilya bana bakar. "Bana yapacak bir iş ver."

"Daha yeni büyük bir ameliyat geçirdin, tıbbi komada kaldın, sonra da uyanmak için bol bol zaman harcadın."

Ilya dilini şaklatır. "Siktir et. Burası beni delirtiyor," der ve Rusça devam eder. Sonra, "Ağır sakinleştirici ve ağrı kesicileri bıraktım, çalışabilirim. Ya da bana bir silah ver."

"Sana iş veririm."

"Teşekkürler," diyor. Ilya bana umutla bakıyor.

"Seni sokağa göndermiyorum. Her şey ayarlandı."

"Bana bir bilgisayar ve telefonumu getir." Yan masada telefonunu bulup ona veriyorum. Sonra Pavel'e bilgisayar ayarlaması için mesaj atıyorum.

"Tamam, Sergio hakkında bulabildiğin her şeyi öğren. En küçük ayrıntısına kadar, tüm kirli çamaşırlarını."

"Neden?" Gözlerini kısıyor.

"Çünkü lanet Stefina, yüzyılın en gösterişli düğününü planlamak için her gün gelip duruyor."

Aslında, düşündüğüm kadar gösterişli değil, ama büyük, benim zevkime göre çok büyük ve çok abartılı.

"Ne dersem yap, ona ne kadar özgürlük versem de, her gün oraya gidiyor."

"Belki anlamıyordur," dedi Ilya, "ya da sana göz kulak olması için emir almıştır."

"Belki." Bu aklıma gelmemiştii, çünkü neyi gözetleyebilirdi ki? Kız kardeşim veya Erin'in önünde iş yapmam. Stefina'nın önünde de kesinlikle yapmam. Ofisimde yokken kapısı kilitli. Hele şimdi, evimi ikinci evi sanıyor.

"Penthouse'da seninle buluşmak ister mi diye sor," diyor Ilya.

Bunu not alıyorum, ama bunu dikkatli bir şekilde söylemeliyim, yoksa hakaret olarak algılanabilir. Ve Stefina her şeyi hakaret olarak algılar.

"Demyan?" diye soruyor. "Masrafları kim karşılıyor?" "Sergio."

"Lanet olsun."

"Bu geleneksel yol değil mi? Sergio'nun geleneksel bir adam olduğunu biliyoruz." "Evet, ama harcadığı her kuruşu yazacak ve sana daha fazla borçlu kalacaksın."

"Ne isterse düşünebilir, ama öyle yapmaz ve yapmayacak. Bu durumdan kurtulacağız."

"Ben hallederim," der, telefonu alır ve işe koyulur.

Ben de aynısını yapıyorum. İş yaptığım şirketlerden birine ödeme alımıyla ilgili mesaj atarken telefonum çalıyor.

Randevu bildirimi mi?

Kapıyı açtığımda, Alina'nın yıllar önce doğum kontrol hapı almak istediğinde babamıza sormaya cesaret edemediği için gittiği kadın doğum uzmanı doktoru görünce şaşırdım. Bana sormuştu ve ben nedenini sormamıştım — on yedi yaşındaki kız kardeşimin on yedi yaşındaki aptal erkek arkadaşıyla seks yaptığını duymak istemiyordum... ve kızların seks dışında başka nedenlerle doğum kontrol hapı aldığını biliyordum —onu götürmeyi ve velisi olmayı kabul ettim.

Doktorun numarasını ve randevularını telefonumdan silmedim. Yıllardır o doktora gitmemişti, ya da gitmişse Max'in telefonuna kaydetmişti. Neden kendi telefonuna kaydetmemişti ki?

Belki kadınlara özel bir muayene vardır. Ya da belki... Ya hamileyse?

"Bir sorun mu var?" İlya bana bakıyor.

"Hayır, yarın dönerim. Pavel bilgisayarını bırakacak, ama fazla çalışma."

"Evet, efendim."

"Adi herif."

Arabama giderken Alina'yı arıyorum.

"Demyan?"

"Az önce telefonuma kadın doğum uzmanından muayene randevusu geldi. Her şey yolunda mı?"

Anlamlı bir sessizlik oldu, sonra kekeledi ve sonunda açıkça saçma bir bahane uydurdu. "Oh. Telefonuna mı geldi?" Zoraki bir kahkaha attı. "Sadece rutin bir kontrol, hepsi bu."

Mesele şu ki, Alina hayatı pahasına bile yalan söyleyemez, özellikle de bana. Cam gibi, tamamen şeffaf.

Muayeneye gittiğinden şüphem yok, yoksa uyarı almazdım, ama rutin bir şey yok. Hiçbir şey yok.

Ama onu sorgulamıyorum. "Tamam, sadece kontrol etmek istedim." Telefonu kapatıyorum.

Hayır, onu zorlamayacağım.

Onun yerine sabah randevusuna kadar onu takip edeceğim.

Eğer geçen geceki konuşmamızın Erin ile aramızı düzelteceğini düşünüyorsam, yanılmışım.

Hâlâ mesafeli, belki her zamankinden daha fazla. Daha da kötüsü, benden kaçmak için elinden geleni yapıyor.

Bu malikanede bu çok kolay. Üstelik oğlumuz da bahane oluyor.

Stefina'yı öğleden sonraya erteledim ve ona iş seyahatim olduğunu söyledim. Sonra masama oturup Alina'yı çağırdım.

O da gergin. Bir iç çekmeyi zorla bastırıyorum. "Erin için bir şey yapmayı düşünüyorum."

Bu onun dikkatini çekiyor. "Evet?"

"Hafta sonu Sasha'ya bakabilir misin? Onu sürpriz bir hafta sonu gezisine çıkarmak istiyorum. Romantik bir yere."

"Evet!" Elleri çırpar, sonra parmağını bana doğru sallar. "Sakın batırma."

"Batırmam," derim, kendimden çok umutlu bir şekilde.

O gittikten sonra, mükemmel bir yer bulup rezervasyon yapıyorum. Sonra Erin'i aramaya çıkıyorum.

Sasha ile birlikte değil, Sasha aşağıda Olga ile birlikte ve o da bizim odamızda değil. Odasında da yok. Benim hoşuma gitmeyecek kadar az zaman geçirdiği bir yer. Orada uyumadığı gibi.

Onu odasında, yatakta kıvrılmış, solgun bir halde buluyorum. Yanına gidip saçlarını yüzünden çekiyorum ve o uyanıyor. "Hey, *Lyubimaya*," diyorum yumuşak bir sesle, "benim."

Oturur. "Uyuya kalmışım."

"İlyâ uyandı ve durumu iyi, haber vermek istedim."

Yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve biraz renk geliyor. "Oh, çok mutluyum. Teşekkür ederim. O bizim aileden biri gibi, biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

Ona biraz zaman vermem gerektiğini bilerek ayrılmaya başlıyorum. Ama duruyorum. "Bu hafta sonu bir yere gidiyoruz. Yer ayırttım."

"Nereye? Çocuklar için uygun

mu?" "Cenevre Gölü."

"Wisconsin'de mi?"

"Harika bir yer." Bir an duruyorum. "Ve sadece ikimiz için. Sasha Alina ile burada kalacak."

Yüzü düşer. "Oh, ben... Ondan ayrılmak konusunda emin değilim." Sonra dudağını ısırır. "Ama sanırım biraz uzak kalmak ikimize de iyi gelir."

"O Alina'yı seviyor." Gülümserim. "Ve Alina da onu seviyor. Herkes için iyi olacak."

Hızla nefes verir. "Tamam." Bu sefer ayrılmak için kalkarım, ama o seslenir. "Demyan?"

"Evet?"

"Yarın sabah, Sasha'ya bakabilir misin? Stefina ile birlikte olmazsan."

"Olmayacağım."

O başını sallar. "Alina ile planlarımız var ve o burada kalsa daha iyi olur; o Alışverişte sıkılır."

"Seve seve. Oğlumuzla vakit geçirmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Akşam yemeğinde görüşürüz?"

"Belki. Öğle yemeğini geç yedim," diyor.

Yürürken yüzümü ifadesiz tutuyorum, ama lanet olsun, Alina'nın randevusundan sonra alışveriş mi yapıyorlar, yoksa bu kadın doğumcu randevusu bir bahane mi?

Yarın öğreneceğim.

On Üçüncü Bölüm

DEMYAN

Sasha ile küçük kamyonlarıyla oynuyorum. Bana pembe olanı verdi ve emirler yağıdırıyor, ben de buna çok izin veriyorum.

Lanet olası Stefina pazartesiye ertelendi. Beklenmedik ve çok önemli bir işim olduğunu söyledim, ama bugün gelip gelmeyeceği kimsenin haberi yok. Zaten içeri alınmayacak, o yüzden pek umurumda değil.

"Hayır, Dino!" Sasha emrederek, sağ tarafta yumuşak oyuncakların ve sonra arabaların ve kamyonların olduğu yeri gösteriyor. Hepsinin üstünde pireli oyuncak keçi oturuyor.

"Buraya mı?" Karşı yönü işaret ediyorum.

Bana saldırıyor, kolumu itiyor, kaşlarını çatıyor, beni uzaklaştırmaya çalışıyor. "Baba! Hayır!"

Kolum yumuşar ve o, kelimenin şokuyla istediğini elde eder. Bir şey söylemiyorum çünkü söyleyebileceğimden emin değilim.

"Benim," diyor, pembe sandığı zaferle alıp yığının ekliyor. Sonra bana endişeyle bakıyor, bir oyuncak ve bir araba seçip bana veriyor.

Kalbim o kadar büyük ki, patlayacak gibi. Bu lanet olası küçük çocuk. Baba.

Eminim Dino, Dane ve babası arasında gidip gelecektir, ama o söyledi. Ve o benim.

Gözlerim bulanıklaşıyor ve Erin içeri girip Sasha'yı öperken gözlerimi sertçe kırıyorum. "Bugün babana uslu duracak mısın?"

"Evet, anne."

Sonra beni öpüp fısıldadı, "Ne kadar güzeldi?" Kahretsin, duymuş. O mu öğretti?

Bana bir öpücük daha verdi.

"Sen...?"

"Ne? Ona öyle dememi mi?" Gülümsüyor. "Hayır, hepsi onun fikriydi."

"Hadi anne," der Sasha, onu iterek. "Dino oynuyor." Sonra bakışlarını bana çevirir. "Aferin baba."

"Hazır mıyız?" Alina kapıda. Bana pek bakmıyor. "Evet." Erin kalkıyor ve çıkıyorlar.

Sanırım önce kahve içmeye falan gidiyorlar, çünkü randevuya birkaç saat sonra.

Biraz daha oynadıktan sonra Sasha'yı pijamalarını değiştirmek için yukarı çıkarıyorum. "Bugün ne yapmak istersin?"

"Tepeye tırmanmak! Oynamak!" Sonra kaşlarını çatıyor ve aniden yüzü aydınlanıyor. "Park! Park!"

Gülümsüyorum. Bu çocuk o parkı çok seviyor. Sanırım tepe ve genel olarak oynamak demek park demekti onun için.

"Tamam, parka gidelim. Yeni bir parka gitmek ister misin?" "Yeni mi?"

"Daha önce gitmediğin bir yere."

Sasha düşünür. "Kaydırak var mı?"

"Kaydırak var," diyorum ciddi bir sesle. "Ve salıncak." "Tamam."

Aklımdaki park şehrin diğer tarafında, zengin bir mahallede ve doktorun muayenehanesine yakın bir yerde. Ilya'yı ziyaret etmek için hastaneye gitmek de çok kolay.

Sabah Sasha benimle olduğu için durup patates kızartması ve milkshake alıyorum. Patates kızartması çünkü bu çocuğa karşı çok yumuşak kalıyorum ve o

patates kızartmasını ve milkshake'i seviyor çünkü içinde süt olduğunu ve bunun ona iyi geldiğine karar verdim.

Mahkemede asla geçerli olmaz ama ben güçlü bir çetenin lideriyim, istediğimi yapabilirim.

Parka vardığımızda Sasha'ya milkshake'ini veriyorum, adamlarım çoktan gelmiş.

Şahsen, bir maiyetle seyahat etmeme gerek yok, ama söz konusu oğlum ve olan biten her şey varken, ufukta bir sorun var gibi hissediyorum, bu yüzden yapıyorum.

Net metni aldığımda arka kapıyı açarım. "Geldik."

Gözleri büyür ve onu serbest bırakmak için eğildiğimde koltuğunda zıplamaya başlar. "Baba? Yeni parkım mı?"

"Evet." İki yaşındaki bir çocukla mülkiyet hakkı konusunda tartışmayacağım.

Aşağı iner inmez, kaydırağı görür ve tombul bacaklarının götürdüğü kadar hızlı koşarak oraya doğru fırlar. Onu yakalamak için arkasından koşarım, adımlarımla mesafeyi kapatırım.

Bu park büyük, Erin'in onu götürdüğü parkın yaklaşık üç katı büyüklüğünde. Tırmanacak ve keşfedecek çok daha fazla şey var ve Sasha kendini hepsine atıyor, önce kaydırağa.

"Bana bak!" Çığlığı kalbimi coşturuyor, gülümsüyorum ve alkışlayarak onu teşvik ediyorum. "Yakala beni, baba!"

Ben de onu yakalamak için koşuyorum ve ayakları önde aşağı inerken onu yakalıyorum, o da tüm yol boyunca çığlık atıyor.

"Daha fazla!"

Kaydıraftan birkaç kez daha kaydıktan sonra salıncaklara geçtik. Onu hem cezbeden hem de korkudan altını ıslatan büyük bir çocuk kaydırağı vardı, ben de onunla birlikte kaydırağa tırmandım ve kendimi sıkıştırarak üzerine oturdum.

Ve birlikte oynuyoruz. Yapacak çok şey var. O beni kovalıyor, ben onu kovalıyorum, yakaladığımda onu havada döndürüyorum ve sonra onu tutuyorum ki o da büyük çocuklar gibi davranıp tırmanma oyuncağına saldırabilsin.

Hatta küçük bir labirent bile var ve ben onu kovalarken Sasha gülüyor, onu ulaşamayacağım bir mesafede bırakıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu, belki de hatırlayabildiğim kadarıyla, uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli an. Bir şekilde kaçırdığım çocukluğun o masum eğlencesi.

Ama bunu oğluma yaşatmaya kararlıyım.

Onu kucağıma alıyorum, o çığlık atıyor ve gülüyor. "Bırak beni, Dino!"

"Asla. Seni yiyeceğim."

"Hayır!!!"

O kurtulmak için kıvrılıp gülerek kıpırdanırken, ben de karnına öpücükler konduruyorum.

Orada yaklaşık bir saat geçirdikten sonra gitmemiz gerektiğini fark ediyorum ve Sasha'ya söylüyorum.

Ayağını yere vurur, kollarını kavuşturur, kaşlarını çatıp "Daha fazla! Daha fazla!" diye bağırır.

Sasha o kadar sevimli ve küçük dudak büküşü o kadar tatlı ki, ben de pes ediyorum. "Bir kaydırac daha, tamam mı?"

"Daha fazla."

"Haftaya tekrar geliriz," diyorum. "Bunu bizim ritüelimiz yapalım."

"Yarın?"

"Haftaya. Belki bugün Ilya amcayı görmeye gidebiliriz." Yüzü

aydınlanır. "Çikolata?"

"Tamam." Eğilip ona "Ama annene söyleme" derim.

Kollarını bana doluyor, onu kucağıma alıp arabaya götürüyorum ve çocuk koltuğuna oturtuyorum.

Neyse ki, doktorun muayenehanesine giderken uykuya dalar. Sokağın diğer tarafında, birkaç kapı ileride park ederim.

Erken geldim, ama onlar da erken gelmiş. Sorun şu ki, kararlı bir şekilde kliniğe doğru yürüdükleri dışında ziyaretle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Dikiz aynasına bakıyorum. Sasha derin uykuda, geçisi yanında, o kadar sevimli ki, başka bir adam olsaydım ağlardım.

Çenemi sıkarak, kızların kliniğe girmesini izliyorum.

İçlerinden biri hamile olmalı. Yıllar önce Alina için randevu alırken, bir gün evlenip çocukları olacağını ve onun için en iyi kadın sağlığı hizmetini, özellikle hamilelik konusunda, istediğimi hatırlıyorum. Bu doktor, bölgedeki en iyi doktorlardan biriydi.

Ama içlerinden biri hamile ise, hangisi? Alina, Max'in çocuğuna hamile olabilir. Ancak, öyle olsaydı, Erin'e ya da bana ve Erin'e de söylerdi diye düşünmek istiyorum. Biz çok yakınız, bunu yapacak kadar yakın, kesinlikle. Ve öyle olsaydı, onu yüzde yüz desteklerdim.

Peki ya Erin?

Kahretsin, Stefina'nın karmaşık durumu yeterince zor, bu aptalca düğün saçmalığı yüzünden hamile olduğunu öğrenirse bana güvenip sırrını açmayabilir.

Yutkunuyorum.

Bir bebek daha
mı?

Bu olasılık ya da bunu benden saklayabileceği gerçeği hakkında ne hissettiğimi gerçekten bilmiyorum. Eğer oysa, yine Sasha gibi mi olacak?

Daha da kötüsü, Sasha'yı hayatımdan koparmaya mı çalışacak?

Peki ya Stefina'dan kurtulamazsam? Bunun olmasına izin vermeyeceğim, ama en kötü ihtimalle, olursa, o zaman taşınmak için her hakkı var. Onu ben ayarlamış olsam bile, aynı şey olmaz.

Siktir. Dünyayı yıkarım, savaşta yanarak ölürüm, ama bunu yapmam... Telefonum çalarak lanet olası düşüncelerimi bölüyor.

Yanımdaki koltuktan alıyorum. İlyas.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Hemen hastaneye gelmelisin." "Sasha'yı
getirecektim..."

"Yalnız."

Kaşlarımı çatıp telefonu şarj aletine takıp motoru çalıştırıyorum. "Senin bir şeyin yok mu?"

"Evet, iyiyim." Trafiğe çıkarken Ilya'nın sesi arabayı doldurur. "Ama sana şimdi ihtiyacım var."

Eve gidip Sasha'yı Olga'ya teslim ettikten sonra Erin'e mesaj atarak Ilya'nın bana ihtiyacı olduğunu ama mümkün olduğunca çabuk döneceğimi bildiriyorum. Sonra tüm bu bebek olasılığını kafamdan atarak hastaneye gidiyorum.

Zaten hepsi varsayım ve bunu düşünmek beni delirtip Stefina/Sergio meselesine ayırabileceğim değerli zamanımı alacaktır.

Hamile olabilecek kişi dramasıyla daha sonra ilgilenirim, ama hastaneye girerken, lüks kafeteryadan iki kahve alıp Ilya'nın bulunduğu özel ve artık çok güvenli kanada çıkıyorum.

Hastane güvenliği zaten birinci sınıf ama bu kanat bir üst seviye. Tek pişmanlığım, Erin geldiğinde bunu ayarlamamış olmam.

Sadece muayene ve bir gecelik kalmak için, diye kendime hatırlatıyorum. Bilmiyordum ve her lanet köşeye kraliyet düzeyinde güvenlik önlemleri koyarak dolaşamam.

Sasha'yı parka götürdüm, lanet olsun, ve bir şey olmadı. Erin dışarıda, sadece birkaç kişi onu izliyor. Üst düzey adamlar, ama sadece birkaç kişi.

Sonunda Ilya'nın odasına girip kahvesini çalışma masası olarak kullandığı masaya koydum.

Geçen günden daha iyi görünüyor ve bunun bir kısmının çalışmasından kaynaklandığını biliyorum.

Vücuduna bağlı tüp, serum ve makine sayısı azalmış, ama bip ve pip seslerinden hala kablolarla bağlı olduğu belli.

Oturduğumda, Ilya gürültülü bir nefes

verdi. "Oh, iyi, dikkatini vermişsin." "Ne oldu?"

Rusça konuşuyor, bu da bana bunun önemli olduğunu söylüyor. "Senin ilgini çekebilecek bazı şeyler keşfettim.

ilginizi çekebilecek bazı şeyler keşfettim. Sanırım, Niko'nun mal varlıklarını parçalamak için insanlar beklediğini ve sizin de bazı arazilere ve onun bazı faaliyetlerine göz diktiğinizi söylemişsiniz."

"Başka biri mi devreye girdi?"

Eminim arkada bir mafya babası ya da yardımcısı vardır, ama böyle işler zaman alır. Birçoğu satacak ya da anlaşma yapacaktır. Ama Ilya'nın tavırları bunun söz konusu olmadığını gösteriyor.

"Niko'nun şehir dışından gelen kuzeni devreye girdi. Kendi işleri var ve devralmak basit bir genişleme ve birleştirme meselesi."

"Kuzenin adı var mı?" Adını bilmem gerekirdi. Bilmediğim için ilginç oluyor. Niko güçlü bağlantılarını saklayan biri değildi, belki de bir şey vardır...

"Rocco."

"Onun hakkında ne biliyoruz?"

"Sadece temel bilgiler. Chicago'da yaşamıyor, burada işleri yok gibi görünüyor, ama devreye girip işi devralması mantıklı."

"Satmak istiyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Bazıları kazanır, bazıları kaybeder." Omuz silkiyorum. "Eğer peşimden gelirse, Niko'nun yaptıklarını ortaya çıkarırım."

"Dediğim gibi, kuzeni devralıyor, ama ilginç olan o değil."

"Anlatmaya başlasan iyi olur," dedim, "yoksa yakında beni bu aletlerin içine sokacaklar."

Sadece kaşlarını kaldırıp bana etkilenmemiş bir bakış attı.

"Efendim." Gözlerimi devirdim.

"Mesele şu ki, Sergio ile bir geçmişi var. Eski, görünüşte unutulmuş bir geçmiş, ama bağlı şirketleri hala iş yapıyor. Hala araştırıyorum. Ama... bu kesinlikle bir tesadüf olamaz, değil mi?"

Yine omuz silkiyorum. Zaten iki aile üyesini ortadan kaldırdığım için dikkatli davranmam gerekiyor. Şu anda, yapılanlar ve suçlamalar arasında denge sağlanmış durumda, ama... "Bir şey olabilir, olmayabilir de."

"Demyan."

"Dikkatli davranalım. Bana onun adını ve elindekileri gönder, Ilya?" "Evet?"

"Bana, gizli bir şeyler döndüğüne dair kanıt bul. Onlardan alamazsan, başka bir yerden bul."

"Tabii, programımı boşaltırım."

İngilizceye geçiyorum. "Nasılsın?"

"Sıkıntıdan patlıyorum," diyor. "Bu benim akıl sağlığımın tek dayanağı. Üstelik, sizi koruyamadığım için hepiniz için endişeleniyorum."

"Güvenli bir oda yapıyorum."

O sadece gülüyor ve başını sallıyor. "Benim işim bu."

"Buraya bağlısın, hiçbir yere gidemiyorsun."

"Bu sadece yarınki kontrolüm için, muhtemelen kanülü takıp serumunu çıkaracaklar."

"Yani seni taburcu mu ediyorlar?" Kaşlarımı çatıp ayağa kalkarak ona yakından bakmak için eğildim. "Çok zayıfsın ve vurdular. Aptallar mı bunlar?"

"Hayır, en iyiler, sen de biliyorsun." Ilya tek eliyle yastığı kabartıyor. "Yarın taburcu etmiyorlar, ama... umarım birkaç gün içinde, sakın olacağıma söz veririm."

"Peki, malikanede kalacaksın, ya da sen ayağa kalkana kadar penthouse'a taşınırız."

"Konağın senin için daha güvenli."

"Zemin katta bir oda hazırlayacağım."

Bana eliyle işaret etti. "Eh, ben iyiyim, gerek yok."

"Yazık." Oturup kollarımı kavuşturuyorum. "Konağa kalacaksın, yakın. Arkadaşlar arkadaşlarına bakar, Ilya. Ayrıca Sasha amcasını soruyor." Sonra nefes alıyorum. "Bugün bana baba dedi."

"Öyle mi? Söylemiştim."

Ona Rusça bir hakaret mırıldanıyorum, bu onu güldürüyor.

Sonra bana bakar ve kahvesinden bir yudum alır. "Aşk üçgenin nasıl gidiyor?"

"Ne?"

Sesimdeki uyarıyı, başkalarını titretacak olan uyarıyı tamamen ve kasten görmezden geliyor. "Aşk üçgenin, nasıl gidiyor?"

"Duydum ve..." Gözlerimi tekrar deviriyorum. "Tahmin ettiğin gibi. Stefina tam da beklediğimiz kabus gibi. Ve gittikçe daha da kötüleşiyor. Erin'e çok zarar veriyor."

"Seni uyarmıştım."

"Evet, onu birkaç geceliğine uzaklara götüreceğim. Romantik bir hafta sonu. Umarım bu, ona gerçek hislerimin ona ait olduğunu göstermeye yeter."

Ilya sırtıttı. "Yatakta kendinizi tanrı sanıyorsunuz, ama belki de seks, hediyeler ve tatiller yerine, ona gerçek kelimelerle de bunu gösterin. Mesajın ona ulaştığından emin olun."

"Ona bunu göstermeyi ve kelimelerle, evet, ve aklıma gelen her şekilde bunu bilmesini sağlamayı planlıyorum."

Sadece ona sarılmak olsa bile.

Ilya yüzünü buruşturur. "Seks dedim ama bunu kanıtlamana gerek yok ve hayır, hareketlerini önceden onaylamama gerek yok. Fazla bilgi verdin, pislik."

Gülüyorum. Ve umarım, gerçekten umarım bu süreçte benim yanımda kalır, çünkü işler birden fazla yönden zorlaşabilir.

On Dördüncü Bölüm

ERİN

DOKTOR, acil bir durum nedeniyle neredeyse iki saat geç kalıyor, bu yüzden vardığımda gerekli kan tahlillerini yaptım ve randevuyu günün ilerleyen saatlerine aldık, sonra da yakınlarda, midemi bulandırmak yerine rahatlatan kokuları olan bir çay dükkanına gittik.

Demyan az önce mesaj attı ama ona cevap veremiyorum. Muayene yüzünden değil, ne yapacağım konusunda çok gerginim.

Şu anda Alina ile birlikte kliniğin bekleme salonunda oturuyorum. Burası, şimdiye kadar gördüğüm en şık bekleme salonlarından biri.

Alina, benim ya da daha doğrusu Alina'nın adı çağrılmasını beklerken gülümsüyor. Ona dönüyorum. "Benim olduğumu biliyor mu?"

Evrakların bulunduğu klipboardu sıkıca tutuyorum.

"Bilir, ama senin adın yazıyor..."

"İlk randevu öyleydi, ama kalktığımda telefonda değiştirdim. Yegorov soyadı biraz nüfuzludur. Sorun yok. Bitti mi?" Klipboard'u işaret ediyor.

Ben başımı salladım ve o da onu benden alıp resepsiyoniste uzattı. "Gergin misiniz?" diye sordu tekrar yerine otururken.

Ellerim eteğime sıkıca yapışır. "Biraz." Bu, yüzyılın en büyük yetersiz ifadesi.

Ve dünyanın en şık bekleme salonu, muhtemelen birinci sınıf uçak salonlarına rakip olacak bir yer, kendimi biraz yabancı hissettiriyor. Sanki buraya ait değilmişim gibi.

Alina bir Yegorov, ama ben değilim. Ve burası, Sasha'ya hamileyken gittiğim hastanenin basit bekleme salonundan kilometrelerce uzakta.

Sasha'ya hamileyken gittiğim hastanenin basit bekleme odası

Ve tabii ki çok daha pahalı. Sigortam bunu karşılamaz. Alina ödemeyi teklif etti, ama benim hesabımda yeterince para var. Max'in dul eşi, Demyan'ın kız kardeşi, benim arkadaşım olan Alina'nın ödeme yapması doğru gelmiyor.

Kahretsin. Demyan. Suçluluk duygusu içimi kaplıyor, midem bulanıyor. Burada Alina değil, o olmalıydı.

Ona söylemeliyim. Yakında. Cesaretimi toplayıp, kendimi tutmalı ve bununla başa çıkmalıyım. Stefina ile evlenmek zorunda kalması ve ilişkimizin yürümez olması önemli değil - ki bu durumda yürümez - bunu bilmeye hakkı var.

Ve o, Sasha'ya harika ve sevgi dolu bir baba olduğunu kanıtladı, bu da bu yeni bebeğe de harika ve sevgi dolu bir baba olacağı anlamına geliyor. Eğer ona bu şansı verirsem.

Bunu yapmalıyım.

Stefina ile evlilik devam ederse, bir mucize eseri babalık sırrını ondan saklayabilsem bile, ona gerçeği söylemeliyim. Ona en başından itibaren babalık yapma şansı vermeliyim.

"Erin Banks?"

Adım çağrıldığında başımı kaldırıyorum ve Alina elimi sıkıyor. "Git, ben burada olacağım. Tabii...?"

"Hayır, ben hallederim," diyorum Alina'ya ve ayağa kalkıyorum.

Doktor, dost canlısı bir kadın ve gülümsemesi ve rahat tavırları beni rahatlatıyor. Muayene ederken benimle sohbet ediyor ve ilk seferinde beni çok gergin yapan, diyet, sabah bulantıları ve diğer her şey gibi tüm doğru soruları sormayı başarıyor.

"Lütfen oturun," diyor doktor. Oturduğumda o da yerine oturup gülümsüyor ve bilgisayarından bilgileri açıyor. "Her şey yolunda görünüyor. Henüz erken ve her şey yolunda gidiyor. Sağlığınız çok iyi."

Bakışları bana takılır. "Oğlunuz mu? İki tane mi?" "Evet."

“Çocuk doktorunuz yoksa, buradaki klinikte bir tane tavsiye edebilirim. Çocuklar onu çok sever. Bir dahaki gelişinizde randevu alabiliriz. Sadece muayene ve kayıt için.”

“Harika olur. Şu anda düzenli gittiğimiz doktorumuz yok.”

Bakışları bilgisayara kayıyor ve bir şeyler yazıyor, sonra şöyle diyor: “Patologunuzdan kan tahlil sonuçlarınız geldi. Beklendiği gibi, hamileliği doğruluyor. Dediğim gibi, henüz erken. HCG seviyeniz güzel bir şekilde ikiye katlanıyor ve kan tahlilleriniz her şeyin yolunda olduğunu gösteriyor. Bazı anneler bu kadar erken dönemde ultrason isteyebilir. Yapabilir miyiz?”

"Hayır."

"Bebek gibi görünmeyecek, bu tamamen normal, sadece küçük bir embriyo, olması gerektiği gibi." Doktor yine gülümsedi.

"Biliyorum," dedim. "Sadece... Demyan da burada olmalı."

“Baba mı? Bir sonraki randevuna onu da getir, o zaman yapalım.”

Başımı sallayıp teşekkür ettikten sonra, bir sonraki randevuyu ve Sasha için de bir randevu ayarlamak için dışarı çıktım.

Demyan'a "*tahmin et ne oldu, hamileyiz*" diyerek ultrason fotoğrafını göstermek, hamileliği duyurmanın sevimli bir yolu olsa da, içinde bulunduğumuz durum ve Sasha'yı ne kadar özlediğini düşünürsek, ilk ultrasonda o da yanında olmalı.

Çıkarken Alina omzuma dokunur. "Nasıl hissediyorsun?"

"Heyecanlıyım," diyorum gülümseyerek, bir tutam saçımı kulağımın arkasına atarak. "Eminim Demyan da öyle olacaktır."

"Ona söylediğinde."

"Söylediğimde." Arabaya doğru yürürken derin bir nefes alıyorum. "Stefina meselesi yüzünden geleceğimiz belirsiz olsa da, bizim aramızda ne olursa olsun, Sasha'ya olan sevgisinden ve çocuklarına olan bağlılığından şüphem yok."

Beni durdurur ve yüzüme bakar. "Erin, Demyan'ın sevdiği sensin. Bunu biliyorum, onu tanıyorum. Kardeşimi tanıyorum. Ve bu aptal düğünden bir çıkış yolu bulacaktır."

"Ya kararını değiştirirse? Ya onunla evlenmek iş açısından daha mantıklı gelirse ve evlenmeye karar verirse?"

Alina'nın gözleri parlar. "Buna rağmen bu evliliği yaparsa deli olur."

Arabaya doğru yürümeye devam eder, ben de onu takip ederim. şoför dışarıda bekliyor ve kapıyı açar. Silahın bir kısmı gözüme çarpar ve gerçeklik bir anda yüzüme çarpar. "Yapabilir."

Onun yanına kayarım. Kapı kapanırken bana döner ve hüzünlü bir gülümseme atar. "Demyan, sen varken, iş açısından mantıklı olduğu için onunla evlenmeye asla karar vermez. Güven bana."

"İnanmak istiyorum. Ama bundan kurtulamayacağı ihtimali var. Ve bu hiç iyi değil." Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Sanırım... Sanırım tek yapabileceğim, her şeyin yoluna girmesi için umut etmek, ama yoluna girmezse hazırlıklı olmak."

Çünkü Alina, kardeşinin iş nedeniyle böyle bir karar vermeyeceğini söylese de, ben onun verebileceği fikrini kafamdan atamıyorum. O bu işe çok bulaşmış durumda. Ve o bir bratva; iş onun için hayat, ölüm ve güç demek. Eğer bu güç, büyük güçse, o zaman... babası hakkında bana anlattığı azıcık şey, onun işi her şeyin üstünde tutmak için yetiştirildiğini gösteriyor.

Ve Stefina çok güzel.

Bu da bir şey sayılır. "Erin?"

"Umarım bu kaçamak, ilişkimizin gerçekte nerede olduğunu görmemiz için bir fırsat olur."

Ya da bir ilişkimiz varsa tabii.

Eve döndüğümüzde Demyan hala dışarıda ama Sasha çok heyecanlı. Bana koşarak gelir, bacaklarıma sarılır. "Anne! Anne! Babamla büyük bir parka gittik! Kaydırdıktan kaydık! Tekrar kaymak istiyorum! Dino çok eğlenceli!"

Ve kıkırdayarak beni bırakıp Alina'nın bacaklarına sarılmak için koşuyor. Alina bana "Baba?" diye soruyor ve mutlu bir şekilde bakıyor.

Sasha, Alina'ya sabahını anlatıyor ve ben gülümsüyorum.

Demyan ve Sasha'nın bu kadar iyi anlaşmasına çok seviniyorum ve bu bana her şeyin yoluna girebileceğine dair küçük bir umut veriyor.

On Beşinci Bölüm

ERİN

Demyan araba sürerken yanında otururken sinirlerim bozuluyor.

Gördüğüm kadarıyla sadece biz varız. Şoför yok, korumalar yok. En azından görünürde yok. Erken çıktık, Sasha bize yapışıp ağlıyordu. Ona ikram edeceğime söz vermem bile onu sakinleştiremedi. Kalbim acıyor.

Demyan sessiz, neredeyse soğuk, Sasha'yla geçirdiği günden beri böyle.

O çok meşgul, ama... ama ne olduğunu sormaya korkuyorum.

Ya bu hafta sonu beni reddedip Stefina ile evleneceğini söyleyerek kalbimi kırmak için bir bahane arıyorsa?

Sormam lazım. Bir şey söylemeliyim.

"Demyan..."

"Sasha iyi," diyor yumuşak bir sesle. "Alina yirmi dakika önce sana bir fotoğraf gönderdi, değil mi? Eğleniyor ve ayrılık kaygısını atlatmış. Her şey yolunda."

Sadece başımı sallıyorum. Söylemek istediğim bu değildi. Sormak istedim... Kahretsin, sadece her şeyin yolunda olduğuna dair güvence istedim.

Neredeyse gülüyordum. Sanki 180 derece dönmüşüm gibi, ona kızgınken bir anda onu yatıştırmak istiyordum.

Hormonlarım allak bullak. Bir an kızgınım, bir an sonra ona yapışmak istiyorum. Sasha ile böyle bir duygusal iniş çıkış yaşamadığımı hatırlamıyorum, ama belki de kalbim ortada değildi.

Sessizce iç çekiyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum. Kafası çok dolu. Adil ve duygusal olmayan, hormonların etkisinde olmayan biri olarak, onun sessizliğinin, havadaki soğukluğun Stefina ile ilgisi olduğunu biliyorum.

O, ona karşı hiç, bir kez bile ilgi göstermedi, en ufak bir mutluluk ya da heyecan belirtisi bile göstermedi. Sıcaklık bile göstermedi. Sadece soğuk bir nezaket.

Bu ona zorla dayatılan evlilik onun için de zor. Adil ve mantıklı davranırsam.

Wisconsin'e girerken pencereden dışarı bakarken kaşlarımı çatıyorum. Sorun şu ki, o her zaman mükemmel görünüyor. Spor salonunda şekillendirilmiş vücudu, tasarımcı kıyafetleri, makyajı, saçı, hatta etrafında yayılan pahalı parfümü bile mükemmel.

Stefina, başları döndüren bir kadın. Manikürlü, kadınsı ve her zaman, her zaman en iyi halini gösteriyor.

Ben mi? Çoğu zaman Sasha'nın giydiği şeyleri giyiyorum: kir, boya, yemek. Saçım mükemmel değil. Tam zamanlı çalıştığım ve Sasha'nın olmadığı zamanlarda bile, saçımı kestirebildiğim zamanlarda bile onunki gibi görünmüyordu. O sanki kuaförden çıkmış gibi görünüyor.

Ve şimdi benimki bazen Sasha tarafından dağınık hale geliyor. Ya da dağınık bir at kuyruğu şeklinde.

Sahip olduğum tek tasarımcı ürünü, Demyan'ın bana aldığı ve benim eskittiğim elbise. Gardırobumda onun eklediği başka kıyafetler de var, ama giydiğim şeyler, güzel elbiseler, kot pantolonlar, üstler. Sanki bana bir bakışta beni çözmüş gibi.

Tasarımcı saçmalıkları istemiyorum. İkinci en iyi olmak, kendimi karşılaştırmak ve yetersiz kalmaktan bıktım.

Demyan'ın her konuda beni rahatlatması bile, sonunda kalbimin kırılacağı hissini ortadan kaldıramıyor.

Ya evlenirlerse ve o çocukları da istiyor olursa? Bununla mücadele edecek gücüm yok.

Yutkunuyorum, aniden gelen gözyaşları dökülmek üzere.

"Hey." Demyan uzanıp elimi tutar ve sıkar. "Ben sürüyorum, ama sürmeseydim elini tutmaya devam ederdim."

Elini direksiyona geri koyarken benim elimi kendi bacağına koyuyor.

Küçük bir ses çıkar. Bunu beklemiyordum. Hiç beklemiyordum. "Demyan?"

"*Lyubimaya*," diye mırıldanıyor, "olumsuz düşünme. Biz birlikteyiz ve bu hafta sonu tüm sorunları geride bırakmak için. Senin benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek istiyorum. Bu hafta sonu sadece ikimize ait. Anladın mı?"

"Anladım," diyorum, başımı sallayarak.

Ama keşke bu kadar basit olsaydı. Ona yeni bebeği henüz söylememişken, nasıl sadece ikimizi düşünebilirim? Ve nişanlığımın başka biriyle evleneceğini nasıl unutabilirim?

Cenevre Gölü muhteşemdir, ancak o kalabalık bölgeden geçerek yat limanını ve ardından zenginlerin yaşadığı büyük mülkleri geçip küçük bir yola sapar ve bir kulübeye varırız.

Bu sıradan bir kulübe değil. Özel, virajlı bir yolun sonunda bulunuyor ve arabadan indiğimizde, ormanın içinde, dağların muhteşem manzarasına ve büyük bir verandanın bulunduğu yan tarafta gölün bir kısmına bakan, uzak bir yerdeymişiz gibi hissediyoruz. Ama Demyan, kapının yanındaki yüksek teknolojlili panele bir kod giriyor ve sonra kapının kolunu çeviriyor.

"İçeri gelin."

Diğer evlerden yeterince uzakta, vahşi doğanın derinliklerinde olabileceğimiz kadar uzak olsak da, şöminede ateş çıtır çıtır yanıyor ve mobilya cilası sayesinde havada limon ve bal kokusu var.

Ev çok büyük değil ama ferah, bir tarafta mutfak ve yemek alanı, şöminenin etrafında büyük, kalın, rahat görünümlü bir kanep ve sandalyeler var, diğer tarafta ise birkaç basamak yukarıda, ince perdelerle ayrılmış yatak odası var. Perdeler çekilmiş, krem rengi örtülerle kaplı kral yatak ve o yatağın köşesine yerleştirilmiş kırmızı güller görünüyor.

Merdivenlerin hemen aşağısında banyo var.

Yukarı çıkıp gülleri alıyorum, kokladığımda başımı döndüren bir koku geliyor. Kalbim hızla atıyor.

O, onu tanıştığım otel süiti kadar lüks bir yer seçebilirdi.

Ama burası modern ve rustik. Tüm konforun bulunduğu sade bir düzen ve buzdolabını açarsam, sadece bizim için dolu olacağını biliyorum.

Romantik ve sade, Demyan'a kendimi bırakıp rahatlayabileceğim bir yer.

Kot pantolon ve hafif siyah bir süveter giymiş, soluk mavi gözleri neredeyse ruhani bir şekilde beni izliyor, duvara yaslanmış.

Uzun boylu, zayıf, doğru kas yapısına sahip, erkekliğini göstermeye çalışmasına gerek olmayan bir adam, bunu doğal bir şekilde yansıtıyor ve nefesimi kesen bir güç ve derin bir seksapalite yayıyor.

Ve birdenbire kendimi masum bir bakire gibi hissediyorum, ilk kez tutkuyu tatmaya hazır, hem heyecandan hem de beklentiden titriyorum. Sağlıklı bir doz arzu da cabası.

Ama ben masum bir bakire değilim. Demyan'ın getirdiği tutkuyu tattım. İstedğim, ihtiyacım olan şey bu; kanımda bir davul gibi atıyor; sakinleşemiyorum. Sasha doğduktan sonra kimseyle çıkmaya çalışmamamın sebebi bu adam.

Kimse ona karşı koymayı umut edemez.

Kimse onun gibi bana ulaşmayı umut edemez.

Ne yapmak istediğimi biliyorum. Onun zorla gireceği bu evlilikle ilgili korku, öfke ve hayal kırıklıklarımı bir kenara bırakmak istiyorum. Her şey yolundaymış gibi davranmak ve ona kendimi kaptırmak, beni arzuladığı gibi dokunmasına izin vermek istiyorum. Kendimi ona teslim etmek istiyorum.

Ama önce ona gerçeği söylemeliyim.

Yeni bebeğimiz hakkında. Planlamıştım, ama sanırım şimdi söylemeliyim. Sayfayı çevirip yeni bir başlangıç yapmalıyız. "Demyan..."

"Yeter," diyor, dikleşerek, sesindeki o sessiz emir, Sasha'yı hamile bıraktığımız gece canlandırdığı beynimin bir kısmına dokunuyor. Onun hakimiyeti, o benim arzuladığım şey, her ne kadar berbat olsa da.

O ses tonu yüzünden yerinde eriyorum. Ama

devam etmeye çalışıyorum. "Demyan..."

"Yeter dedim." Kararlı adımlarla bana doğru yürüdü ve , vücutlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın ve cildim o kadar canlı ki neredeyse kıvılcım saçıyor. "Elimden geldiğince anlayışlı davrandım. Sasha ile uykuya dalmana izin verdim, oğlumuzu kalkan olarak kullandın. Vücudun beni isteyince reddettin."

"Sen beni pantolonumun içinde boşalmamı istiyormuş gibi bakarken bile ellerimi kendime tuttum. Yeter artık. Ya beni istiyorsun ya da istemiyorsun, Erin."

"Biliyorsun ki seviyorum,

ama..." "Ama yok."

Ve elini saçlarıma geçirip beni kendine çekti, ağzımı
derin ve vahşi bir öpücükle öptü.

Onun beni kurtardığı zamanki yumuşak, saygılı romantizmi istediğimi
sanmıştım. Aşk sözcüklerini fısıldayan bir şefkat.

Ama yanılmışım. Ben bunu istiyorum, onun hakimiyetini, beni ele geçirmesini, o
vahşi ve ihtiyaç duyduğu tutkusunu, onu sert, çıplak, vahşi bir şekilde ifade
etmesini.

Ve ben de onu tüm gücümle öpüyorum, dillerimiz birbirine değiyor ve dans
ediyor. O tehlike ve yuva; o ateş ve alevlerin altında parlayan karanlık közler. Ve
ben yok olmak istiyorum.

Demyan başını kaldırıyor.

Ellerim titreyerek süveterini çekerim, ama o ellerimi çekip beni salona götürür,
eli hala saçımda, başımı tutarak beni izler.

Ateşin çıtırtıları ve patlamaları tatlı bir şarkı gibidir ve yayılan ısı, saçımı bırakıp
omuzlarıma baskı uygularken ondan yayılan ısıya hiç benzemez. Dizlerimin
üzerine çöküyorum.

Onun sikini istiyorum ve onu serbest bırakmak için uzanıyorum. "Hayır. Sırt üstü
yat, elbiseni çıkar ve uzan."

Ayakkabılarımı çıkarırken ve söyleneni yaparken titremem daha da şiddetlendi,
pamuklu elbiseyi koltuğa fırlattım.

Sonra bana bakar. "Lanet olsun, muhteşem."

Demyan dizlerinin üzerine çöküyor. Beni tekrar öpüyor, ağzımdan göğsümün
şişkinliğine, çenemden boğazıma kadar bir çizgi çiziyor. Sonra bakışlarını bana
çeviriyor.

"Ellerini başının üzerine kaldır ve öyle tut."

Neredeyse nefes alamıyorum. Beni bağlayıp hareket edemememi istiyorum,
böylece ne yaparsa yapsın sorumluluk ona ait olur ve ben onun merhametine
kalırım.

Zaten oradayım.

Parmaklarını vücudumda gezdiriyor ve ben titriyorum, amım onun için zonkluyor. Çok uzun zaman oldu, çok uzun, ve suçlu olan tek kişi benim.

Parmaklarıyla bir hareketle sütyenimin ön kopçasını açar ve başını eğip bir meme ucumu emmeye başlar, dişleriyle ısırır, klitorisime elektrik şoku gönderir, sonra diğerine de aynısını yapar.

İç çamaşırımı çıkarıyor ve ağzı aşağıya doğru iniyor, bir yol çizerek yalıyor ve klitorisimi sertçe emiyor, beni çığlık atıp kıvranmaya zorluyor. Beni diliyle yalıyor, dudakları emiyor, dişleri kazıyor, ben de daha fazlasını istiyorum, geri çekilmesini istiyorum ama o devam ediyor, parmaklarını da ekliyor, içime kaydırıyor, vücudum dalgalanmaya başlayana ve basınç-zevk birikene kadar ritmik hareketlerle itiyor, saf zevke kayıyor ve eğer o...

Demyan, orgazmın eşiğinde titrerken durur. Yüzünde kötü bir gülümseme belirir, geri çekilir, soyunur ve kalçalarını tutar, beni döndürür, böylece ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmek zorunda kalırım.

"Kollarını indir. Yüzünü lanet halıya day."

Onun emirlerini yerine getiriyorum, bu beni daha da tahrik ediyor ve boşalmam gerekiyor. O kadar tahrik oldum ki titriyorum.

"Benim için çok ıslandın, *Lyubimaya*." Üzerime eğildi ve penisi uyluklarıma dokundu. "Bunu yapmamamı söyle. Cesaretin var mı?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Sesindeki alaycı ton, ihtiyacım olan bir şeyi uyandırıyor.

"Hayır, istiyorum. Bunu istiyorum."

Cevap vermez, sadece elini karnımın etrafına kaydırır ve içime girer, beni yerinde tutar, bir eli karnımda, diğeri kalçamda, beni sert ve hızlı bir şekilde alır, darbeler o kadar derindir ki ruhuma çarptığını hissedebiliyorum ve inliyorum.

Demyan pes etmiyor; her bir darbesi beni parçalıyor, beni onun için çıplak bırakıyor ve zevk artık ateş gibi, ama o zirveye, kutsal kaseye ulaşmam lazım.

Sanki bunu biliyormuş gibi, karnımdaki eli aşağı iner ve uyluklarımdan arasına, klitorisime kayar ve onu okşamaya başlar. Her itiş

kızgın vajinama her darbesi hoş bir istila ve beni gerginleştiriyor, her vuruş damarlarımdan yankılanan bir zevk notası ve ben hala orada değilim. Onu vajinamla sıkı sıkı sarıyorum, sanki onu sağmam gerekiyormuş gibi, kalmasını istiyormuş gibi.

Durduramıyorum. Havada uçuyorum ve o klitorisime bastırıyor ve ben parçalanırken çığlık atıyorum, sertçe boşalıyorum, onun sikinde spazmlar geçiriyorum.

Ama o gelmiyor.

Ben boşalırken çekiliyor ve boşluk suçlu gibi. Protesto etmek için inliyorum ama o sadece beni sırt üstü çevirip dizlerimi yukarı çekiyor, böylece ona tamamen açılmış oluyorum.

Aşağıya bakıp sırtıyor. Vahşi bir bakış, sanki sahip olduğu her şeyi hayranlıkla seyrediyor gibi. Ve öyle de.

Ben onunum.

Amcığım onun.

Kalbim.

Her şeyim.

Zevk dalgaları vurmaya devam ederken bunu haykırmak istiyorum. Onu düşündüğümünden daha çok sevdiğimi haykırmak istiyorum, ama yapamıyorum. Onu seviyorum, o bunu biliyor, ama ona bu sahipliğin boyutunu söylemek ve bunun daha sonra bana geri dönmesini görmek dayanabileceğimden fazla.

Bana tekrar giriyor, uyluklarımı bana doğru bastırıyor ve ben açık ve geniş bir haldeyim, hareket edemiyorum çünkü bu pozisyonda her şeyi o kontrol ediyor ve içimdeki her yeri işgal ediyor.

"Benim için tekrar boşalmanı istiyorum. Bana nasıl benim olduğunu göster."

Inliyorum. Ve o boğazımı ısıırıyor, derin ve sabit bir şekilde itiyor, bu pozisyon içimdeki farklı yerlere çarpıyor ve içimde farklı ateşler yakıyor.

O kadar iyi bir noktaya ulaştığında zevk tekrar dalgalanmaya başlıyor, neredeyse dayanılmaz bir hal alıyor. Uzaklaşmak için kıvrılmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, orgazm dalgası beni vurduğunda klitorisim ona çarpıyor ve o da içimdeki o noktaya vuruyor ve bu çok fazla, çok fazla, ama o durmuyor; yoğunluğu geçene kadar devam ediyor ve sonunda ben bir mutluluk denizine dalıyorum.

Biri - ben - ılık atıyor, inliyor, hıçkırıyor, ona sesleniyor.

Ve o, farklı, daha sert, daha derin ve daha karanlık bir ritimle itmeye başlarken beni öpüyor. Bu onun için.

İçimdeki zevk ipliklerini dayanabileceğim sınırlara kadar itiyor ve yine çok fazla oluyor ama o durmuyor, inliyor, homurdanıyor. İçimde daha derin bir an sesi başlıyor, tüm vücudumu sarsan bir şey ve ben ecstasy dalgası beni sertçe vururken onun adını haykırıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

Demyan ılık atıyor ve beni öpüyor, ve o da boşalırken titriyor, sikini içimde seğiriyor ve boşalıyor.

"Oh, siktir, siktir. Erin. Tanrım, çok iyi. Sen çok muhteşemsin. Benim kişisel tanrıçam. Ayaklarına tapıyorum. Ve bana çok sıkı sarılıyorsun, çok sıcak ve ıslaksın. Siktir."

Yere yığılır ve bizi döndürür, böylece üstte ben kalırım. Bacaklarımı onun iki yanına sarkıtıp başımı nemli göğsüne koyarım.

Kalbinin atışları benimkine yankılanıyor ve onu sıkıca sarıyorum, hala sert olan penisi içimde. Çok derine boşaldı.

Eğer hamile olmasaydım, muhtemelen bu sefer hamile kalırdım. Ya da belki de benim boktan zihnim böyle alışıyor.

Gerçek şu ki, onun çocuklarını istiyorum. O bağı istiyorum. Sasha var ve Sasha'nın kardeşleri olsun istiyorum. Bir kabile istiyorum. Demyan'ın orada olmasını istiyorum, sevgilim, kocam, yatak odasındaki efendim.

ılgın düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Hala içimde küçük heyecanlar gibi sallanan zevkten başım dönüyor.

Demyan parmaklarını hafifçe omurgam boyunca gezdirip başımın üstüne bir öpücük konduruyor.

Ona söylemeliyim.

Ateş sıcak ve ortam uygun.

Ve eğer daha önce söylemediğim için kızarsa, onu yeniden baştan çıkarabilirim.

Nefes alıyorum.

Ama Demyan önce konuşuyor.

"Ee, Erin, bana yakında hamile olduğunu söylemeyi düşünüyor musun?"

On Altıncı Bölüm

DEMYAN

ERİN OTURUR, yüzü solgunlaşır ve süveterimi kapar, sanki lanet bir bariyermiş gibi onu muhteşem göğüslerine bastırır.

Belki de yanılıyorum, ama yanılmadığımı biliyorum. Solgunluğu, titremesi bunu gösteriyor. Karnını öptüğümde, tuttuğumda bir fark hissedeceğimi ummuştum.

Ama hissetmedim.

Hamilelik ve bebekler hakkında yeterince bilgim var, muhtemelen henüz belli olmaz, içindeki o kadar küçük ki, üreyen hücrelerden başka bir şey değil. O hücrelerin tekmelemeyeceği ya da karnını şişirmeyeceği biliyorum, ama...

Umut etmiştim.

Bir şekilde anlardım.

Belki altıncı hissim vardı ya da onu tekrar bulduğumda ilk kez seviştiğimizde onu hamile bırakmıştım, ama o kadar da uzun zaman olmadı. Benim hesaplarıma göre ilk üç aylık dönemde.

Dudaklarını yalayıp yutkunuyor.

"Nasıl anladın?" diye fısıldadı.

Erin benden uzaklaşır ve giyecek bir şey arar. Kalkarım ve kot pantolonumu giyerim, düğmelerini iliklemeye zahmet etmem. Yeterince yumuşak olduğum için saklayabiliyorum, ama yine de onu tekrar sahip olma, her yerini işaretleyerek, her hücresiyle beni sevdiğini, benim olduğumu haykırarak ağlayana kadar devam etme ihtiyacı duyuyorum. Stefina'nın bu boktan durumunu beklemek zorunda kalsak bile, bizim için savaşıacağını biliyorum.

Omuz silkiyorum. "Emin değildim. En azından yüzde yüz emin değildim. Alina'nın jinekologuna giderken birinizin sizinle birlikte olabileceğini biliyordum."

Bana ihanet dolu bir bakış atıyor ve ben yarı gülümsüyorum.

"Doktorunu ben buldum. Hala gittiğinde uyarı alıyorum. Hap kullanmak istediğinde müdahale edecek bir veliye ihtiyacı vardı." Nefes alıp, süveterin altına giydiğim tişörtü alıp giyiyorum.

Tersine, onun külotunu bulmasını, sütyenini takmasını ya da elbisesini giymesini istemiyorum, bu yüzden elbisenin üzerine oturuyorum.

Erin fark eder ama süveterimi çekerek iki uzun kolunu yukarı iter.

"O on yedi yaşındaydı, önemi yok. Önemli olan benim bilmediğim, ama sen şimdi bunu doğruladın." Sesimi yumuşak tutuyorum. "Ne zamandır biliyorsun?"

Erin kanepeye oturur, bacaklarını kendine doğru çeker ve dans eden alevlere bakarken kollarını bacaklarının etrafına sarar. Sonra yutar, omuzları çöker ve cevabını beğenmeyeceğimi hissederim.

Doktorun muayenesinde öğrendiyse, o başka, ama... "Erin?"

Bakışları bana kayar, o güzel mavi gözleri bana bakar, alevler sarı saçlarını altın rengine çevirir. "Kaçırılmadan önce. Hastanedeyken."

Hareketsiz kalıyorum.

Siktir. Sinirlendim. Patlamamak için on kadar sayıyorum. Kalkıp ateşin önündeki alanı, az önce yaptığımız şeyi yok ediyormuşçasına dolaşmaya başlıyorum. Gözlerimi ona çeviriyorum. "Bana söylemeyecek kadar bana güvenmedin mi? Ne yapacağımı sandın? Seni kovacak mıydım? Sasha ile geçiremediğim tüm bu zaman yeterince acı verici, bunu mantığımla anlıyorum ve bir dereceye kadar da anlıyorum. Ama bunu tekrar yapmak? Amacın bu muydu? Beni incitmek mi?"

"Hayır."

Durdum, nefesimi yavaşça verdim. "Yoksa beni sevmiyor musun? Ya da yeterince sevmiyor musun?"

"Demyan." Erin ayağa kalkar ve bana bakar, gözleri yalvarırcasına. "Tabii ki seviyorum."

"O zaman ne olacak?"

"Stefina."

Ona bakıyorum. "Ne? Neden? Nasıl? Stefina mı? O bir şey mi yaptı? Bir şekilde bunu öğrenip seni tehdit mi etti?"

"Hayır." Çenesini kaldırır. "Hayır, Demyan. Seni seviyorum ve sana güveniyorum, gerçekten. O hiçbir şey yapmadı; o bilmiyor bile. Beni bir an bile düşünmediğinden eminim. Ama sen başka bir kadınla evleniyorsun. Onunla evleniyorsun. Ve ben... ne olacak?"

"Olacak olan şey, Stefina ile değil, seninle evlenmem."

"Demyan, ikimiz de bunun evlilikten daha fazlası olduğunu biliyoruz. Bu bir anlaşma. Ya bu kadın beni, bebeği ya da Sasha'yı hayatında istemiyorsa?"

"Bunu ben karar veririm, o değil. Onunla evlenirsem, ki evlenmeyeceğim."

O başını sallar ama acısı dalgalar halinde üzerime çöküyor ve beni derinden etkiliyor ve ben bunu nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum. Onu seviyorum. Erin.

"Elbette," diye fısıldadı, "tereddüdümü anlayabilirsin."

Hayır, anlamıyorum lan. Öfkeliyim, incinmişim ve... Siktir. Ilya'nın sözleri aklıma geliyor.

Ona nasıl hissettiğimi anlamasını sağlamalıyım.

Ben doğuştan yumuşak bir adam değilim. Destek grubunda el ele tutuşup hassas duygular hakkında uzun uzun konuşan tiplerden değilim. Ben besin zincirinin en tepesindeyim. İlkel bir adamım. Elbette anlaşmalar yaparım, ama bu tamamen akıl işidir, kalp işleri değil...

Bu Erin.

Benim

Erin'im.

Hayatımı alt üst eden tek kadın, ve bunu banyomdan Venüs gibi çıktığı andan itibaren başardı.

O zamanlar aşk değildi, ama gerçektir. Bağlantı, ihtiyaç. İkimizi de yakıp kavuran şey...

Ona doğru yaklaşıyorum ve belki gözlerimde bir şey görüyordur, çünkü geriye doğru sendeliyor, yüzünde korku ve heyecan karışımı bir ifadeyle kanepeye oturuyor. Ona dokunana kadar yaklaşmaya devam ediyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi uyluklarına koyuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"İyice bak, *Lyubimaya*." "Neye?"

Bir elimle çenesini tutuyorum. "Bana. Gözlerimin içine bak ve söylediklerimin söylediklerimin içtenlikle söylendiğini görmeni istiyorum. Ben içtenlikle söylemediğim şeyleri söylemem, sen de öyle yapmalısın."

"Bizi bulduğunda oğlumu bir daha göremeyeceğimi söylemiştin."

Kahretsin, bu sözler mideme yumruk gibi indi. Ama ne dediğimi hatırlamaya çalışıyorum. "Öfkeliydim, incinmiştim. Zalimce davrandım. Bunu biliyorum ve özür diledim. Tekrar özür dilerim, Erin. Seni incittiğim için üzgünüm." Bir süre duruyorum. "Ama seni görmeyeceklerini söylediğimi sanmıyorum. Sadece izin vermeyebileceğimi ve göreceğimizi söyledim."

Erin'in gözleri kısılır ve parlar, gözyaşlarıyla doludur.

Az önce söylediklerim onu çok etkiler. "En iyi anım değildi. Erin... bu... tüm bunlar yeni. Sakinleştim, seni serbest bıraktım ve yakınlaştık. Aşık olduk." Dururum. "Seni seviyorum, Erin. Sana aşığım. Senden önce kimse sana yaklaşmadı. Kimse yaklaşamayacak. Tamam mı? Ve Sasha... O çok beklenmedik biriydi, mükemmel bir çocuk, benim çocuğum. Sanki eksik olduğunu bilmediğim bir şey daha da derinden sökülüp alınmış gibiydi."

"Demyan..."

Sesindeki boğuk ses beni mahvediyor.

"Hayır, Erin, sadece önemli şeyler hakkında yalan söylemediğimi söylüyorum. Seni seviyorum. Onu seviyorum. Bu bebeği seviyorum. Zamanlama berbat, ama kimin umurunda?"

"Ben," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Ben. Ben umursuyorum."

"Öfkeyle aptalca şeyler söyledim, ama yalan söylemedim. Stefina'ya sevgi dolu sözler söylediğimi hiç duydun mu? Ona sinirlenmekten veya sıkı bir nezaketle davranmaktan başka bir şey yaptım mı?"

Bana bakıyor, gözleri sağa sola kayıyor, sanki bende olmayan sırları, vermem gereken cevapları arıyor. Güvence arıyor. "Hayır."

Nefes veriyorum. "Onu sevmiyorum. Onu sinir bozucu ve aptal buluyorum. Bu dünyadaki birçok kadının hayatının nasıl olduğunu bildiğim için ona acımam gerekir."

Alina'yı sevmiyorum çünkü babam onu çok severdi ve ben onu korurdum. Ama sorun şu ki, ben onu sevmiyorum. Stefina ile evlenmekten vazgeçmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ya yapmazsan Demyan?" diye sorar.

"Yapacağım," diye homurdanıyorum. "Seni seviyorum lan. Sen benimsin, sen bana aitsin ve bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın. Senin için hayatımı defalarca riske atarım. Eğer bunu bilmiyorsan, bunu derinlerde hissetmiyorsan, o zaman ciddi bir sorun var demektir."

"Biliyorum, ama sadece korkuyorum."

"Benim yanımda asla korkma, *Lyubimaya*."

Eğilip onu yumuşakça öptüm, tatlı dudaklarını, kaçan bir gözyaşının tuzunu, onun sıcaklığını ve bağımlılık yapan tadını aldım. Öpücüğü derinleştirdim ve o da bana açıldı, dili benim oldu, bana dokunarak, yeni filizlenen güvenin narin dansını ve onunla birlikte aşkın ritmini yapıyordu.

Onu öperken, elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum, amının kadifemsi dudaklarını okşuyorum, onu açmak için alaycıcı okşuyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum. Onun küçük bir ihtiyaç çılgılığını yutuyorum ve parmaklarımın etrafındaki sıcaklığı ve sıkı gerginliğini, duvarlarının yapışmasını, başparmağımla okşadığım klitorisinin sertliğini, onun sevdiğini bildiğim sertliği tadını çıkarıyorum.

Kalçaları sallanıyor ve daha fazlasını almak için öne doğru kayıyor, ama ben çenesini bırakıp kalçalarını yerinde tutuyorum, onu kontrol etmek, ona son damlasına kadar zevk vermek istiyorum. Amcığı parmaklarımın arasında bir kelebek gibi, boşalmaya doğru ilerlerken çırpınıyor.

Onu yeterince iyi tanıyorum, hızlı ve kirli ya da yavaş ve çiçek açar gibi yapmayı biliyorum. Ve ikisinden de biraz istiyorum, bu yüzden ritmi sabit tutuyorum, yavaş birikim için yapacağımdan biraz daha hızlı, ama kirli bir patlama olacak kadar hızlı değil.

Ağızma nefes nefese soluyor ve ben kulaklarına doğru öpücükler yağdırıyorum, kulak memesini emiyorum, yumuşakça ısıriyorum, sonra boğazını öpüp yalıyorum, parmaklarım onun içinde derinlere doğru ilerlerken, arterlerinden akan kanın hızlı atışlarının üzerine yerleşiyorum.

Erin orgazma yaklaşıyor ve orgazmın eşiğine geldiğinde inlemeleri ve hıçkırıkları hızlanıyor, kalçalarını tutan elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum, parmağımı amına sokuyorum ve sonra onu kışına sokup aynı anda itmeye başlıyorum.

Yüksek sesle inliyor ve sert bir şekilde boşalıyor, ben de aşağı eğilip başparmağımı klitorisinden çekip yalayıp emmeye ve deliklerini çalıştırmaya başlıyorum, böylece o da başka bir orgazmın doruklarına ulaşıyor.

Erin saçımı sertçe çeker ve adımı mırıldanır, ağlar ve bu tatlı sonsuzlukta devam eder, orgazmının kasılmaları parmaklarımda sertleşir, dilimin klitorisinde canlı bir zonklama hissederim.

En yüksek zevk seviyesine ulaştığında ve dönüp kaçmaya başladığı noktaya geldiğinde, ben devam ediyorum, ona bir tane daha vermiyorum, onu zevkin bıçak sırtında tutuyorum ve titreyip nefes nefese kalıp kaçmaya çalışırken onu ezip geçiyorum.

Ancak o bana yalvarınca onu bırakırım. İsteksizce.

Başımı kaldırıp ona yaklaşıırken parmaklarımı içinden çıkarırım ve süveterimle kaplı göğüslerine bilerek ağzımı sürerim. Ve derim ki, "Söz ver bana."

Erin nefes nefese kalır. "Söz... söz... ne... ne?"

"Benden bir daha hiçbir şey saklamayacağına söz ver." "Söz," der, gözlerini kapatarak.

ERIN DUŞ ALIYOR. Ben duş aldım ama onunla paylaşmak istemedim. Onu daha fazla bunaltmak istemiyorum. Onunla işim bitmedi. Asla bitmeyecek. Ama şu anda onu geri kazanma ihtiyacı, sanki o benim bir sonraki uyuşturucummuş ve ben de onu arıyormuşum gibi.

Hizmetçilere buzdolabını ve dolapları bir listeye göre doldurmasını söyledim ve şu anda biftek yapıyorum. Çok iyi bir aşçı değilim ama salata yapabilir, patates pişirebilir ve biftek yapabilirim.

Tuz ve karabiber serptim, oda sıcaklığına gelmelerini bekliyorum. İç mekan ızgara tavaşı ısınıyor, vantilatör çalışıyor ve patatesler fırında. Hazırlanan patateslerin üzerindeki notta

hazırlanmış patateslerin üzerindeki notta talimatlar yazıyordu. Hasselback yazıyordu ve sıkıca sarılmışlardı. Üstleri fan şeklinde ince dilimler halinde kesilmiş ve baharatlanmış, yani... onları fırın tepsisine koyup ördek yağıyla fırına atmak zor değil.

"Yemek pişiriyorum. Bu... bu kahvaltının tekrarı mı olacak?"

"Sasha çok sevdi," diye cevap veriyorum, o arkamdan yaklaşıırken, kolları beni sararken gülümsüyorum, yanağı giydiğim ince tişörtüme bastırıyor. Elini hafifçe kot pantolonumun kasık kısmına sürerek, aletimin şişmeye başlamasına neden oluyor.

"Sasha iki yaşında. Meyveleri ezerek yenir sanıyor. Hiçbir şey bilmiyor."

"Zevk sahibiymiş."

"Yardım ister misin?"

Bıçağı salatalığın yanına bırakıp dönerek onu kendime doğru çekiyorum, böylece yüzü bana dönüyor. Onu uzun ve sert bir şekilde öpüyorum. "Hayır, yardıma ihtiyacım yok. Her şeyin kullanma talimatı var ve biftek pişirmeyi biliyorum. Zamanlayıcı bile var." Pembe şeyi alıp ona gösteriyorum. "Gördün mü?"

"Pembe sana yakışıyor."

Sasha'nın benimle oynamam için verdiği pembe kamyonu hatırladım. "Oğlunla konuştun mu?"

"Sana pembe kamyonla oynamayı o mu söyledi?" diye sorar gülerek. "Ya o ya da parlak yeşil olan."

"Evet." Benim spor tişörtlerimden birini giymiş. Burada spor yapmayı düşünmüyorum ama onu giyip uyumasına bayıldığım için yanıma almıştım. Giymesine çok sevindim. "Akşam yemeği için giyinmişsin."

Dehşete kapılarak uzaklaşıyor. "Değişirim..."

"Hayır, *Lyubimaya*, senin benim kıyafetlerimi giymeni seviyorum. Gördüğüm en seksi şey." Eğilip kulağına öpücük konduruyorum. "Spor tişörtlerini bu yüzden yanıma aldım."

"Oh, tamam." Bana gülümser. "Bu... bu çok hoş."

Biraz viski içiyorum. Bira da var ama likörü daha çok seviyorum. Ev hizmetçisinin bulduğu iyi bir Rus votkası var. Ama onu su gibi içebildiğim için bir bardak viskiyle yetiniyorum.

"Buzdolabında su ve soda var. Hazırladığım buzlu çay da var. Şeker koymadım, mideni bulandırır diye." Aniden, bazı kadınların her saatte sabah bulantısı yaşadığını hatırladım. "Yiyebilirsin, değil mi? Hasta değilsin, değil mi? Otursana..."

"Hayır, Demyan." Parmak uçlarına yükselerek beni öpmek için eğildi. "Sabahları midem bulanıyor, ama her sabah değil. Ben iyiyim. Teşekkürler. İstersen sen doğrayabilirsin."

"Olmaz. Burada kal ve sana hizmet etmeme izin ver. Salata için ıspanak, domates, salatalık, taze soğan ve biraz keçi peyniri var. Beğenmezsen feta peyniri de var. Ve zeytin de var..."

"Demyan." Yüzümü ellerinin arasına alır. "Beni etkilemeye çalışmana gerek yok. Zaten çok etkilendim ve buraya şef yemeği yemeye gelmedim. Seninle olmak için geldim."

Erin bir tabure çekip adanın diğer tarafına oturur. Ona akşam yemeğinde ne olduğunu söylerim, salatalığı doğramayı bitirip salata kasesine atarım. O da biraz çalar. Zamanlayıcı çalınca tekrar kurarım ve biftekleri pişirmeye başlarım.

"Bu hafta sonu beni buradan uzaklaştırdığın için teşekkür ederim Demyan," diyor sessizce. "Bu zamana gerçekten ihtiyacım vardı. Seninle baş başa, demek istiyorum."

Adanın üzerine eğilip onu öperim. "Ben de senin kadar ihtiyacım vardı. Telefonum sessizde. Pavel ve Ilya işlerle ilgileniyorlar."

"Peki Stefina?"

Biftekleri

çeviriyorum.

"Ona meşgul olduğumu söyledim."

Eğer inanmadıysa, belli etmiyor.

Zamanlayıcı tekrar çalınca, patatesleri bitirmek için tekrar kuruyorum ve biftekleri dinlenmeleri için folyo ile örtüyorum.

Sonra onun yanına gidip tabureden kaldırıp tezgahın üzerine oturtuyorum.

Onu tekrar öperken gülüyor, bacaklarını ayırıp arasına giriyorum. Onun üzerinde salatalık hiç bu kadar lezzetli olmamıştı.

Onun boğazını öpmeye başladığımda zamanlayıcı tekrar çalar. O şakacı bir şekilde beni iter. "Akşam yemeği mahvolacak."

"Öyle mi?" diye sırtarak soruyorum. Ve boynunu öpüp ısırıyorum.

"Yemeği boş ver." "Mahvoldun," diyor yine, ince boynunu bana sunmak için geriye doğru eğiliyor.

"Biliyor musun *Lyubimaya*, ben tatlıya odaklanmayı tercih ederim. Sana."

Ama o gülerek beni tekrar iter. "Hayır. Olmaz." "Özel tatlıyı red mi ediyorsun?"

"Tabii ki hayır, ama şimdi değil." Sonra bana bakar. "Gerçek bir tatlı var, değil mi?"

"Evet, ama..."

"Akşam yemeği istiyorum."

"Akşam yemeği yapabiliriz." Ve onu öptüm.

"Gerçek bir akşam yemeği istiyorum. Açım ve o bifteklerin kokusu muhteşem. Ayrıca..." Ellerini düz karnına koyar. "İki kişi için yiyorum, unuttun mu?"

"Tamam, sen kazandın," diyorum, ama onu yere indirmek için kaldırırken kulağına fısıldıyorum. "Jüriye, akşam yemeğini atlamayı ya da kurumuş artıkları yemeyi tercih ettiğimi belirtin lütfen."

"Küfretme. İki kişi için yiyorsun.

Tamam mı?" "Tamam." Ve onu yere indirdim.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir.

Lanet olsun, o çok güzel ve benim için parıldıyor. Başından beri burada olduğumu düşünmek, düz karnından büyük ve yuvarlak karnına ve doğumuna kadar... bu çok tahrik edici.

İç çekiyorum, fırını açıyorum ve patatesleri çıkarıyorum. Yemeği tabağa koyarken ona bakıyorum ve yemin ederim bayılıyor.

"Tamam," dedim, onu hazırladığım masaya yönlendirirken kabul ederek. "Seni besleyeceğim, kadın, ama sonra? Her şey serbest..."

On Yedinci Bölüm

ERİN

DEMYAN'A BAKIYORUM, çıplak vücuduna yapışan ter damlaları, kollarında yatarken, doymuş, tatmin olmuş ve yakında daha fazlasını isteyeceğimi bilerek.

"Dün akşamki yemek için
teşekkürler." "Hepsi bu mu?"

Yanağına bir çizgi çizip gülümsüyorum, onunla yaşadığım bu yakınlığa, engellerin ve duvarların olmadığı bu yakınlığa hâlâ alışmaya çalışıyorum. "Evet. Tatlı vardı ama başka bir şey olmadı... değil mi?"

O homurdanarak bana saldırıyor ve ben kahkahalarla çığlık atarken, o yine üzerime atlamak için yorganın altına dalıyor. Ama bunu istediğim kadar, onu da istiyorum. Bu yüzden onu geri çekip sırt üstü yatırıyorum. "Bana bırak."

"Bu seninle ilgili."

"Biliyorum," diyorum, öne eğilerek, "bu seninle ilgili. Ben çok bencilim ve şu anda istediğim, arzuladığım ve canım çektiği şey, senin sikinin ağzımda olması."

Parmaklarıyla saçlarımı kısıyor, beni kendine çekiyor. "Oh, öyle mi?" "Evet," dudaklarına nefes vererek söylüyorum.

Altımda, bacaklarımın arasında, sikini seğiriyor.

Bugün iki kez yatakta birlikte olduk. Beni öperek uyandırdı, yavaşça sikti ve sonra duşta, sıcak su yağarken duvara yaslayarak sikti.

Kahvaltı hazırladı. Ben sadece çay ve kuru tost yiyebildim ve midem yatıştıktan sonra beni kaldırıp buraya geri getirdi, bir kez daha kıyafetlerimi çıkardı ve beni çoklu orgazmlara ulaştıran özel oral seksine başladı.

Bu adam acımasız, yetenekli ve benim.

Şimdilik benim. Onun telefonunu sabahın erken saatlerinde kapatmasına neden olan kadına ne olacağını bilmiyorum, ama ona asla dokunmayacağına inanıyorum. Asla dokunmak istemiyor.

Ama bunu düşünmek istemiyorum. Düşünmek zorunda kalırsam, bunu, beni ve onu, birlikte düşünmek istiyorum.

Şu anda hiç düşünmek istemiyorum. Daha da eğilip göğsünü öpüyorum, dilim onun tadını alıyor, temiz duşun tadı, sevişmemizin hafif terinin tuzuna batırılmış su gibi.

Saçlarımı bırakıyor, soluk mavi gözleri parıltıyor, ben onun bacaklarının ortasına kadar inip, kalın, uzun ve ucunda benim için ön sıvıyla inci gibi parlayan penisini yalarken beni izliyor.

Sapını yalıyorum, elimi etrafına doluyorum, tabandan uca kadar yalıyorum, acele etmeden, zonklayan damarları izliyorum, penisinin sarsılmasını seviyorum. Dilimi başının altından geçirip yukarı doğru kaydırıyorum, o sıcak, hassas derinin üzerinde, çeliğin üzerindeki yumuşaklık, ve ön sıvısını emiyorum.

Demyan Rusça bir şeyler mırıldanıyor. Boğuk, kirli, ateşli bir ses. Sonra ağzımı açıp onu derinlemesine emerek elimi şaftı boyunca gezdiriyorum.

"Oh, evet, seni kirli, pis, küçük sik emen tanrıça," diyor İngilizce, sonra daha kirli sesli Rusça'ya geçiyor.

Onu daha derine almaya başlıyorum, emiyor ve yalıyorum, başımı sallıyorum ve o içime doğru ittiğinde, elimi ondan çekip başımı ona doğru bastırmaya başlıyor, o kadar derine giriyor ki gözlerimden yaşlar akıyor ve öğürüyorum.

"Da... evet... çok iyi."

Onu bırakıyorum. Kontrolü ele almasını, ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu söylemesini seviyorum. Ve kısa sürede beni sertçe sikiyor, benim kendimi zorlayabileceğimden daha sert ve boğazıma çarpıyor. Nasıl sığdığını bile bilmiyorum ve daha fazlasını istiyorum. Daha sert emiyorum, elimden geldiğince yalıyorum, ağzım salya ile doluyor ve onun beni daha hızlı hareket ettirmesine izin veriyorum.

Sonra uzanıp testislerini elimle tutup masaj yapmaya, okşamaya başladım. Kontrolünü kaybediyordu, Rusça daha sert, daha gırtlaktan çıkıyordu, kalçaları yukarı aşağı hareket ediyordu,

eli beni aşağı itiyor, ta ki ben tabana gelip nefes alamayana kadar. Ve testisleri geriliyor.

Hissediyorum.

Sperm akışı, testislerinden boğazıma kadar yükseliyor ve orgazm olurken penisi ağzımda sarsılıyor ve söylediği kelimeler arasında benim adım da var. "Erin!"

Beni bıraktığında nefes nefese kalıyorum, yüzümü siliyorum. Beni kollarına çekiyor ve tamamen farklı bir nedenden nefes nefese kalana kadar sert, uzun ve derin öpücükler veriyor.

Sonra öpücükler uzun ve yavaş hale gelir, ağzımdan daha fazlasını keşfeder. Birbirimize yapışmış, kendimizi kaybetmişiz, her öpücük bizi kendi dünyamıza çekiyor; bunlar sadece öpücükler çünkü doyamıyoruz, öpücükler çünkü onları istiyoruz, onlara ihtiyacımız var.

Ona kapılıyorum, havası benim, vücudunun ısısı benim bir parçam ve öpücükler uzun, derin ve ruhumu sarsan öpücükler haline geliyor, sonra tekrar yumuşak ve küçük yudumlara dönüşüyor.

Zamanın nasıl geçtiğini unutuyorum ve sert penisi uyluklarımın arasında olduğunda, onu sırtımın üzerine çevirip üstüme çekmek, onu amıma yönlendirmek hiç de zor değil. İçime giriyor ve kendimizi yeniden kaybediyoruz.

Boşaldığımızda, kollarında yatıyorum, uzuvlarım kemiksiz, zihnim mutluluk bulutlarında süzölüyor, kalp atışları hayat ve rahatlık kaynağı, hepsi bir arada.

"Bunu düşündüğüm için çok zeki olduğuma sevindim."

"Ben de buraya gelmeye karar verdiğim için çok zeki olduğuma sevindim," diyorum.

O gülüyor, alnımı öpüyor, parmakları yanağımı yumuşak ve şefkatle okşuyor. "Sen benim dünyamsın, Erin," diyor. "Sen, Sasha, yeni bebeğimiz. Her şeyimsin."

"Ben de seni," diye fısıldadım, yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırıyordu.

Bu hafta sonu, Sasha'nın kaçışılması ve ardından benim kaçışılmamla her şeyin mahvolmasından önceki halimize dönmek, ilişkimizi yeniden canlandırmak için onun bulduğu bir yol. Ve bunu hissediyorum, sevgiyi, ihtiyacı, birbirimize ne kadar uyduğumuzu.

Şu anda gerçek dünyanın bir parçası olmadığımız için bunların ne kadar gerçek olduğunu bilmiyorum. Ama sorun değil. Değerlendirmek, yeniden yüklemek, hazinemizi doldurmak için ondan uzaklaşmamız gerekiyor.

Birbirimize odaklanmak için.

Demyan aniden üstüme dikilip yanımdaki yerin serin olması nedeniyle uykuya daldım galiba. Elinde telefonu var, ekrana bakıyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ama o oturup bana gösteriyor.

Alina, Sasha'nın oynarken çekilmiş bir videosunu göndermiş, Kara da orada. Oğlum hayatının en güzel anlarını yaşıyor. "Kara'yı aradım çünkü o sordu ve ben onu seviyorum."

"Sevilmeyecek ne var ki?" diyor Kara, Sasha'yı kucağına alırken. "Annene merhaba de."

"Anne! Dino Baba!" Sasha kurtulup bağırıyor, "Bana bak!" Sonra koşup çılgınca daireler çizerek dans ediyor.

Gülüyorum ve alkışlıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Demyan yanıma oturur ve telefonunu bırakır. "Bana haber vereceğini söylemişti. Bunun için ve Ilya'ya bakmak için açtım, o da gitmemi, her şeyi hallettiğini söyledi."

Yutkunuyorum. "O...?"

"Yaklaşık yirmi cevapsız arama ve mesaj var, ama..." Telefonu eline alır ve tekrar kapatır. "Alina'dan yeni haberler için bu akşam tekrar bakarız. Geri kalan zaman bize ait. Telefon yok, iş yok, endişe yok." Tekrar ayağa kalkar. "Şimdi kalk ve giyin. Seni bir yere götürmek istiyorum."

Kalkıp dışarı çıkmak mı, yoksa yatakta kalıp daha fazla seks yapma garantisiyle tembellik etmek mi? Cevap çok açık. Yorganı çekip yanımdaki yatağı işaret ettim. Yatak çok büyük olmasına rağmen, yanımda, tenimizin birbirine değeceği yeri okşadım.

"Bana rüşvet mi

veriyorsun?" "Evet."

"Lanet olsun."

"Yatakta kalmayı tercih ederim Demyan," diyorum. "Sen istemez misin?"

"Normalde cevabım evet olurdu, ama bir planım var. Şimdi o tatlı kıcını yataktan kaldır ve giyin. Hemen."

Homurdanarak kalkıp hazırlanmaya başladım.

Banyodan çıktığımda kapının yanında bekliyor. Yine kot pantolon giymiş, bu görüntüsü beni tahrik ediyor ve seksi buluyorum ama alışmak zaman alacak, özellikle de Demyan ve takım elbiseler kafamda birbirine karışmışken.

Omzuna ağır bir sırt çantası asılı. "İçinde ne var?"

"Seni ilgilendirmez," diyor ve burnumu öpüyor.

Onu dışarıya ve kulübenin yan tarafına kadar takip ediyorum, sonra o, evin etrafındaki bakımlı alandan çıkıp ormana doğru ilerliyor. İzlediği bir yol var ama yol kayalık, sanki biri kendi taş basamaklarını düzensiz bir şekilde yerleştirmiş gibi.

"Nereye gidiyoruz?"

Gevşek bir taşın üzerine basıp yüzüstü kayalıklara ve toprağa düşmek üzereyken çığlık atıyorum, ama Demyan'ın güçlü kolları beni yakalıyor. Ona sıkıca sarılıyorum. "Nereye gittiğimiz seni ilgilendirmez ve seni her zaman yakalarım, *Lyubimaya*. Sana asla bir şey olmasına izin vermem."

Elimi tuttu ve birlikte kalın ve ağır çalılarının arasından geçtik. Ama ilerledikçe zemin düzleşmeye başladı ve çalılar seyrekleşmeye başladı.

Sonra nefesim kesildi.

Serin ve yeşil, muhteşem bir alandayız. Aşağıda gizli bir göl ve buraya huzur veren güzel bir şelale var.

"Burası bizim özel dünyamız. Burası muhteşem, Demyan. Burayı nereden biliyordun?" "Daha önce buraya gelmiştim."

Nefesim kesildi.

"Yıllar önce Ilya ve Alina ile gelmiştim. Çalışıyorduk ve o dinlenmek istedi. Kanepe açılıyor ve Ilya dışarıya hamak kurdu. O böyle şeyleri sever." Eşyalarını çıkarırken gülümsüyor, battaniyeyi seriyor ve bizim için küçük bir piknik hazırlıyor.

"Ve hayır," diye ekledi, "buraya hiç kadın getirmedim. Sadece seni. Otur."

Oturuyorum, elbise ve sandalet giydiğim için mutluyum. Ayakkabılarımı çıkarıyorum. O da köpüklü elma suyu, su, çilek ve dün gece mutfakta olmayan, bu sabah gelmiş olmalı baget ekmeği getiriyor.

Her şey mükemmel.

Bize içecekleri doldurur. "Şampanya olsaydı..." Omuzlarını silker. "Bu da aynı kadar iyi. Anlamı daha da güzel."

"Katılıyorum." Bir çilek alıp ağızma atıyorum.

Demyan iç bileğimin damarlarını takip ederek avucuma kadar iner ve orada da devam eder, yumuşak dokunuşlarıyla daireler çizer, karnım kıpır kıpır olur. "Her şey yoluna girecek, Erin."

"Ben... Umarım."

"Söz veriyorum." Gözlerime bakar ve meyve suyundan bir yudum alır. "Evlenmeyi kabul ettim çünkü..."

"Evet, bana söylemiştin." Bir elimle bardağı sıkıca kavradım.

"Tekrar söylemeliyim, *Lyubimaya*. Bir kez kurtuldum, yine kurtulurum. Senin hayatını kurtarmak için bilgiyi elde etmenin tek yolu buydu, o yüzden kabul ettim. Zaman çok önemliydi. Seni o vahşi Niko'nun elinde bir dakika bile fazla bırakamazdım. Asla bunu yapmaya niyetim yoktu."

"Biliyorum."

"Emin değilim. Sergio benimle birleşmek istiyor, benim gücümü ve kaynaklarımı kullanmak için. Ara sıra onunla çalışıyorum, ama bu hassas bir ittifak. Sen olmasan bile, Stefina ile evlenmek, yapacağım ya da yapmak isteyeceğim en son şey olurdu."

"O çok güzel."

Gülerek başını sallar. "Değil. Çok fazla makyaj yapıyor, her şeyi abartıyor ve eminim birilerinin hayallerindeki kadın olabilir, ama benim değil. Asla olmayacak. Sen öylesin. Babasının etkisi olmasaydı, onu daha çok sevebilirdim, ama şunu söyleyeyim. Onun kızı olmasa, daha kalbi olsaydı, daha derin olsaydı, onu asla istemezdim. Asla."

Bu beni çok etkiler ve yavaş nefes almaya çalışırım. Onun için duyduğum tüm bu kıskançlık boşuna. Ve bunu görebiliyorum.

Ona bir daha asla kıskanmayacağımı garanti edemem, çünkü duygular mantıksız şeylerdir, ama onun onu istemediğini görebiliyorum.

"Kalbim, Erin," diyor, "senin ve her zaman senin olacak. Bana güvenmen ve bana bu durumdan savaşımadan çıkabilmem için zaman tanıman gerekiyor, eğer yapabilirsem."

"Sana güveniyorum," diye fısıldadım.

Sorun şu ki, Stefina ve Sergio'ya güvendiğimden emin değilim.

"İçkini ver." Veriyorum. "Uzan. Bence kutlamalıyız." "Nasıl?"

"Böyle..."

Ve beni nazıkçe aşağı itip külotumu çıkararak bacaklarımı ayırıyor. Dilinin ilk yalaması elektrik gibiydi, ikincisi ise zevkle dolu bir uğultu.

Beni yalamaya başlar, dili dudaklarımın arasına, tünelimin derinliklerine girer ve sonra yukarı, klitorisime kadar çıkar.

Demyan parmaklarını kullanmıyor. Sadece dudakları, dişleri ve diliyle, orgazmın mutluluğuna doğru birinci sınıf bir yolculuk. Hızlı geliyor ve ben kendimden geçiyorum, ona çarpıyorum.

Nefes nefese, sabahım daha da güzelleşiyor çünkü o beni dünyaya geri dönmeme izin vermiyor. Bunun yerine, sertleşmiş penisini çıkarıp içime derinlemesine sokarak beni daha da yükseğe çıkarıyor.

Ve ikimiz de birlikte boşalana kadar sevişiyoruz.

Sanki aşkın noktalı çizgisini imzalıyoruz.

On sekizinci bölüm

DEMYAN

ZAMANLA ve yeterince zamanım olduğunda, bunu düzeltebilirim. Bir yolunu bulabilirim.

Özel hafta sonumuzun parlak bir başarıya dönüşmesi, yeni bir bebek, mutlu bir aile kurma ve imparatorluğumu daha da büyütme şansı benim geleceğim. Ve ben bunu kucaklıyorum.

Chicago'nun üzerinde bulutlar var ve malikanenin önüne geldiğimde yağmur başlıyor.

Sasha bizi görünce sevinçle bağıyor. Alina ile birlikte kapıda bekliyor ve annesine öyle sert bir şekilde atlıyor ki, düşmesin diye onu arkadan tutmak zorunda kalıyorum.

"Anne!" Annesi onu kucaklayıp öpmeye başladığında, bana bakıyor. "Baba? Bir köpek ve bir kedi istiyorum."

Bakışlarım Alina'ya kayıyor, o da kızarıyor. "Onu evcil hayvan dükkanına götürmek Kara'nın fikriydi. Öğle yemeğine çıkmıştık, o da evlatlık hayvanları gördü, o da içeri girmek istedi."

Erin, onun saçma isteği karşısında ünlü taş gibi kararlılığımın çatırdandığını hissedince inler.

"Şey..."

Erin dönüp gözlerini kısarak Sasha'yı yere indirir. "Olmaz. O daha iki yaşında. Evcil hayvan istiyorsa, ona bir taş alırım." Ama dudakları seğirir ve onun koyu saçlarını okşar. "Evcil hayvanla sorumluluk almayı öğrenmesi lazım."

"Çalışanlarım var."

"Onların başlarında başka dert yok."

Gülümsüyorum. "Bu onların işi."

"Kazanamayacaksın," diye mırıldanır Alina, Sasha'nın elini tutup onu mutfığa götürür. Saat henüz erken, muhtemelen henüz

yemeği mahvetme fırsatı bulmamıştır.

Kız kardeşim beni mi yoksa Erin'i mi kastettiğinden emin değilim. "Bir köpek yavrusu ve bir kedi yavrusu istiyor."

"Ve geçen hafta roket gemisi ve kamyon istiyordu. Sanırım penguen de söylemişti." Kız kardeşim i çekiyor. "Demek istediğim, tabii ki personel, sen ve ben yardım etmeliyiz, ama bir yıl kadar bekle, sorumluluk bilinci daha gelişir. Ayrıca o da aba olacak."

Aniden onu kollarıma alıp, hafta sonu işaretlediğim yere, boğazına öpücük konduruyorum. enesinin yumuşak derisinde, kendimi kötü hissetmem gereken sakal izleri var, ama hissetmiyorum. Hoşuma gidiyor. Onu bana ait kılan bu fiziksel iz.

"Ya kıskanırsa?" diye soruyorum. "Bir evcil hayvan yardımcı olabilir."

"Hayır, evcil hayvan olmaz. Onun da bu işin bir parçası olduğundan, hala özel olduğunu hissetmesini sağlamalıyız." O gülüyor. "Koca Demyan'ı parmağında oynatıyorsun, değil mi? Sen çok yumuşaksın."

"O bizim oğlumuz."

"Ve bu evi doldurup, onun için bir hayvanat bahçesine evirirdin, değil mi?"

"Evet dersem, bana karşı kullanır mısın?" diye soruyorum, alaycı ses tonum onu gülümsetiyor. "Hadi kahvaltı yapalım, mutfağı mahvetmiş m bakalım."

"Ben oturma odasında çay ve tost alacağım," diyor, elini karnına koyarak.

Lanet sabah bulantısı. Bunun için bir şey yapamamaya sinir oluyorum, ama Olga'yı çağırıp onun için halletmesini istiyorum.

"Her şey yolunda gidecek mi?" diye soruyor bana, ben işe gitmek için eşyalarımı toplarken.

Erin'e baktım. "Evet, ne kadar karmaşık engellerle karşılaşırsam karşılaşayım, zamanım var. Düğün çok uzak bir tarih. Kim bilir, belki Stefina birine aşık olur."

"yle bir şey olabilir mi?"

Yalan söylemek, evet demek ve konuyu kapatmak istiyorum, ama yeni bir sayfa açtık, bu yüzden ona fikrimi söylüyorum. "Evet, ama babası onu aşk için evlendirmeye izin vermez. Onun onurunu, benim imparatorluğumu ve savaşı önleyecek bir çıkış yolu bulmam lazım. Elimden gelirse, bunu yapacağım."

"Tamam. Sana güveniyorum," diye fısıldadı.

Onu nazıkçe öptüm, sonra çalışma odama gittim.

"Bir şey var mı?" Ilya telefonu açar açmaz soruyorum.

"Sadece ufak tefek şeyler, ama sen vazgeçersen savaşı durduracak bir şey yok. Sergio sabırsızlanıyor. Ben de başka bir açıdan çalışıyorum."

Aklım çalışıyor. "Neden şimdi, düğün varken ve benim bratva'ma gelerek daha iyi bir konuma gelmek dışında bunun ardında ne gibi bir neden var?"

"Sırları olduğunu biliyorum. Onları bulabilirsek, elimizde koz olur. Borcu varsa ya da kötü bir anlaşma yapmışsa..."

"Evet, anlıyorum." Sonra bilgisayarımı açtım. "Ne zaman çıkıyorsun? Haber var mı?"

"Yakında," diyor. "Sana haber veririm."

Şüpheyle hmm diyorum ama konuyu kapatıyorum. "Orada güzel hemşirelerle tatil yapma. İşine bak."

"Sanki ben gece gündüz çalışmıyorum da, efendim. Hafta sonlarını kadınla romantizm yaşamak için izin alan sensin."

Ilya'nın uyanık olması ve normal sesiyle konuşması omuzlarımdan bir yük

kalkmış gibi. "Bu boktan durumdan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyi."

"Katılıyorum."

Ve benim aklımdan geçenleri söylemediği için minnettarım, bu duruma kendimi sokan benim. Şeytanla anlaşma yaptım. Şeytan bile değil, sadece küçük balıklar, orta kademe yöneticiler, en kötüler.

Stefina'dan gelen cevapsız aramaları ve mesajları gözden geçiriyorum. Sesli mesajları dinlememe gerek yok, yine aynı şeyler olduğunu biliyorum. Düğün saçmalıkları.

Niko'nun kuzeni Rocco ve ekibini araştırmaya başlamak üzereyim, belki de devralma için şehirde olduğu için bir buluşma ayarlayabilirim, telefon çaldığında

gömülü bir omuz çarpışması ayarlamak üzereyken, telefon çaldı.

Bakmadan telefonu açtım ve karşıdaki ses beni ürpertti.

Sergio.

Ve sesindeki o alaycı ton, tüm duyularımı keskinleştirir. "Çabuk ol, meşgulüm."

"İşini bırak, Demyan," dedi. "Yeterince oyalanıp durdun.

Ne kadar ip verirsem, o kadar geri çekilmeye çalışıyorsun. Güzel Stefina'mı oyalamaya çalışıyorsun. Çok üzgün."

"Ona ne istediğini planlamasını söyledim.

Umurumda değil." "Umurunda olsun," diye bağırdı.

"Benden ne istiyorsun?"

O tekrar saf bir sevinçle dönüyor. "Düğünü gelecek haftaya alıyorum. Her şeyi ayarladım. Sen ilgilenmediğine göre, ben devraldım ve düğünü taşıyorum. Her şey hazır."

"Hayır—"

"Hayır mı? Sana yardım etmedim, sonra da beni yüzüstü bırakmadın mı? Anlaşma anlaşmadır, yoksa seni nasıl mahvettiğini, sözlerini nasıl tutmadığını ve beni çürümeye terk ettiğini herkese duyururum. Bu hiç iyi olmaz, özellikle de Niko ve kardeşini topraklarını ele geçirmek için nasıl tuzağa düşürdüğünü, şimdi de kuzeninin peşine düştüğünü anlatırsam."

"Bunu yaparsam kimse sana dokunmaz. En yakın müttefiklerin bile sana sırtını döner, onlar bile karışmak istemez. Kanlı bir savaş çıkar ve sen kaybedersin."

İçimde yükselen öfkeyi bastırıyorum. Beni kaybetmemi istiyor. Böylece daha büyük bir pay için pazarlık yapabileceğini düşünüyor. Lanet olsun, belki de benim için tek çıkış yolunun her şeyi teslim etmek olduğunu düşünüyor. Bu bir savaş olmayacak. Benim ve benimkilerin katliamı olacak ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Onun yaydığı söylentiler tutmayacak, çünkü ben hiçbir şeyi ele geçirmeye çalışmadım, sadece etrafı kokladım. Ve herkes bunu yapıyor.

Bu yüzden öfkemi sıkı sıkı tutuyorum.

"Ne istiyorsun? Düğün hazırlıkları tamamıdır."

"Senden vazgeçmeyeceğim. Haftaya, Demyan. Bu anlaşmayı bir an önce imzalamak istiyorum."

"Stefina..."

"Kızım üzgün, sana söyledim Demyan," dedi. "Metresini ve onun piçini kızımın önünde sergiliyorsun. O tür insanların yeri var. Arka planda, görünmeden, duyulmadan. Bu sana kalmış."

"Peki," diye homurdandım. "Ama onu ben üzmedim. Kendisi yaptı. Her ayrıntıyla ilgilenmem gerekmiyor."

"Değilsin. Ayrıntılar halledildi. Haftaya bir aile olacağız." "Ya ben dönüp kuralları değiştirdiğini söylersem?"

"Ama," diyor, "değiştirmeyeceğim. Daha önce anlamadıysan, sana tekrar hatırlatayım , bizim dünyamızda sözünü tutmayan bir lider, üstelik kayıtlı bir sözü, asla güvenilirmez. Sen bitersin. Ve tüm dünyanın bilmesini sağlarım. Az önce söylediğim gibi. Ne olacak?"

Siktir. Lanet olsun. Her şeyin canı cehenneme. Yumruğumu sıkıyorum. "Anlaşma geçerli."

"İyi. Detayları sana gönderirim. Kendi düğününe geç kalma. Gelin için."

Telefonu kapattığında, Ilya'yı geri aramam gerektiği için telefonu odanın diğer ucuna fırlatıp parçalamaktan kendimi zor tutuyorum.

Öğlen olmadan önce olsaydı, bir içki içerdim. Ilya'yı hoparlöre alıp odada volta atarak Rusça küfürler yağıdırıyorum.

"Düğünü gelecek haftaya aldı," diyorum.

"Ya preduprezhdal tebya!"

"Uyardığını biliyorum," diyorum. "Ama bu durumdan kurtulmak istiyorsam, Sergio hakkında bir şeyler bulmam lazım, hem de çabuk."

"Anladım." Sonra duraksıyor ve İngilizce olarak diyor. "Erin'e söyle."

"İlişkımız iyi ve o benimle evlenmeyeceğimi biliyor."

"Peki ya mecbur kalırsan, kurtulamazsan? Evlilik öncesi anlaşma yapmadınız, değil mi?"

"Hayır, ama..."

"Ben hallederim. Her şeyi önceden halletmek en iyisi, değil mi?"

"*Tamam.*" Bu kelime isteksizce çıkıyor. O haklı. Bunu hiç zorlamadım çünkü bizim dünyamızda genellikle evlilik öncesi anlaşma yapmayız.

Ancak buna karşı bir şey de yok. Ve onun mal varlığının ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Eğer sorunlu ve borçluysa, ben bunları miras almayacağım. Eğer bunu yapmak zorundaysam, birkaç günlüğüne bile olsa, Ilya haklı, bir şeye ihtiyacımız var. Ve belki...

"Belki o imzalamasını istemez ve bu da çıkış yolu olur."

"O kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum. Yazılı bir sözleşme yüzünden her şeyin mahvolmasındansa, evlilik sözleşmesi yapıp onu kurtarmanı tercih eder."

Kahretsin. Ilya haklı. Sergio'nun sakladığı kirli çamaşır ne olursa olsun, evlilik, nasıl yazılırsa yazılsın, evlilik sözleşmesi imzalamaya değer.

"Hemen hallet."

"Tamam." Bir süre durur. "Erin'e de

söyle." Telefonu kapatırım.

Sergio hakkında kesinlikle kirli çamaşırları bulmalıyız, hem de çabuk.

Erin'e gelince...

Bu... Bu, hafta sonunun güzelliğini mahvedecek. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Günün yarısını çalışma odamda geçiriyorum, telefonlar ediyorum, emirler veriyorum, kaynakları kontrol ediyorum. Ama dikkatli olmalıyız; bu Ilya ile hemfikir olduğumuz tek konu. Dikkatli, ihtiyatlı ve hızlı, tehlikeli derecede karmaşık bir denge oyunu.

Sonunda saat dörtte, bir içki doldurup oturdum. Bugün toplantı yok, şükürler olsun, çünkü başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Zaten yeterince kötüydü, halletmem gereken bir sürü iş vardı. Ama şimdi...

Evet.

Şimdi Sergio geri döndü. Kafamın içinde ön planda.

Erin ve ben çok iyi gidiyoruz; bu hafta sonu büyük adımlar attık. Ben bile bu değişimi hissettim, eskisinden daha yakın olduğumuzu hissettim ve biliyorum... Bu haberin bunu sınavacağını biliyorum. Belki de parçalayacak.

Çünkü Erin'i tanıyorum.

O iyi bir insan. Yalancı değil, hamileliğini benden istediğimden daha uzun süre saklamış olsa da, Alina'nın bilmesi her şeyi açıklıyor. Erin kesinlikle yolculukta bana söyleyecekti. Ben sadece ondan önce davrandım.

Ama ben dürüst biri değilim. Olmaya çalışıyorum. Küçük ailemi güvende ve korumada tutmak için gerekirse onu kendime eş olarak kabul edip Stefina ile evliliğimizi sürdürmeyi göze alırdım.

Erin yapmazdı. Onun için bu bir yalan olurdu. Zaten benim isteğim dışında nişanlanmış olmam bile onu rahatsız ediyor.

Yalan söyleyebilirdim. Ona söylemeyebilirdim.

Stefina ile evleneceğimden değil, çünkü kesinlikle evlenmeyeceğim. Ama düğün tarihini ertelemek.

Şu anda bu onun kafasında çok uzak bir ihtimal. Önümüzdeki hafta ise mideye yumruk gibi gelecek. Ve son istediğim şey, iyi giden ilişkimizi mahvetmek.

Öte yandan, artık sır saklamayacağımıza karar vermiştik. Ve eğer başkalarından öğrenirse, haklı olarak çok kızacaktır.

Belki de ayrılacağımız noktaya kadar.

İçkimi bir dikişte içip dışarı çıkıyorum. Hayır, en iyisi ona kendim söylemek. Dürüstlük, değil mi?

Sasha dışarıda olamadığı için sızlanıyor. Yağmur aralıksız yağıyor ve hem kız kardeşim Olga hem de Erin onun dikkatini dağıtmaya çalışıyor. Onu mutfakta camın önünde sıkışmış halde görüyorum ve o da bana bakıyor.

"Dino, park!"

"Park yok, Sasha. Islanacaksın." Erin onu pencereden çekmeye çalışıyor ama o elini itiyor.

Ağzında sinsi bir gülümseme belirliyor. "Park."

Neredeyse gülüyordum. Yağmurda oynamak istiyordu. "Bugün park yok," dedim. "Yarın gideriz." Gözleri parladı. "Büyük olan mı?"

"Büyük olan."

Sonra Erin yüzünü bana çevirir ve gülümsemesi kaybolur. "Ne oldu?"

"Yalnız konuşabilir miyiz?"

O da başını sallar ve onu oturması için oturma odasına götürürüm.

"Bir gelişme var." Elimi yüzümde gezdiriyorum. O bana bakıyor, elleri sıkı sıkı, kalbim çarpıyor.

Ama söylemek zorundayım. İşimin, dünyanın hayatta kalmam ve başarılı olmam için benden istediği en kirli işlerden bile hiç çekinmedim ve bu konuda da pes etmeyeceğim. Ona gerçeği söylemek, bir adamı kendi ellerimle öldürmekten çok daha kötü gibi görünse de.

Nefes veriyorum. "Sergio düğünün gelecek hafta yapılmasını istiyor. Ilya ve ben bir çıkış yolu bulmak için çok çalışıyoruz ve bulacağız. Ama sen gerçeği bilmeye hak ediyorsun."

Hiçbir şey söylemedi. Ama sonra sessizce başını salladı.

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim, Demyan."

"Erin, bu sorunu çözeceğim. Sadece düşündüğümden daha çabuk yapmam gerekiyor. Seçeneklerimiz de var."

"Seçenekler mi? Onunla evlenmek gibi mi?"

Dışlerimi sıkıyorum. "Öyle demedim."

O tekrar başını sallar. "Zor bir durumdasın. Anlıyorum, gerçekten."

"Ama?"

Erin yine sessizleşir. Hava o kadar ağırdır ki, düşünemiyorum, nefes alamıyorum.

"Ama," diyor, "ben de burada durup bu karmaşanın gelişmesini izlemeyeceğim. Bu ne benim için ne de bebek için iyi. Ya da Sasha için."

Yutkunuyorum, boğazım kurumuş, göğsüm sıkışmış ve onu kilitleyip hapsetmek istiyorum. Onu, arzuyla kendinden geçene kadar sikmek istiyorum. Kıpırdamıyorum.

"Senden destek istiyorum, bana güvenmeni istiyorum."

"Başka biriyle evlenmeni destekleyemem. Nasıl destekleyebilirim? Ama sana güveniyorum." Ayağa kalkar ve bana doğru bir adım atar, sonra durur. "Ve bu yeterli değil, Demyan. Bu senin beni aldatman ya da vazgeçmenle ilgili değil. Sen yakalandın ve biliyorum ki, bu durumdan kurtulamazsan, gitmek zorundasın."

"Hayır..."

"Evet. Herkesin söylediklerini dinledim ve doğru bir çıkış yolu bulamazsan, sahip olduğun her şeyi, belki de kendini, beni yok edeceksin. Sasha'yı. Buna izin veremem ve senin yanında duramam."

"Bu güven değil."

"Gerçekçi bir bakış açısıyla güven bu." Derin bir nefes alır ve arkasını döner. "Düşünmem lazım. Sasha ve ben bir süre dışarı çıkacağız." Erin kapıya uzanır.

Orada durduğum yerden kıpırdayacak kadar kendime güvenmiyorum. "Nereye gidiyorsun lan?" diye soruyorum.

"Bu geceye ihtiyacım var, Demyan. Bu gece gitmeme izin vermelisin."

"Hayır" kelimesi ağızımdan çıkmak istiyor ama kendimi zorlayarak ona bakıyorum ve "Nereye gidiyorsun?" diyorum.

Erin kapıyı açar ve bana bakar, beni yere seren öfke, korku ya da tiksinti değildir. Üzüntüdür. "Kara'ya gideceğiz."

Siktir. "Erin."

"Burada kalamam. Üzgünüm."

"Erin," diye tekrar söyledim, ne kadar süreceğini sormadan, sadece... Onun anlamasını istiyordum. "Sana şoför göndereceğim."

"Hayır."

"Evet. Seni ancak bu şekilde bırakabilirim."

Dudaklarını sıkıştırdı. "Tamam. Peki."

"Ama önemli bir şeyi anlaman lazım. Hayatımdaki tek kadın sensin."

Titrek bir nefes alır ve kapıdaki eli titrer. Ağlamaya çok yakın, ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sana inanıyorum Demyan, gerçekten, ama zamanın azalıyor." "Bu bir ültimatom mu?"

"Gerçek," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Çocuklarını görmeni asla engellemeyeceğim, ama onlar seninle ve onunla birlikte olamazlar ve bu düğün gerçekleşirse senin metresi olmayı reddediyorum."

Kapıdan çıkıyor, kapıyı arkasında kapatıyor ve kalbimi paramparça ediyor.

On Dokuzuncu Bölüm

ERİN

"Aman Tanrım." Kara ağlayarak bana sarılıp, baharat kokulu yumuşak yaz çiçekleri kokan bir bulutun içine çekiyor. "Sürpriz ziyaret. Yaşasın! İşten yeni geldim. Uzun süre kalacak mısın? Pizza sipariş edelim mi? Yağmurlu berbat bir gece ama..."

Beni bırakıp yüzüme bakarken sesi kesiliyor. Sasha içeri giriyor. "Yarın babamla parka gideceğiz!"

En azından öyle dediğinden eminim. Odasına gidip oyuncaklarını çıkarmaya başlar.

Kara'nın onun için bir odası olması çok hoşuma gidiyor.

Ona bunu söylemek için ona bakıyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum.

Hemen beni kucaklar ve kanepeye oturtur, sonra şarap ve iki kadeh almak için koşar.

Ona bakıyorum ve daha yüksek sesle ağlıyorum. "Yapamam. Hamileyim."

"Oh, hepsi bu mu? Endişelendim. Pizza sipariş edeyim, şarabı da ben alırım..." Bana bir soda ve Sasha için büyük bir bardak çikolatalı süt getiriyor. Bana bir bakış atıyor, sonra televizyonu açıyor ve o da hemen televizyonun önüne oturup çizgi filmi izlemeye başlıyor.

"Ben iyiyim, sadece ziyaret etmeye karar verdik."

"Öncelikle tebrikler. Gözyaşlarının hormonlardan olduğunu sanmıştım ama yüzün öyle demiyor, dök bakalım Kara teyzeye ne oldu."

Sodamla oynuyorum. "O kadar belli mi?"

Kara kaşlarını kaldırdı. "Ben senin en iyi arkadaşını, unuttun mu?" Kendine şarap doldurdu. "Bir sorun olduğunda hemen anlarım. Sadece hamilelik konusu beni şaşırttı."

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı ve onları geri yuttum, hikaye kesik kesik çıkmaya başladı.

"Stefina olayını bana anlatmıştın. Alina da anlattı. Ama o, bunun uzun sürmeyeceğini ve Sergio'nun bu işten kurtulacağını söyledi."

Kafamı salladım. "Anlamıyorsun. Bu Sergio, Demyan'ı düğünü gelecek haftaya almaya zorladı. Bundan nasıl kurtulacak?"

"Erin... başka bir kadınla evlenmeye söz verdi ve sana bundan vazgeçemeyeceğini mi söylüyor? Her şeyden anlaşıldığı kadarıyla, çok güçlü ve çok zengin bir adam. Bunun onun istediği bir şey olmadığından emin misin?"

Sözleri canımı yaktı, ama onun yerinde olsam ben de aynı şeyi sorardım ve bir an için ona inandığım için aptal olduğumu düşündüm.

Ama dürüst davranıyor ve bu da bir şey sayılır, değil mi? "Hayır, bence o istemiyor."

Şarabından bir yudum aldı ve parmaklarını masaya vurdu. "Mesele şu ki, güçlü olması bu işten kurtulabileceği anlamına gelir, o zaman neden bu işe girdi? Daha fazla güç için mi? Onu istemiyor olabilir, ama bir şey istiyor. Seni kandırdığını görmek istemem."

"Yapmaz."

O içini çekiyor. "O pislik kardeşimden sonra, tüm bunlar senin çoğu erkek için fazla iyi olduğunu kanıtlıyor. Sen dünyayı hak ediyorsun. Senin için savaşıyor, seni metres olarak görmeyecek bir erkeği hak ediyorsun." Elimi tutarken bana bakıyor. "Onun senin için doğru adam olduğundan emin misin?"

Yine ağlamaya başlıyorum.

"Çünkü benim gözümde, Erin, sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Kara, onu seviyorum. O benim çocuklarımla babası. Bana hiç vurmadı, incitmedi, aldatmadı. Beni kurtarmak için yaptı." Kaçırılma olayı ve beni geri almak için yaptıkları ortaya çıkar ve o sadece bakakalır. "Yapamam... Senin söylediklerinin hiçbirinin doğru olmadığını biliyorum. Ama ben... Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kardeşin haklıydı, o tehlikeli biri. Alina'yı seviyorum ama Max'e ne olduğuna bak. Aynısı sana da olabilirdi."

“O beni kurtardı. İlyâ benim için vuruldu. Ama kalıp onunla evlenmek, tek yol buysa, beni öldürebilir.”

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Onu sevmek ve onun çocuklarımla babası olması yeterli olmayabilir demek haksızlık mı?"

“Tabii ki hayır,” diyor. Dikleşiyor. “Bu gece burada kalacaksın, yarın bir sürü şey alacağız ve bir hafta kalabilirsin. Bakalım ne olacak.”

Başımı sallıyorum.

Demyan'a mesaj atıyorum.

O da cevap veriyor.

DEMYAN

Sadece bu gece mi?

BEN

Evet

Kendimi bir yalancı, bir hain ve dünyadaki en zayıf insan gibi hissederek, dışarıda beni izleyen biri olup olmadığını kontrol etmeme gerek olmadığını bilerek telefonumu yere bırakıyorum. Olacaktır.

Kara beni zorlamıyor. Bazen zorlar, bazen zorlamaz, ve bu sefer zorlamıyor. Yerleşip, onun aşk hayatı, bebek, benim sabah bulantılarım, tsunami gibi dalgalar halinde gelen duygularım ve tabii ki Sasha'nın evcil hayvan istediği hakkında konuşuyoruz.

"Ona bir tane almalısın." Ona

bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Zavallı şey, nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?"

"Sen ve Demyan ikiniz de," diye mırıldanıyorum, kendimi tutarak.

Sasha yattıktan, pizzamızı bitirdikten ve Sasha peynir, sos, sosis ve çikolatalı sütle dolduktan sonra, bu korkunç kombinasyonun daha sonra küçük karnını ağrıtabileceğini düşünerek oturup konuşmaya başlıyoruz.

Kara sonunda, televizyonun sesi kısık bir şekilde açıkken halının üzerinde ayak parmaklarını kıpırdatarak, "Bir karar vermelisin, bunu biliyorsun. Ya bu, diğer kadınların ilkiyse? Onlarla yatmaktan bahsetmiyorum, ama onun dünyası... Bu tür evlilikler kesinlikle oluyor ve benim endişem, onun bir çıkış yolu bulamamasının sebebi, istememesi olabilir. Bu ona uygun olabilir."

"Ama..."

"Sonuçta her şeye sahip olabilir. Para ve güç sahibi bir eş ve seviştiği ve çocuklarını doğuran bir kadın. Bana harem tipi bir kız gibi gelmiyorsun, Erin."

Ona sertçe baktım. "Öyle değil. O... bana evlenme teklif etti. Romantik bir hafta sonu geçirdik ve bu durumdan kurtulacağına söz verdi."

"Yine de düğün hazırlıkları devam ediyor." Bana nazık gözlerle baktı. "Bilmiyorum Erin. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Onu gerçekten tanımıyorum. Seni hamile bırakıp üç yıl önce sahte bir isim bırakmasını suçlamıyorum ama bu karışıklık için onu suçluyorum. Aşk, *hapisten çıkmak için* bir bahane olamaz."

"O bunu istemiyor," dedim.

"Öyle mi? Demyan sana güvenmeni istiyor ama hala nişanlı." Bana tamamen dönüyor. "Ben onu değil, seni önemsiyorum. Seni."

"Biliyorum ve ben de seni seviyorum. Bu çok karmaşık ve karışık bir durum." "Öyle olmamalı."

Ve onun haklı olduğunu biliyorum. Bunu hissediyorum, içtenlikle biliyorum. Onun tüm ihtiyatını bir kenara atmasını istiyorum. Kendini ve sahip olduğu her şeyi riske atmasını da istemiyorum.

"Ona bu hafta kalacağını söyledin mi?" "Hayır, söylemeli miyim emin değilim."

"Söyleme. Yarına kadar bekle. Sonra ne diyecek bak." Ve ben de kabul ediyorum.

SASHA ve benim yoğun bir günümüz var. Demyan bugün onu parka götüreceğini söylediği için huysuzlanıyor. Kara'nın yakınında küçük bir park var ve hava hala bulutlu olsa da yağmur yağmıyor, bu yüzden sabahı orada geçiriyoruz. Market alışverişini yaptıktan sonra, güvenlik görevlisi her şeyi taşımada çok yardımcı oluyor ve sanırım sadece bana yakın durmakla kalmayıp, kendimi yormamamı sağlamak için talimat almış.

Sonra, makinelerden çıkmış ve taburcu olmak için hazırlanmakta olan Ilya'yı kontrol ediyoruz.

"Parka gittik!" diyor Sasha. "Ben ve babam. Kaydıraktan kaydık, labirente girdik, tırmanma oyuncağına çıktık, babam beni kovaladı ve karnımı ısırıldı."

Başını sallayarak, gururla gömleğini kaldırıp tertemiz ve ısırılmamış karnını gösteriyor.

Sonra gizlice, "Gıdıkladı" diyor.

Sasha'nın başının üzerinden Ilya bana uzun uzun bakar. "Üzerinde çalışıyoruz. Çok çalışıyoruz. Sorun şu ki, Sergio hayatı zorlaştıran türden bir adam. Demyan'ı yıkmak için elinden geleni yapacak. Ama bence bunu zaten yapacak."

"Kontrol?"

Ilya omuz silkti. "Demyan'la yakında görüşeceğim. Onu sonra ara."

Çıkarken Kara'nın evine geri dönüyoruz, şoför eşyalarımızı boşaltıp yerleştirmeye yardım ediyor. Silahı ve kulaklığı da var.

Kara erken dönüyor, güvenlik görevlisinin çıkarken sıkı kışını hayranlıkla izliyor. "Güzel." Sonra beni işaret ediyor. "Ona mesaj at."

Mesaj atıyorum. Demyan'a en az bir hafta kalacağımı söylerken kendimi hain gibi hissediyorum. "Ee?"

"Az önce mesaj attım."

Ama sorun şu ki, o mesajlara cevap vermiyor ve içimi bir karanlık kaplıyor.

Biri ön kapıyı yumruklamaya başlar ve Kara yürüyerek kapıyı açar. "Erin nerede lan?"

Kalbim hızla atıyor. Demyan. Yüzü bulutlar gibi, öfkeyle içeri giriyor. Mesajımı hoş karşılamadığı belli ama Kara'nın yüzünde küçük bir gülümseme var. "Seni içeri davet etmedim."

"Davet beklemiyordum. Erin, eşyalarını topla." Sasha ona koşar. "Dino!"

Onu kucaklar, sıkıca sarar, öper. Sasha ona yapışır ve odadaki herkesten uzun olduğu için gururlu görünür. Ve Dino'su ile birlikte.

Yutkunuyorum, gözlerim aptalca gözyaşlarıyla doluyor. "Demyan, ben..."

"Hayır, sana dün gece verdim. Bir gece, Erin. Lanet olası bir gece. Yeter. Sen ve Sasha benimle eve geliyorsunuz. Bir daha benden kaçmana izin vermeyeceğim."

"Bunu onun için değerli kıl, Yegorov."

"Kara!"

Ama Demyan başını sallar. "O haklı. Seni bırakmayacağım, Erin.
gidiyorum arayacağım bu lanet lanetdiğünü iptal Stefina
Stefina Ve lanet sonuçları siktir et."

Hareket edemiyorum. Bir an boyunca hareket edemiyorum. Sonra dudaklarımı yalıyorum. "Bunu yapamazsın?"

"Evet, yapabilirim."

"Ama... ama Sergio kızmaz mı?"

"Kötü Sergie," diyor Sasha, kimden bahsettiğimizi bilmeden.

"Onunla ben hallederim." Elini uzatır. "Gel benimle. Seni yemeğe çıkarayım." Sonra Kara'ya bir bakış atar. "Sen de."

"Hayır, bu gece işim var." Sonra ona doğru yaklaşır. "Ona zarar verirsen, sana zarar veririm."

O gülümser ve dikkatini tekrar bana çevirir. "Ee?"

Tereddüt ederim, sonra elimi onun eline koyarım. Nasıl yapabilirim ki?

Kara'ya veda edip dışarı çıkarız ve Demyan Sasha'ya sorar, "Akşam yemeğinde ne "

İki yaşındaki bir çocuğa sorulacak çok kötü bir soru, ama ne diyeceğini biliyorum. "Pizza!"

"Dün akşam yedik, Sasha."

Demyan'ın omzunun üzerinden kaşlarını çatarak "Pizza!" der.

"Pizza," der Demyan gülerek, "evet, pizza. Şehirdeki en iyi yeri biliyorum."

Küçük bir aile pizzacısına gidiyoruz. Lüks bir yer değil, ama sevimli, samimi ve rahat, Sasha çok seviyor. Ve Demyan'ın bildiği, hatta sevdiği yerlere hiç benzemiyor.

Chicago'nun küçük ve hareketli bir mahallesindeyiz ve etrafa bakarken, gerçek bir aile gibi hissederek, ona yaklaşıyorum. "Burası tam senin tarzın değil. Ya da senin tarzına benzemiyor."

Kaşlarını kaldırıp gülümsüyor. "Beni hala çok iyi tanımıyorsun."

"Belli ki. Ama tekne ayakkabısı ve omuzlarına bağlanmış pastel renkli kazaklar giymeye başlarsan, ben yokum."

"Anladım. Olga'ya gardırobumu yenilemesini söyleyeceğim." Gülerek, ama o bana ciddi bir şekilde dönüyor.

Elimi tutup öptü. "Erin, söylediklerimde ciddiydim ve umarım benim hakkımda her şeyi öğrenecek kadar uzun süre benimle kalırsın."

"Senin iş anlaşmaları yaptığın şık akşam yemekleri ve gösterişli partiler olduğunu sanıyordum. Her şeyin... bilirsin... heyecan dolu olduğunu sanıyordum."

"Tehlike var, evet, ama hepsi bu değil, ve bu, sen ve Sasha? Siz heyecansınız. Ve bu, seninle böyle sevimli bir yerde akşam yemeği yemek benim için her şey demek. Ve küçük ailemizin büyümesi bunu daha da özel kılıyor."

Gülümsüyorum, sözleri beni etkiliyor, bu yüzden eğilip onu öpüyorum ve öpücük tutkulu bir öpücüğe dönüşüyor.

Sasha masaya vurur. "İğrenç," der.

Yirminci Bölüm

DEMYAN

HASTANE FARKLI GÖRÜNÜYÖR, ama farklı hissediyorum. Ya da belki de sadece ben öyleyim. İlyas sonunda taburcu oluyor.

Ve burayı uzun süre görmeyecek olmaktan mutluyum.

Onun katına ve tekerlekli sandalyesinin bulunduğu odasına gidiyorum. Sandalyeyi ona ben almıştım. Hastane personeline tabletini geri verirken bana sinirli bir bakış atıyor.

"Taburcu oldunuz," diyor ve adamın kucağındaki eşyaların üstündeki manila klasörü işaret ediyor. "Uslu durun, yoksa buraya geri dönersiniz."

"Burası hapishane gibi."

"Kesin. İyileşmen hızlı olduğu için erken taburcu edildin, ama işleri batırırsan şartlı tahliyen iptal olur." Gülerek dışarı çıkar ve bana bir kez daha bakar. "Ona iyi bak."

"Hadi, tembel kışını eve götürelim," diyorum ona Rusça.

İğrenmiş bir ifade takınır. "Bu aptal şeyin içine girmek zorunda mıyım?"

"Hastaneye göre, bu senin taburcu olmanın şartlarından biri. Mide yaralarının tamamen iyileşmesi için önümüzdeki birkaç hafta tekerlekli sandalye kullanman gerekiyor."

"Bu şeyin içinde aptalları nasıl vuracağım?"

Gülerek onu kızdırmak için arkadan itiyorum, çünkü ona son teknoloji ürünü, en üst model bir sandalye aldım. Manuel veya otomatik olarak kullanabilir ve hatta malikanede küçük bir masa eki bile var. Bahse girerim, bu sandalyeyi kullanmaya başladığında, sonunda iş için kullanmaya başlayacak.

Ya da Sasha evi darmadağın edecek. Bu düşünceyle sırıtiyorum.

Asansöre binerken "Yapamazsın," diyorum. "İnsanları vuramazsın." Bizimle birlikte asansörde bulunan kişi açıkça Rusça bilmiyor. "İçimde birikmiş çok fazla öfke var."

"Üzgünüm, dostum." Elimi omzuna koydum. "Dinlenmen için kesin emir var. Ve sana bakması için bir hemşire ekibi tuttum."

"Yaşlı kadın," diye tükürür, gülmemeye çalışarak. "Yardıma ihtiyacım yok." "24 saat bakım, Ilya. Ve bu tartışmaya açık değil."

O, bundan kurtulacağını düşünerek burnunu çekiyor, ama kurtulamayacak. Ben ciddiyim. Ilya benim en iyi arkadaşım ve sevdiğim kadını korumak için neredeyse hayatını kaybediyordu. İhtiyacı olursa ona bir ordu bile veririm. Ne olursa olsun. Ona borçluyum.

"Bu hemşireler en azından kadın ve sevimli mi?" diye soruyor Ilya alaycı bir şekilde.

Zemin kata ulaşır fuayeyi geçerek dışarı çıktığımızda gülerek başımı sallıyorum. Pavel arabayla orada bekliyor. Sinirli Ilya'yı tekerlekli sandalyeden indirip arabaya bindirirken, diğer adamlarımdan biri sandalyeyi katlayıp arkaya koyuyor. Ben de yanına oturuyorum.

"Ee, patron?" diye soruyor. "Çok sevimli, dolgun ve çok kısa ve dar üniformalılar mı?"

"Sarışınlar." "İyi başlangıç."

"Ve bilenlere göre seksi." Sırıttı.

"Üniformaları?"

"Dar."

"Peki ya dolgun?"

"Hmm, hepsi uzun boylu, kaslı İsveçli erkekler, yani iyi donanımlı demek istiyorsan, ben kontrol etmedim. Sen yapabilirsin."

Gözlerini kısar. "Hala espri anlayışın var, sevindim. En az bir kadın var, biliyorum."

Haklı. Ama tıbbi personeli referanslarına ve niteliklerine göre seçtim, başka bir şeye göre değil.

Ilya karşımda otururken kol dayama yerine parmaklarıyla vuruyor. "Bazı ipuçlarım var, ama şu anda ilerleyebileceğim somut bir şey yok. Umarım bu durum değişir," diyor. "Senin ve istenmeyen gelin adayınla işler nasıl gidiyor?"

"Stefina mı? Döndüğümünden beri onu görmedim." Elimi ensemin arkasına götürüp ovuşturuyorum. "Bugün Sergio'ya düğünün iptal olduğunu söylemeyi planlıyorum."

"Demyan. Tehlikeli oyunlar oynama. Emin misin bu iyi bir fikir? Dediğim gibi, bazı ipuçlarım var, özellikle bir tanesi... Daha fazla bilgi edinene kadar bir şey söylemeyecektim, ama içim iyi. Adamlarımdan birinden bunu takip edip etmeme konusunda onay bekliyorum. Bana bir iki gün ver, anlaşmayı feshetmek için meşru bir nedenin olabilir. Savaş riski taşımayan bir neden."

"Her şey savaş riski taşır," diyorum. "Ve bu bekleyemez." Beni inceliyor. "Erin."

"Erin." Diye iç çektim. "O bunu pek iyi karşılamıyor ve ona ona olan sadakatimi kanıtlamam gerekiyor." sadakatimi kanıtlamam gerekiyor."

"Bunu hafta sonu yaptığını sanıyordum. Sen..."

"O hamile." Onu kesiyorum. "Hormonları altüst olmuş, hamile ve benim ona hislerimi kesin bir dille göstermemi istiyor."

Yüzünde şaşkınlık var. "Biz normal insanlar değiliz. Kurallar var, Demyan. Onlara uymamız gerek, yoksa her şeyi kaybedebiliriz. Ve her şey hayatlarımızı da içerir."

"Farkındayım."

Başını salladı ve elini biraz daha vurdu. "Hamile mi? O kadar da ilerlemiş değil, her zaman çok zayıf olduğu için, ama... bu konuda ne hissediyorsun?"

Dişlerimi sıkıyorum. "İlk başta çok kızgındım, çok kızgındım."

"O zaman Sergio ile anlaşmayı aceleyle sonlandırmamalısın."

"Hayır, benim çocuğumu taşıdığı için değil, ama... Sasha'nın hayatından ne kadar çok şey kaçırdığımı hatırlattı ve bu sefer bana hemen söylemedi."

Pencereden dışarı baktı, sonra bana. "Bu onun suçu değil. Senin de değil. Öyle işte Demyan. Öfkeni bırak. Kimse hamile kalacağını bilmiyordu

ve sen sahte bir isim verdin. Tehlikeli, kötü bir adam ya da karışılmaması gereken biri olduğun söylene, ben de seni aramazdım. Onun yerinde olsam. Ve yerlerin değişse, sen de aynı şeyi hissederdin. Suçluluk duygusunun onu yiyip bitirdiğini söylemeye gerek yok."

"Belki."

Öfke hâlâ oradaydı, derin, inatçı iplikler. Onları bırakmam gerektiğini biliyordum.

"Ayrıca, onu acımasızca cezalandırdın. Seni sevmesi mi? Bu özel bir şey. Sen bunu istiyorsun, eski öfkene değil."

"Hastane seni yumuşattı."

"Hastane düşünmemi sağladı. Vurulmak ve neredeyse ölmek, düşündüklerimi söylemem gerektiğini anlamamı sağladı."

"Ne zamandan beri

söylemiyorsun?" "Biraz

kontrolüm var."

Burnumdan hava çıkardım. "Geçmiş geçmişte bırakmaya kararlıyım, Ilya. Geleceğe odaklanmak istiyorum.

Ama Stefina ile olan bu iş bitene kadar bunu yapamam." "Erin bizim dünyamızdan değil, o anlamaz."

"Hayır."

Beni inceliyor. "Erin bizim dünyamızdan olsaydı, Stefina ile evlenir miydin?" "Hayır." Düşünmeme bile gerek yok.

Ilya gülümsüyor ve gözlerini kapatıyor. "Güzel."

İYİ HAVALAR, kapıya varana kadar devam ediyor.

Bir araba bekliyor ve kimin olduğunu biliyorum. Ilya ve ben birbirimize bakıyoruz, ama ben camı indirip onlara gelmelerini işaret ediyorum.

Stefina, malikanenin kapısında beni beklemek zorunda kaldığı için mutlu olmamalı, ama yüzünde tatlı bir gülümseme var, Stevia gibi tatlı,

korkunç, aşırı tatlı tadı olan doğal şeker ikamesi gibi. Arabadan atlayıp, İlya'yı yerleştirirken merdivenlerde bekliyor.

Alina onu içeri almamış olmalı. Ya da Erin.

Ama Erin'in karakteri sağlam olsa da, onun mafya kraliçesi gibi davranacağını pek sanmıyorum. Alina mı? Evet, tabii.

Kocaman bir çantası var.

"Babamdan haber aldın mı?" diye soruyor bana. "Harika haberler var, seçim yaparken bu kadar titiz davrandığım için mutlu değil misin? Düğün haftaya. Babam cuma ve cumartesi arasında seçim yapmamı söyledi, ben cumartesi diyorum."

Uzakta yapılacak düğünümüz için doğru kişileri zamanında ayarlamak için titiz davrandığımı söylediğini çok uygun bir şekilde unutuyor. Ama ben onunla evlenmeyeceğim için bu konuyu geçiştiriyorum.

"Ne dersin, Demi?"

Dem... İlya boğulur gibi bir ses çıkarır ve ben burnumun köprüsünü sıkıştırırım. "Stefina, yanlış bilgilendirilmişsin. Düğün olmayacak."

"Ne?"

"Seni seven bir erkeği hak ediyorsun ve ben seni sevmiyorum."

O kekeliyor ve gözlerini kısıyor. "Bu aşk mı? Sen de öğreneceksin. Babam dedi ki..."

"Stefina, ben Erin'i seviyorum. Çocuğumun annesi. Hatta ikinci çocuğumuza hamile ve ben bundan daha mutlu olamazdım."

"O zaman o *sürtüğü* terk et. Tanrım, sen genç ve yakışıklısın, baba olacak adam değilsin. Bırak o bokları o konuşsun."

İlya, ben hareket etmeden bileğimi yakaladı ve sertçe sıktı.

"Dikkatli olmalısın. Benim çocuklarımdan bahsediyorsun. Onların annesinden. Başka birine aşık bir adamla birlikte olmak istemezsin ve kesinlikle üvey anne olmak istemezsin. Değil mi?"

"İki kelime. Yatılı okul. Ve o sürtük sokaklarda çalışsın. O kadar bile değmez. Onu oradan almadın mı? Muhtemelen

kasten hamile bıraktın."

"Demyan."

Ilya'nın uyarısı kulaklarımdan girip çıkıyor ve elini sallayarak uzaklaşıyorum. Ona doğru yaklaşıyorum. "Onlara

Onlara hakaret etmeye devam ediyorsun. Bu, düğünü iptal etmem için fazlasıyla yeterli. Senin gibi sınıfsız birindense yılanı tercih ederim."

"Piç!" Bana tısladı. Gerçekten tısladı. "Kimse benimle böyle konuşamaz, kimse. Babamdan haber alacaksın."

Bunun üzerine, o da öfkeyle uzaklaşır, arabasına biner ve deli gibi hızla uzaklaşır.

"İyi gitti," diyor Ilya.

Kapıyı açıyorum. "Sana iri yarı hemşiren ve odanı göstereyim."

ILYA, Olga, Magda, Alina, Erin ve Sasha tarafından telaşla ilgileniliyor. Hatta Sasha, Ilya'nın üzerine tırmanıp yürüyemeyeceğini anlamadığı için geri çekilmek zorunda kalıyor. O adamı sevdiğini göstermek istediğini biliyorum, ama iyileşmekte olan yaralarına tehlikeli bir şekilde yaklaşan eli ve acı içindeki yüz ifadesi, Sasha'yı oradan çekmem için yeterli.

Küçük çocuk geri dönmek için kıpırdanıyor. "Hayır, baba. Kötü! Ilya amcama ihtiyacım var." Erin gülüyor ve inliyor, Ilya çok duygulanmış görünüyor ve ben... ben eriyorum.

Bu çocuk büyük kalpli ve nazik. İki yaşında, yani yaramazlık yapma yaşında, ama güneş gibi bir mizacı var ve nezaketi doğrudan annesinden geliyor.

Kahretsin, onu bilseydim, Erin beni ondan uzak tutmalıydı. O zamanları kaybettiğim için çok üzgünüm, ama o artık bana bazı konularda daha yumuşak olmayı, kendimi açmayı öğretiyor.

Aslında, o ve Erin ikisi de.

Hemşire çıkarken kolumu onun omzuna atıyorum. Orta yaşlı bir kadın, Ilya ile güreşip kazanabilecek gibi görünüyor. Bana suçlayıcı bir bakış atıyor

ama hey, ben kimseyi görünüşü için işe almadım, sadece becerileri için. Ona omuz silkiyorum ama saklamaya çalıştığı gülümsemesi, umursamadığını gösteriyor.

"Dinlenmelisin," diyor hemşire.

Ona eliyle gitmesini işaret eder. "Çalışmam gerek." "Sessiz ol."

"Bana uyar. Patron, sorun olur mu?"

Onun patron kelimesini bu şekilde kullanmasına içimden bir iç çekerek tepki veriyorum, ama Sergio meselesini bir an önce halletmemiz gerektiğini biliyorum.

Yaklaşık otuz dakika sonra kapıdan bir çağrı geldi. Gidip onu buldum. "Sergio geldi."

"Oraya gitsem?"

"Hayır."

Yüzünü buruşturur.

"Sandalye yüzünden değil. Senin geri döndüğünü ya da neler olduğunu bilmesini istemiyorum. Pavel'in bile odada olmasını istemiyorum."

Erin, kız kardeşim ve Sasha'nın da saklandığından emin olarak çalışma odama gittim.

Adamlarımdan biri onu içeri götürdü.

"Votka?" "Stefina'yı nasıl üzersin?"

"Lütfen. Onun mutluluğunu umursamıyorsun, yoksa onu seven ve ona hayran olan birini bulurdun, değil mi?"

Sinirine dokundum, çünkü irkildi. Çok ince bir tepkiydi, ama fark ettim. "Stefina bu oyunu, bu dünyayı biliyor. Düşün..."

"Olmayacak. O benim kadınıma, çocuklarıma hakaret etti. Bu kabul edilemez, Sergio. Bu kadar saygısız biriyle mantık evliliği bile yapmam. Başkaları da var, bul birini. Votka?"

"Hayır." Ben sandalyeme yaslanırken beni baştan aşağı süzer. "Gerçekten benim düşmanım olmak mı istiyorsun?" diye sorar Sergio.

Omuz silkiyorum, kalkıp kapıya doğru yöneliyorum. "Biliyor musun Sergio? Bu riski almaya hazırım."

Yirmi Birinci Bölüm

ERIN

SASHA ALINA VE OLGA'YLA BİRLİKTE, ama ben gitmeyi reddettim. Çalışma odasının kapısı açık olduğu için, Demyan'ın çalışma odasında konuşulanların çoğunu duyabiliyorum.

Ve çoğu kelimeyi duyamıyor olsam da, Sergio'nun öfkeli olduğu ve tehditler savurduğu açık. Ama mesele şu ki, adam çok yüksek sesle konuşuyor ve ben onu duyabiliyorum.

Demyan'a onu bitireceğini ve yerlere sereceğini söylüyor. İmparatorluğunu yok edecek ve işini mahvedecek. Tüm adamlarını öldürecek.

Demyan ona riske gireceğini söyledikten sonra tüm bunları ve daha fazlasını yapıyor.

Parmaklarımın tırnaklarını ısırarak, midem bulanarak volta atıyorum.

Demyan içeri giriyor ve dizlerim neredeyse yerden kesiliyor. Sanki üzerine farklı bir ağırlık yüklenmiş gibi ama aynı zamanda önceki yükünden kurtulmuş gibi görünüyor.

"Bitti."

"Demyan, ben..."

"Düğün, Stefina ile anlaşma tamamlandı." Tekrar konuşmak için ağzımı açtım ama tereddüt ettim.

Başından beri istediğim şey buydu, ama tehditler ve Sergio'nun sesi... Kahretsin, onun bu kadar kızacağını, tüm bunların ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim.

Kendi duygularımın esiri olmuşum ve büyük resmi göremedim, ve şimdi...

Sergio, Demyan'ı sadece maddi olarak mahvetmekle kalmayıp, onu öldüreceğini de ima etti. Ve bunun mecazi bir ifade olduğunu sanmıyorum. Bence bunu gerçek anlamda söyledi.

Yutkunuyorum.

Demyan'ı daha da tehlikeye attım mı? Sasha?

Ama Demyan'ın güçlü olduğunu biliyorum, tanıdığım en güçlü adam. Niko'ya benim için yaptıklarını gördüm. Demyan kendini koruyabilir. Yine de... Adamım için her şeyi daha da zorlaştırdım mı?

"Demyan," diye fısıldadım, "Sergio'nun söylediklerini duydum. Tüm bunların ne kadar ciddi olduğunu düşünmedim, fark etmedim. Bencil davrandım. Daha fazla zamana ihtiyacın varsa, belki ona gidip konuşabilirsin..."

Elini kaldırdı. "Dur."

"Hayatında daha fazla sorun mu yarattım?"

Bana yaklaşır ve küçük bir gülümsemeyle, soluk mavi gözleri sıcaklıkla parıltıdayarak. Elini yanağıma koyar. "Endişelenecek bir şey yok."

"Ama..."

"Ne, o pislikten korktuğumu mu sanıyorsun? Hayır, Erin. En kolay yolu arıyordum, ama bazen en kolay yol doğru yol değildir. Bir yol bulacağım. Daha zor bir yol olacak, ama uzun vadede daha iyi olacağını garanti ederim."

"Bu pek iyiye benzemiyor," diyorum.

Beni nazıkçe öper. "Ben büyük bir erkeğim. Zorluklardan, meydan okumalardan güç alırım. Ve daha da önemlisi, sevdiklerimi ve kendimi koruyabilirim."

"Ama..."

"Alina'ya sor, Ilya'ya sor, buradaki herkese sor, hepsi sana benimle birlikte olduklarını ve her zaman her şeyi hallettiğimi söyleyecekler. Babamın imparatorluğunu daha büyük ve daha iyi bir şeye dönüştürdüm ve Sergio gibi bir ezik herifin bunu benden almasına izin verirsem mahvolurum. Kararım kesin ve kendimi daha iyi hissediyorum."

"Buna devam etmenin sebebinin ortalığı karıştırmamak olduğunu söylemiştin."

İçini çekip diğer eliyle saçlarımı okşadı. "Mesele şu ki, sorunlar başlıyordu çünkü, dediğim gibi, onunla evlenmeye niyetim yoktu. Hâlâ bununla uğraşıyorum ama sahte nişanı yeni bitirdim. Hepsi bu."

Kapıda Ilya konuşur. "O haklı. Şimdi bitmesi daha iyi." Sonra tekerlekli sandalyeye yapışmış, devam ederse sandalyeye binebilecekmış gibi köpek yavrusu gibi duran Sasha'ya döner. Demyan uzaklaşırken "Ilya'yı rahat bırak, Sasha," derim.

"Tamam, anne!" Ilya'ya bakar. "Beni gezmeye götürürsen seni daha çok severim."

"Aklımda olsun," der Ilya gülerek. Demyan

adamın bakışlarını karşılar. "Bir şey var mı?"

"Henüz yok." Ve yürümesine izin verilmediğinden şikayet ederek uzaklaşır.

Demyan'la konuşmaya devam etmek istiyorum ama konuyu kapattığı belli, bu yüzden Sasha'ya eğiliyorum. "Ilya amcan incindi, Sasha, bu yüzden seni gezdiremez."

"İyileştiğinde." Demyan saçlarını karıştırır.

Sasha benden Demyan'a bakar. "Yarın mı?" "Bu çocuk," diye inler. "Yakında, Sasha."

Oğlumuzu kucağına alır ve Sasha babasına sarılır.

Bu manzara kalbimi kabartır. Oğlum bu kadar kısa sürede babasına bağlanmış ve daha da önemlisi, Demyan Sasha'nın saf sevgisiyle çiçek açmış. Oğlunu çok seviyor ve bunu kimsenin görmesini umursamıyor. Bir adamı ikiye bölebilecek biri ama Sasha'yı seviyor.

Bilmiyorum, belki de kardeşim dediği gibi kötü bir adamdır, ama oğlumuza çok iyi davranıyor ve bana da iyi davrandı. Beni o odaya kilitleyip öfkeli olduğunda bile parmağını bile kaldırmadı ve geri kalanlar için özür diledi. Bu benim için çok önemli. Doğru ya da yanlış, benim için çok değerli.

"Biliyor musun *Lyubimaya*, geçen hafta Sasha ile yeterince zaman geçiremedim. Kendimi kötü hissediyorum, neden dışarı çıkmıyoruz? Akşam yemeği? Dondurma?"

Sasha'nın gözleri parladı. "Dondurma!"

"Tamam," der Demyan gülerek. "Akşam yemeğinde dondurma, sadece üçümüz."

Ve zamanı geldi. Sanırım. Sasha'ya söyleme zamanı. Tek çocuk olmayacağı fikrine alışması için.

"Şey, dördümüz," derim, Sasha'nın şaşkın yüzüne gülümseyerek.

"Ama anne..." Parmaklarını saymaya başlar. "Biz beş kişiyiz. Sen, ben ve Dino."

"Hayır, dört kişiyiz," diyor Demyan. "Üç artı bir, dört eder." "Dört mü?" diye tekrarlıyor, şaşkın bir ifadeyle.

"Saymayı pek beceremiyor."

"O daha iki yaşında, bırak onu anne," der Demyan, onu yere indirirken. "Evet anne. Beni bırak."

Sasha'nın kelimeleri karıştırmasına gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Ama Demyan ciddi bir şekilde Sasha'nın yanına diz çöküyor ve bana oturmamı işaret ediyor. Oturuyorum.

"Dört, sen, ben, anne ve bebek." Kaşlarını çatıyor. "Keçim?"

"O beş olur," diye mırıldanır Demyan, sonra başımı salladığımı fark eder.

"Hayır," biraz daha yüksek sesle diyor, "bebek dördüncü. Kedi ya da köpek yavrusu istediğini biliyorum, ama daha iyi bir şeyimiz olacak. Bir bebek."

"Nerede?"

Sasha'nın küçük elini alıp karnımın üzerine koyar. "Çok, çok küçük, en küçük arabandan bile daha küçük, ama büyüyor, burada, annenin karnında."

"Senin bebeğin mi var, anne?"

"Evet, Sasha. İçimde bir bebek büyüyor." "Nasıl?"

Demyan dehşetle ağzını açar ve bir şey söylemek üzereyken ama onu keserim.

"Dokuz ay sonra ağabey olacaksın."

"Ben mi?" Hemen ilgilenir. "Bebeği oynatabilir miyim?"

"Bir gün, evet, ama önce anneye yardım edeceksin, sonra alışverişe gideceğiz ve bebek için bir şeyler se eceksin." Demyan bunu iyi bir fikirmiş gibi söylüyor. Benim aklıma sadece pembe kamyonlar ve keçi pel ş oyuncaklar geliyor.

"Ağabey olmak çok önemli bir görev, Sasha," diyorum.

Bunu düşünür, sonra gülümser. "Bebeği şimdi istiyorum!"

SASHA'NIN SEÇTİĞİ dondurma, j leli şekerler, çikolata sosu ve parçacıklarla gerçekten iğrenç.

Demyan'ın beni doktora götürdüğü parkta, ikisi de salıncak, kaydırak ve diğ r oyuncaklarla oynayarak birbirlerine hava atıyorlar.

Aslında, Demyan mı Sasha mı daha çok eğleniyor, bilmiyorum. Ve bu, kalbimi hafifletiyor, dolduruyor ve şarkı söylüyor.

Oğlumu ıslak mendille elimden geldiğince temizledim ve kendi isteğimle bankta kaldım, Sasha'nın dondurmasının damlayan, eriyen kalıntılarını elimde tutarak. Onlara katılabiliirdim, ama Demyan'ın Sasha ile bu anı yaşamasını istedim ve buna tanık olmak benim için çok özel bir şey.

Bağların her saniye daha da güçlendiğini neredeyse görebiliyorum.

Geri geldiklerinde Demyan bana yaklaşmamı işaret etti, ben de Sasha için damlayan dondurmayı alıp onlara doğru yürüdüm. Sasha hemen yere   kt  ve dondurmayı bitirmeye başladı.

"Güzel, değil mi?" Demyan yanıma uzanıp elini bacağıma koyarak sanki bu en doğ l şeymiş gibi soruyor.

Sasha başını kaldırıp gülümsüyor. "Lezzetli." Sonra bizimkinde olmadığını fark edip isteksizce elindekini uzatıyor. "Dino ister mi?"

"Hayır, o senin, Sasha." O gülümser. "Ayrıca benimkini annemle paylaştım."

"Peki ya bebek?"

Demyan'ın bakışları bana kayar. "Evet."

"Tamam." Sasha yemeğe devam eder ve dondurmasının geri kalanını üzerine döker. Bitirince, ben onu tekrar temizlemeye fırsat bulamadan Sasha kaçır.

"Bana bak!"

Ve oynamaya başlar.

"Onu şımartıyorsun,"
diyorum.

"Benim sahip olamadığım her şeye sahip olmasını istiyorum," der Demyan bir süre sonra.
"Biraz şımartmak kimseye zarar vermez."

"Stefina?"

O irkilir ve ben bu şakayı yapmasaydım diyorum. "Şımartmakla, birini kendini her şeye hak sahibi olarak yetiştirmek ve sevgiyi maddi şeylerle değiştirmek arasında fark var. Onu makul sınırlar içinde şımartacağım. Ama şu anda? Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek istiyorum. Ona bir aile olduğumuzu ve onu sevdiğimi göstermek istiyorum. Bu sadece dondurma."

Sözleri gözlerimi yaşlarla doldurur. "Ve pizza ve evcil hayvanlar..." "Onun evcil hayvanı yok."

"Henüz yok."

Demyan başını sallar ve güler. "Bir gün ona evcil hayvan alabilir miyim?"

Tanrım. Gülümserim ve o öpücük çalmak için otururken alnımı alnına dayarım.
"Tabii ki. Bir gün. Bakmayı öğrendiğinde."

"Evet, *Lyubimaya*."

Hâlâ Sergio için endişeleniyorum, ama Demyan istediğimi yaptı ve ne yaptığını bildiğini söylediğinde ona güveniyorum.

Ayrıca beni, Sasha'yı ve bebeği de seçti.

Demyan geri çekiliyor. "Büyük bir düğün ister misin?"

"Pek değil. Hiç düşünmedim. Önemli olan gösteriş değil, değil mi? Önemli olan aşk ve bağlılık, en azından ben hep öyle düşündüm."

Sonra beni şaşkına
çevirdi. "Kaçalım."

"Ne?" diyorum.

"Kaçalım. Tropikal bir yere gidelim. Aruba gibi. Sadece sen, ben ve Sasha. Ilya, Alina ve Kara'yı da alalım. Hadi yapalım. Yakında. Ne dersin?"

Nefes almaya çalışarak ona bakıyorum. "Sen varsayımdan bahsediyorsun sanmıştım."

"Bunu yapmak ister misin, küçük bir şey? Çünkü başka kime ihtiyacımız var ki?"

"Kimseye. Hiç kimseye."

"Ee, ne dersin? Benimle kaçalım mı?"

Ve içimde mutluluk çiçek açar. "Evet, Demyan. Evet!"

Yirmi İkinci Bölüm

DEMYAN

ILYA masaya doğru topallayarak bilgisayarımda bir şeye bakmak için

yaklaşır. "Hemşiren nerede?"

"Bir iş için gönderdim. Tam olarak kaç tane tutmuştun?"

Sandalyeyi ona doğru itip oturmasını işaret ettim, o da isteksizce oturdu.

"Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bu şey seni hastaneden uzak tutuyor."

Rusça birkaç kelime mırıldanıyor ama ben duymazdan geliyorum.

Son birkaç gündür çok çalışıyoruz. Eminim Ilya da elinden geldiğince neredeyse 24 saat çalışıyordur. Toplantılar yaptım, seçilmiş kişilere düşünle ilgili plan değişikliğini bildirdim.

Sergio bunu herkese duyurmadı ama bazıları onun "partisinin" ne hakkında olduğunu biliyor. Basit tutuyorum. İşler yolunda gitmedi. Bırak ne derse desin. Ne kadar az konuşursam o kadar iyi ve temiz görünürüm.

Ne olursa olsun, bazı olumsuzluklar olacaktır, ama canavarın kafasını kesip ihtiyacım olan tüm kirli bilgileri elde edersem, bu olumsuzluklar minimum düzeyde kalacaktır. Rocco ile Sergio arasındaki bağlantı gibi.

"Bir şey buldunuz mu?" diye soruyorum.

"Henüz yok. Varsa da Sergio izlerini iyi saklamış." Tabletine kaşlarını çatarak bakar. Sonra bana bakar. "Bulabildiğim tek şey, Niko'nun küçük kardeşi..."

"Vince mi? İşle hiçbir ilgisi olmak istemeyen?"

"İnsanlar fikir değiştirir," diye mırıldanır Ilya, "ya da başka bir şey dönüyor. Bilmiyorum. Henüz. Tek bildiğim, kuzeni Rocco'nun yerine onun gözden düştüğu söylentisi dolaşıyor."

şimdi kaşlarımı çattım. "Bunu araştır, onunla konuş ve bu Rocco ile de konuşmaya çalışalım."

"Demyan, Sergio ile bağlantısı varsa, bu akıllıca olmayabilir."

"Bunu arka plana al," diyorum. "Ne diyorlar? Yüksek sesle mi? Açıkça mı, fısıldayarak mı?"

"Fısıltılar. Çok düşük sesle, ama var. Dediğim gibi, bakmayı bilersen duyulur."

Vince'in kafasını kaybetmesi için yeterli değil, ama Ilya'nın radarına girmesi için yeterli.

Bununla çalışabiliriz.

"Kardeşiyle konuş. Yeterince kızarsa, riski göze alıp bize katılabilir. Yönetmek istememekle ganimetten geçinmek istemek arasında fark var. Kuzeni başka bir yerden ve büyük bir holdingden geliyorsa, Sergio'yu ele geçirmek veya onunla anlaşmak isteyebilir..."

"Ya da her ikisini de," diyor Ilya. "Bir kısmını satıp geri kalanını elinde tutmak. Sergio'ya tehdit olabilecek kadarını verirse umursamayabilir. Burası onun bölgesi değil."

"Vince ile konuş, durumu öğren, Rocco ile gerektiğinde ilgileniriz. Ama Vince, bu kadar uzun süre hiçbir şey yapmadan sonra müdahale etmek isteyecek kadar kendini göz ardı edilmiş hissediyorsa, bir şeyler dönüyor demektir. Rocco'yu da araştırmalıyız. Derinlemesine."

"Neden?"

İç çektim. "Kirli işler, onun ekibinin Niko'nun ekibiyle ne ilgisi var?" "Aileler, yani bağlantılılar."

"Belki, belki de değil. Ailem Rus ve İtalyan karışımı, bu yüzden bilmiyoruz. Müdahale yok, sadece biraz araştırma yapıyoruz."

Çünkü Vince, Niko'nun seşimleri nedeniyle kovulursa veya farklı bir yol seşerse, Chicago için iyi olabilir. Benim için de iyi olur. Ve

belki kuzeni ve Sergio'nun düşüşü ona kontrol ve güç verirse benim tarafımda yer almaktan mutlu olur.

"Başka bir şey daha var," diyorum.

Ilya sandalyesini çevirir, yumuşak bir vızıltı odayı doldurur. "Anlatın patron." "Erin ve ben Aruba'ya kaçmayı planlıyoruz."

"Hoş."

Gülümserim. "Aslında değil, ama güzel, sıcak, hoş ve gösterişsiz, sade bir düğün olacak."

"Bunun adı samimi."

Sandalyesini ıslak bara sürer, votka ve iki bardak alır, sonra masama dönüp içkileri doldurur.

"Sağdıçım olur musun?"

"Doğru şeyi yaptığından emin misin? Cevabım evet, ama bunu şimdi yaparsak, Sergio misilleme yapacaktır. Sadece ne zaman olacağı belli değil." Elini bir bardak votkanın etrafına doladı.

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. "Sergio'dan korkmuyorum. Erin ile evlenmenin uzun zamandır verdiğim en mantıklı karar olduğunu biliyorsun."

"Evet, doğru, ama dostum, şimdi mi?"

"Şimdi."

Diğer bardağı bana doğru itti. Ben onu aldım ve o da kadehini kaldırdı. "*Za tvoye zdorov'ye!*"

"Sağlığına," diyorum ona, yine Rusça. İçkileri bir dikişte içiyoruz.

"EMİN MİSİN, DEMYAN?" Erin yatakta oturarak sorar.

Ona dönüp yanına oturuyorum, yaklaşıyorum ve onu öpüyorum. "Her şeyden çok. Önümüzdeki hafta sonu Aruba'ya uçacağız ve özel bir plajda evlilik yeminlerimizi edeceğiz."

. Ailemiz ve arkadaşlarımızla romantik bir sahil töreni olacak. Sonra da lüks bir otelde samimi bir akşam yemeği yiyebiliriz."

"Lüks bir otel mi?"

"Aklımda bir tane var."

"Lüks bir otelde akşam yemeği ne kadar samimi olabilir ki?" diye soruyor, yüzü pembe bir parıltıyla kızarıyor. O kadar güzel ki, dayanamıyorum. Parmağımla dudaklarını izliyorum.

"Lüks, büyük demek değil. Bana güvenmiyor musun?"

Yüzüme bakıp eğildi ve beni yumuşakça öptü. "Evet."

"Güzel. Arkadaşlarımız parti yaparken, biz balayımızı yapar ve bir hafta boyunca yataktan çıkmayız."

"Peki ya Sasha?" Sesinde kahkahalarla ısınan bir ses duyuyorum. "En yüksek teklifi verene mi satacağız?"

Geriye yaslanıp parmaklarıyla sayıyor. "Arkadaşlarından ve aileden para kazanmak istiyorsun. Para açısından Ilya ile Alina arasında bir çekişme olacak, ama Kara kurnaz ve..."

Onu tutup altına alıyorum, böylece bir süre onu öpebilirim. Sertleşmişim, onun için her zaman çok sertleşirim, ama onu üstüme alıyorum. Elimi saçlarına doluyorum.

"Paradan bahsetmişken, ben ödüyorum. Konaklama, uçuşlar, her şey, davet edilen herkes oraya gidebilsin diye."

Kaşlarını çatıyor. "Ilya ve Alina'yı kastetmiyorsun."

"Onları da kastediyorum. Kara'yı da." Onu kendime çekip tekrar öpüyorum, dudakları yumuşak, sıcak ve tatlı.

Yüzünde heyecan var ve aniden soluyor. "Pasaportum yok."

"Bağlantılarım var. Sen ve Sasha hızlı işlem den geçeceksiniz. Biz hallederiz, birkaç gün içinde alırsınız. Söz veriyorum."

Nefesini verip heyecanı geri geliyor. "Hiç yurt dışına çıkmadım."

"O zaman bu daha da özel olacak. Seni arka bahçede evlendiririm Erin. Hiç düşünmeden. Ama senin için özel olsun istiyorum. Ve bu tam da öyle olacak."

"Sabırsızlanıyorum."

Gülüyorum. "Bana daha çok benimle evlenmekten çok seyahat ve onunla ilgili detaylar için heyecanlısın gibi geliyor."

"Oh, öyleyim." Göğsüme hafifçe vurur. "Seni kimseyle değiştirmezdim."

Düşük bir sesle homurdandım. "Herhangi biri mi?"

"Hayır. Senden başka kimseyle evlenemem, Demyan," diye fısıldadı ve neredeyse üzerime uzanacak şekilde aşağı kayd. "Sadece sen. Heyecanlandığım şey bu. Tamam, Sasha'nın da bir macera yaşayacağı için heyecanlıyım."

"Tabii."

Ama birden ciddileşir ve kaşlarını çatır. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi? Herkes derken şaka yapıyordum. Evleneceğim başka kimse yok demek istedim. Senden başka kimse yok."

"Tabii ki biliyorum, Erin. O kadar aptal değilim." Bana tekrar yaslanmıyor.

"Ne oldu, *Lyubimaya*?"

Erin derin bir nefes aldı. "Sergio'nun bir şey yapmasından mı korkuyorsun? Düğünü iptal ettiğinde ne kadar kızgın olduğunu duydum."

Onu kendime çekip öpüyorum, alt dudağını hafifçe ısırp bırakıyorum. "Erin, sana büyük bir adam olduğumu söyledim. Onunla başa çıkabilirim. Her şey kontrol altında."

"Öyle mi?"

"Evet," diyorum. "Hiçbir şey bizim evlenmemize engel olamaz. Hatta, Sasha uyuyor ve biz de burada yalnızız, bence düğün gecesi için prova yapmalıyız."

"Pratik mi?"

"Mükemmelleşir, bilirsin."

"Şey, öyle diyorsan..." Eli yanımdan aşağı kayıyor. "Mükemmel bir düğün gecesi istiyorum..."

Telefonu titremeye başlayınca onu öpmeye başlıyorum. "Boş ver," diye fısıldayarak ona küçük öpücükler veriyorum.

O da öpücükleri karşılıyor ama telefonu çalmaya devam ediyor.

Ve iç çekerek benden uzaklaşır. "Üzgünüm," diye mırıldanır. "Sanırım durmayacak."

"Kim?" diye soruyorum ayağa kalkarken.

Telefonu aldı ama bakmadı. "Kara."

Yüzünde suçluluk belirir ve gülümsemek için dişlerimi sıkarım.

"Gerçekten mi?" Erin başını sallar.

"Ben... Kara, Alina ve ben düğün elbisesi alışverişine gideceğiz."

Dudaklarını ısıırıyor. "Senin de katılmak isteyeceğini düşünmedim. Henüz bitmedi. Ve çok abartılı bir şey olmayacak..."

"Bilmek istemiyorum," diyerek onu durdurmak için elimi kaldırdım.

Ama o kadar mutsuz ve suçlu görünüyor ki, telefon tekrar titrediğinde elinden alıp cevap veriyorum. "İki dakika sonra seni geri arayacak."

Sonra telefonu

kapatıyorum. "Demyan!"

"Erin. Alışverişe çık, istediğin kadar harcama yap. Kızlar ve kendine kıyafet al. Sadece düğün için değil. Sasha'ya da düğün için küçük bir kıyafet al. Ve plaj için de bir şeyler al."

"O tasarımcıya ihtiyaç duymaz. Ben de tasarımcıya

ihtiyacım yok." "Tasarımcı mı dedim?"

"Hayır." Hâlâ biraz üzgün görünüyor.

"*Lyubimaya*," diyorum yumuşak bir sesle, onu ayağa kaldırıp yanağına öpüyorum. "Alışveriş yap, eğlen. Faturalara dikkat et. Alina kartın yerini biliyor. Kız kardeşimle bu kadar yakın bir bağ kurmana sevindim. Yaşadığı onca şeyden sonra... bu benim için çok önemli."

Erin omuz silker. "Alina harika biridir; sevmesi zor biri değildir." "Git telefonunu et."

O gider ve ben hazırlanmak için banyoya girerim. Dışarı çıkmam gerekip gerekmediğinden emin değilim ama her ihtimale karşı duş alıp takım elbise giyiyorum.

Erin hızlıca üstünü değiştirir ve ben çıktığımda hala telefonda konuşmaktadır. "... Sasha ve Alina'yı alıp seni alacağım. Görüşürüz Kara!"

Sasha, Alina ve Erin çıktıktan sonra çalışma odama geçiyorum.

Gerekli telefonları yapıyorum ve bazı ödemeleri almak için bir toplantım var, ama çıkarken telefonum çalıyor. Arayan, emirlere açıkça uymayan ve sandalyesini bırakıp gitmiş olan Ilya, çünkü burada değil ve arkasından bir barın sesleri geliyor.

Arabama binerken, "Konuş. Ne var?" diyorum. "İyi haberler.

Niko'nun kardeşi Vince ile konuştum."

"Ve?"

"Sergio'nun sana ihanet ettiğini kanıtlamak için ihtiyacın olan kanıtları teslim etmeyi kabul etti."

"Ve bunu işine hiç ilgi duymamış bir adam mı söylüyor?"

Bir duraklama olur ve Ilya iç çeker, sonra Rusça'ya geçer. "Vince, Niko'nun izlediği yol ve kirli işleri istemiyordu. Peki ya Rocco'nun imparatorluğu? O da Niko'nun. Niko onu yönetmesi için ona vermişti. Kimsenin araştırmayı akıl edemeyeceği sırlardan biri. Görünüşe göre Rocco'nun oyununa güzelce düştün. Chicago'ya taşınmak istiyordu. Sergio ile ilişkilerini sağlamlaştırmaya kadar şimdilik iyi davranıyor."

"Peki ya ben?"

"Seni evlendirip tüm mal varlığını ele geçirmeyi planlıyorlardı." "Ve böylece eyaletlerin yarısında en büyük suç imparatorluğuna sahip olacaklardı." "Yani bu evlilik sahte bir gerekçeyle mi yapıldı?"

"Evet."

İçimde bir şey hafiflemeye başladı. "Vince'e güvenebilir miyiz?"

"O da senin gibi oynamak istiyor. Daha temiz, daha modern bir şekilde. Ama ailesinin böyle olmadığını açıkça anladı, bu yüzden onların kurallarına uydu ya da oyundan çıktı. Çıkış yolunu seçti ve bekledi, çünkü zamanı geldiğinde ona söz verilmişti."

"Ailesinden kimseyi öldürmediği sürece."

"Tabii ki. Bu iyi, Demyan. Sonuçlar o kadar önemsiz ki, sadece ağaçlarımızdaki yılanları sarsacak. Ve sonra Sergio'nun elinde ne varsa, av sezonu açılacak."

"Harika iş çıkardın." Heyecanlandım.

Sergio'nun peşine düşmek ve onu sonsuza dek ortadan kaldırmak için ihtiyacım olan mühimmat bu. Hayalci değilim. Ilya her şeyi masal gibi anlatıyor. İşler daha karmaşık olacak ve kesinleşene kadar hiçbir şey kesin değil.

Ama Vince dürüst davranırsa, yardımının karşılığında, adam Niko'nun tüm operasyonlarının kontrolünü ve Sergio'nun devredilen bölgelerinin bir kısmını alacak. Bunu paylaşabiliriz.

Sonunda işler yoluna giriyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

ERİN

KARA GÜLÜMSER. "Sasha'yı o kıyafetlerle görmek için sabırsızlanıyorum. Düğün için hangisini giyecek? Benim oyum küçük mavi smokin!"

Onu almamalıydım, rengi gök mavisi ve onun mavi gözlerini parlatıyor. Ve içinde o kadar sevimli ki, neredeyse kendimi kaybedip orada üç nehir kadar ağlayacaktım. Ama bebeğe ne giydireceğimizi sorarak beni kurtardı.

Kızlar gülmekten yerlere yattı.

"Smokin plaj için uygun mu bilmiyorum."

"Demyan'a bunu sana benim aldırдыğımı söyle." Alina, Kara'nın seçtiği bir sonraki mağazaya giderken Sasha'ya başını salladı. Orada mayo ve plaj kıyafetleri vardı.

Eğlenceli bir gün geçiriyoruz ve Chicago'nun Gold Coast'undaki mağazaların yarısını boşaltıyoruz. Güzel elbiseler ve hatta benim nedimelerim olacak kızlar için iki takım elbise alıyoruz. Seçmelerine izin veriyorum ve ikisine de yakışan farklı kesimlerde lavanta rengi elbiseler seçiyorlar.

"Senin elbiseni ne alacaksın?" diye soruyor Kara, Alina Sasha ile oynarken.

Omuz silkiyorum. "Emin değilim. Sade bir şey. Belki bu mağazada güzel bir yazlık elbise bulurum."

Sonuçta hepsi tasarımcı.

"Olmaz. Buradan dışarı çıkmak için bir şeyler alırsınız, belki sen ve Demyan için de bir şeyler... gece dışarı çıkarsanız... ya da evde kalırsanız... ama gerçek bir gelinlik almalısın."

"Plajda olacak. Gördüğümde anlarım."

Ama Kara bunu kabul etmiyor. Alina'ya dönüyor. "Tören için yazlık elbise istiyor."

"Olmaz, Erin. Demyan senin gerçek bir gelinlik giymeni isteyecektir. Hadi, başka yerler de var."

Bir iç çekerek, o alışverişlerin parasını öderken bekledim ve dışarı çıktık, güvenlik görevlilerinden biri alışverişleri arabaya taşıdı. Demyan'ı tanıyorsam, sürekli bizimle birlikte olan bir güvenlik görevlisi var ama eminim daha fazlası vardır.

Ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. O bunu beni izlemek ve kaçmadığımı kontrol etmek için yapmıyor. Beni, kız kardeşini ve Sasha'yı korumak için yapıyor. Ve Kara'yı. Bizimle olan herkesi koruyacak.

Gösterişli bir gelinlik istemiyorum ve Sasha'yı bebek arabasına iterek, kızların gezi ve düğün hakkında şakalaşmalarını dinliyorum. Kara seyahat ediyor ama bu olayı özel bir şey gibi bekliyor gibi görünüyor. Alina da en az onun kadar heyecanlı.

Lüks mağazaların önünden geçiyoruz ve vitrinde çılgın ve masalsı bir gelinlik görüyorum, ama dikkatimi çeken vitrinin diğer tarafında, şık ve sofistike bir gelinlik ve yanında sade ve romantik bir gelinlik.

"İçeri girmek ister misin?"

Kara kapının yarısına kadar girmiş, Alina ise durup bakıyor. "Ben gelinliğimi buradan aldım," diyor tereddütle, sonra nefes alıp bebek arabasını alıp içeri giriyor.

Korku beni sarar ve ben de içeri koşarım.

Tanrım. Max'i düğün gününde kaybetmişti ve bu çok yakın bir olaydı. Yasını çok iyi atlatmıştı, ben... Bu gafım için bir mazeretim bile yok.

Onu benim için gelinlik almaya sürüklemekle kalmamış, aynı mağazaya getirmişim.

Ona koşarak sarılırım. "Alina, çok duyarsız davrandım. Düşünmedim. Özür dilerim. Gidelim. Yolun biraz ilerisinde güzel bir restoran var. Birkaç gün içinde bir şey alırım. Yeterince uğraştırdık."

"Erin." Kara bize bakarken, Alina kucaklaşmadan çekildi ve Sasha'nın bebek arabasını alıp mücevherlere bakmaya başladı, parlak şeylerin dikkatini dağıtacağını biliyordu.

"Düşünmeliydim, Alina."

"Dur, lütfen. Beni düşündüğün için teşekkür ederim," diyor koyu saçlı güzel kadın, "ama bunu yapmak istiyorum. Max hayatımı bırakmamı istemezdi ve bunun bir parçası olmak isterdi, o yüzden o da benimle birlikte burada. Ve ben eğleniyorum."

Kollarımı ona dolayarak tekrar sarılıyorum. "Ne zaman gitmek istersen ya da çok fazla gelirse, hemen gideriz."

"Bunu kaçırmak mı?" Gülümsüyor, ama gülümsemesinde biraz hüznün var ve belki de bu normal, böyle olması gerekiyor. "Ayrıca, yalnız kalırsan, muhtemelen ucuz bir sundress alırsın ve sonra hepimiz, şık takım elbiseli, kafamı koparmaya hazır kardeşimle uğraşmak zorunda kalırız."

"Şey, şık bir takım elbise giyeceğini sanmıyorum," diyorum, yalan söylüyorum. O Demyan. Her şeyi şık. "Kaçıyoruz, unuttun mu?"

"Biliyorum, ama sade tutmak istese de, şık olmasını ister. Demyan detaylara çok önem verir. Bunu biliyorsun. Bana sınırsız kart verdiyse, harcayalım ve bunu unutulmaz kılalım, sen de hayalindeki elbiseyi giymeni istiyor."

Yutkunuyorum. "Birkaç tane deneyeceğim."

Alina ve Kara bir yığın elbise seçerken, ben daha sade olanlara yönelip birkaç tane seçiyorum.

Gidip üstümü değiştiriyorum. İlk elbise Kara'dan düğün pastası, Alina'dan Stefina benzeri yorumlar alıyor. Bana göre sorun yok. Beğenmedim.

Bir sonraki elbise benim için çok abartılı. İkisi yerlerine yerleşir, Sasha bir meyve suyu kutusu, kızlar şampanya alır. Hiçbir elbisenin fiyat etiketi yok, bu beni korkutur.

Şahsen ne giydiğim umurumda değil. Demyan'ın kendini kanıtlamasından mutluyum ve Stefina ile sahte evlilik planlarının iptal edilmesi, ona olan hislerimin doğru olduğunu kanıtladı. İlk kez ilişkimiz eşit gibi.

Ama Alina haklı. Demyan benim için mükemmel olduğunu düşündüğüm bir şey giymemi istiyor. Ve detaylara önem veriyor. Öylesine bir şey seçersem, hayal kırıklığına uğrayabilir ve...

Küçük smokin ve mükemmel bir şey bulursam, evliliğimiz için mükemmel bir başlangıç, gerçek bir yeni başlangıç olur diye düşünüyorum.

Büyük soyunma odasındaki elbiselere bakıyorum ve onları ayırıyorum, sonunda çok sade olanlardan birkaç tane seçiyorum, sofistike bir tane ve son anda Kara ya da Alina'nın seçtiği, baldır boyu, dar ama dantelli bir tane.

Onlara birkaç tane daha gösteriyorum ve iki tanesini kenara ayırıyorlar. Sonra dantelli olanı deniyorum.

Ve

anlıyorum.

Bu o.

Dışarı çıkıyorum ve kızlar ayağa

kalkıyor. "Anne!" diyor Sasha.

"Güzel."

Kızlar coşkuyla konuşuyorlar ve ben aynadaki yansımama bakıyorum. Elbise dar kesim, yakası yuvarlak ve saten kısmı baldırların ortasına kadar uzanıyor. Ama danteller... Karmaşık ve zarif desenleriyle ayaklarıma ve boğazıma kadar uzanıyor. Romantik, sade ve sofistike, her şeyi bir arada barındıran, muhteşem bir elbise.

Dar ve hala düz olan karnımı vurguluyor. Kara saçlarımı kaldırdığında daha da güzel görünüyor. Düğün gelecek hafta olduğu için elbiseye düzeltme yaptırmamıza gerek yok.

Elbise kesinlikle mükemmel. Çıplak ayaklarımla bile güzel görünüyor.

Değiştikten sonra elbise alınıp kutulanıyor. Kızlar vitrindeki güzel taraklara bakıyorlar.

Benim görmemem için bir tane seçtiler ve onu da satın aldılar.

İşimiz bittiğinde Kara işe gitmek için acele ediyor ve Alina, Sasha ve ben günün geri kalanını oyalanarak geçiriyoruz. Gün mükemmel geçiyor.

Ertesi gün, Sasha Alina ve Demyan ile birlikte kadın doğum kliniğine gidiyoruz. Sabah boyunca onu görmedim, ama sanırım bu, kendi imparatorluğunu yöneten, Chicago'nun bir kısmını idare eden bir adamla evlenmenin bir parçası.

Bizi oraya götürürken pek konuşmuyor ve kliniğe vardığımızda yüzünde heyecan yerine uzak bir ifade var, sanki kafası başka yerdeymiş gibi.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, yok, sadece çok işim var."

Yutkunuyorum. "Gelmen gerekmez." Ultrason var, onu kaçırmamasını istemiyorum ama ben de check-up randevum var, o yüzden başka bir gün yapabiliriz.

"Ve çocuğumu ilk kez görmeyi kaçırmak mı? Hayatta olmaz, *Lyubimaya*. Ben olmak istediğim yerdeyim."

İçeri girip bekliyoruz ve midem gerginlikten düğüm düğüm. Bu, bu bebekle ilk ultrasonum olacak ve hem gergin hem heyecanlıyım. Ya bir sorun varsa?

İçeri çağrıldım ve muayenem yapıldı, Demyan dışarıda kaldı. İçeri çağrıldığında Demyan sakın bir şekilde içeri girdi, sanki her şeye karşı çekingenmiş gibi.

Ya da başka bir şey.

Teknisyen ve doktorun dönmesini beklerken elini tutup kendime çekiyorum. "Demyan... bir sorun mu var? Çünkü bir sorun var gibi görünüyor."

Cebi titremeye başlıyor ama o sadece telefonunu çıkarıp kapatıyor. "Sana söylediğim gibi her şey yolunda."

Elimi sıkıyor.

Doktor ve teknisyen içeri girince karnımı açarlar ve jelin soğukluğu hissedilir. Demyan, teknisyen bebeği bulmak için aleti hareket ettirirken gözlerini ekrana diker.

"İşte orada. Görüyor musun?" Doktor minik şeyi gösterir. "Kalp atışı iyi, güzel ve hızlı, sekiz haftalık bir bebekte olması gerektiği gibi."

"Diğer her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Her şey harika görünüyor ve sağlığınız mükemmel."

Doktor odadan çıkınca teknisyen gülümsedi. "Anne ve baba fotoğraf çekilmek ister mi?"

"Evet." Hala ekrana bakmakta olan Demyan'a bakıyorum. "Teşekkürler."

Fotoğrafın baskıları geldiğinde, jeli temizlemek için yalnız kalıyorum ve bekliyorum. Demyan hala çekingen ve yüzü okunaksız bir şekilde dururken, gerginliğim artıyor.

Fotoğrafi elinde tutuyor, aşağıya bakıyor.

"Demyan? Beni korkutuyorsun. Yapmak... yapmak istemiyor musun?"

Ama beni duymuyor gibi. Sonra ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Ekranında bebeğimizi gördükten ve bu fotoğrafı aldıktan sonra her şey çok gerçekçi geliyor. Ne kadar mükemmel!"

Hay aksi, ağlayacağım. Gözlerimi hızlıca kırpıyorum. "Kız olabilir."

"Umurumda değil. O bizim ve onu ilk andan itibaren gördüm. İlk fotoğraftan beri."

Beni uzun ve sert bir şekilde öper.

Sonra cüzdanını çıkarır ve fotoğrafı dikkatlice içine koyar.

Rahatlarım.

Demyan'ın mutlu olduğu için rahatladım.

Bebeğin sağlıklı olduğu için

rahatladım. Bunu tek başıma

yapmadığım için rahatladım.

Sasha'ya hamileyken çok endişeliydim. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum beklemem gerektiğini bilmiyordum; her şeyi tek başıma yapmak zorundaydım. Kara vardı ama babası yoktu ve her şey yolunda gibi görünüyordu ama şimdi onunla birlikteyken, öyle olmadığını anlıyorum. Benim istediğim oydu. Herhangi bir erkek değil, tam da o. Ve şimdi... şimdi o burada.

Bu sefer her şeyi dört gözle bekliyorum. Demyan'ın olması gereken yerde.

Yanımda.

Yirmi Dördüncü Bölüm

DEMYAN

BİLMİYORUM. Hala şokta. Randevudan geri dönerken kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Duygularım karışık, altüst olmuş durumda ve cebimde beni çok etkileyen bir fotoğraf var.

Fotoğraf, duvar kağıdımın artık Sasha olduğu telefonun yanında duruyor. Az önce fabrika ayarlarına geri döndürmüştüm.

Kahretsin.

Erin'in bakışlarını üzerimde hissediyorum ve endişesi havayı kesiyor.

Ama o kelimeler çıkmıyor. Yeni bebekten korkmuyorum, onun Sasha'dan daha önemli olduğunu düşünmüyorum, hatta Tanrı korusun, onu istemediğimden de değil.

"Demyan?" diye soruyor. "Bir şey olduğunu biliyorum. İçeri girdiğimizde dalgındın ve çok işin olduğunu anlıyorum. Ama şimdi değil. Beni rahatlatmak için söylediğin güzel sözler dışında, içeride sessizleştin."

Kahretsin. Dişlerimi gıcırdatıyorum, içimdeki kasırgadan ona verebileceğim yumuşak ve kabul edilebilir bir şey arıyorum. "Her şey yolunda."

"Hayır, iyi değil. Ya da daha doğrusu, ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Mesele şu ki, evlenecek ve bu evliliği yürüteceksek, dürüst olmalısın. İyi, kötü, çirkin. Ve birbirimizi her zaman sevmeyeceğiz. Kavgalar olacak. Seni o kadar çok nefret edeceğim anlar olacak, ama seni her zaman seveceğim. Ve aşk, ancak ona uyum sağlarsak ve açık iletişim kurarsak işe yarar. Konuş benimle."

Haklı. Lanet olsun, haklı. "Bilmiyorum," diyorum, hala arayış içinde. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Söyle."

Nefes veriyorum. "O anda, o kadar küçücükken bebeğimizi gördüğüme sevindim. Ama lanet olsun, ultrasonu görmek bana kaçırdığım her şeyi hatırlattı. Senin yalanın yüzünden Sasha ile kaybettiğim onca zamanı."

Sözlerim havada çığlık atıyor gibi. Ve sessizlik uzadıkça daha da kötüleşiyor.

"Sahte isim verdiğini, seni tanımadığımı ve aldığım uyarıyı söyleyebilirdim... Ama haklısın. Yüzüne karşı yalan söylemedim. Ama kardeşimin uyarısını görmezden gelebilirdim."

Kahretsin, onu da düğüne davet etmeliyim. Bunu aklımın bir köşesine yazıyorum.

Ve onun söylediklerinden dolayı suçluluk duygusu beni kaplıyor.

"Daha fazla çabalayabilirdim; onun bulduğu ayrıntıları isteyebilirdim. Ama yapmadım ve bunun için üzgünüm. Tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm. Üzgünüm, ama geçmişi değiştiremem, ama çocuklarımızın hayatlarının hiçbir anını kaçırmayacağına söz verebilirim."

İçeri girdiğimizde ev güzel kokuyor, bu da Magda'nın yemek hazırladığı anlamına geliyor, akşam yemeği en azından birkaç saat sonra olacak olmasına rağmen. Ama Olga orada ve gülümsüyor.

"Sasha öğleden sonra uykusuna girdi, ama daha önce de uyudu, istersen onu uyandırabilirim?"

"Hayır," diyor Erin esneyerek. "Ben de şimdi biraz uyuyabilirim."

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Git uyu. Benim işim var."

Olga ev işlerini yapmak için odadan çıkarken Erin, "Demyan, söylediğimde ciddiydim," dedi.

"Biliyorum." Suçluluk gibi hissettiğim şeyi görmezden geliyorum. "Git uyu, akşam yemeğinden önce seni uyandırırım."

O başını sallar ve antreye doğru yürür, ama ben onu geri çekerim. "Kardeşini düğüne davet etmek ister misin?"

"Davet edebilir miyiz?" diye sorar, gözleri parlayarak. "Çok meşgul olabilir ama..."

"Hallettim say." Aramızda her şeyin yolunda olduğunu belli etmek için onu öperim. Sonra onu bırakıp merdivenleri çıkmasını izlerim.

Ilya için dönüştürülmüş odaya gitmek üzereyken, onun bağırışlarını duyarım ve hemşire ofisimden çıkar. Bu hemşire daha genç, güzel ve ağlamak üzere. Onu geçip odaya doğru yürürüm.

"Lanet sandalyen olmadan dışarı çıkmışsın, güzel hemşireye bağırmışsın ve... tekerlekli sandalyen nerede?"

"O şeyi istemiyorum."

"Zor. Kullanacaksın." Odasına gidip tekerlekli sandalyeyi alıyorum ve hemşireye akşam izinli olduğunu, maaşının tam ödeneceğini söyleyerek çıkıyorum.

Tekerlekli sandalyeyi ofisimdeki kanepenin yanına park ettim ama o onu görmezden geldi. "İstemiyorum. Oturuyorum, görmüyor musun?"

"Gitmen gerektiğinde." Ona ve sonra kapıya bakıyorum. "Bir dahaki sefere giremesin diye ofisimin kilidini değiştireceğim."

"Bu nasıl bir tehdit, pislik?" diye sorar. "Tehdit değil. Ayrıca kilitleri açabilirim. Sana öğretilmedim mi?"

"Kötü örnek oldun," diye mırıldanıyorum. Tekerlekli sandalyeye oturup onu kızdırmak için ileri geri gidip geliyorum. "Neyse, nasılsın?"

"Düşündüklerinden çok daha hızlı iyileşiyorum."

"Bu Doktor Ilya'nın mı, yoksa doktor doktorun mu?"

Öne eğilir ve sandalyeyi manuel moduna geçirir. "Kontrolüm vardı. Sandalyeyi kullanıyorum. Sadece o barda kullanamadım. Zayıf görünmek istemedim. Bu önemli. Bunu biliyorsun, Demyan." Sonra başını salladı. "Denemek için bir bastonum var ve uçmam için izin aldım. İhtiyacım olursa diye bu lanet şeyi yanımda götürmek zorundayım."

Tekerlekli sandalyeyi tekmeliyor, beni kıl payı ısıkalıyor.

"Bu harika bir haber, Ilya. Uçmak için izin almasaydın Aruba'da düğün olmazdı. Sen olmadan evlenmem, dostum."

Beni baştan aşağı süzer. "Ne oldu?"

Cüzdanımı çıkarıp fotoğrafı ona uzattım. "Bebeğim." "Senin gözlerin var."

"Güzel." Gülerek, ama sonra ciddileşirim. "O ekranda kendimin bir parçasını görmek çok gerçeküstüydü."

Fotoğrafı kaldırdı. "Evet, anlıyorum. Çok... sana benziyor."

Fotoğrafı geri alıp bakıyorum. "Ama bundan daha fazlası vardı. Sasha'yı ne kadar özlediğimi fark ettim ve... Bilmiyorum... Kızgın değilim, ama içimde bir karanlık belirdi. Onun yalanları yüzünden kaybettiğim her şey."

O derin bir nefes alır ve Rusça olarak benim hakkımda hoş olmayan bir şeyler mırıldanır, ben de aldırımam.

"Ne?"

"Ne?" Başını sallar. "Ne? Yine mi?" "Ona söyledim."

"Lanet..."

"O sordu ve dürüst olmamız gerektiğini söyledi, ben de söyledim ve o da tekrar özür diledi, yüzüme yalan söylemediğini, ama hatalı olduğunu söyledi."

"Tabii ki öyle dedi. Demyan, baban kibarca söylemek gerekirse bir pislikti. Sen ona benzemiyorsun, ama o bazı şeyler yaptı, yalan söyledi, sevgisini esirgedi, ya bunu yapamıyordu ya da acımasız olmaktan hoşlanıyordu. Onu hiç sevmedim. Sen ona benzemiyorsun, hiç benzemedin, ama bu kin? Onu ondan öğrendin. Unut onu."

"Onu suçlamadım. Ona nasıl hissettiğimi söyledim. Doğru ya da yanlış, ben öyle hissettim. Hissediyorum."

"Doğru ya da yanlış mı dedin? Ona yalan söylemediğini bildiğini söyledin mi? Yani, sahte ismini bıraktın, o senin kim olduğunu senin bakış açından anladı. Ve Sasha'yı korudu. Kendini nasıl cezalandırdığını gördüm. Onu çok özür dilemeye zorladın Demyan," der ve bana içki ikram eder.

Ayağa kalkıp ikimize votka doldurup birini ona uzattım. Derin bir yudum aldı. "Sen yaptın mı?"

"Ne yaptım?"

"Ondan özür diledin mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden, İlya? Onun hamile olduğunu ya da doğum yaptığını hiç bilmiyordum, sadece aklıma geldi."

"Bunu hala unutmadığını bilmem için yeterli. Onu incittiğin için özür diledin mi? Adın hakkında yalan söyleyerek onu kendi başına bulamamasını sağladığın için özür diledin mi?"

Votkamı bir dikişte içip saçlarımı elime alıyorum. "Bak..."

"Ben sadece ikisi de aynı şey diyorum." Omuzlarını silkiyor. "İncinen duygular. Sen kendininkilerle başa çık ve ona yalan söylemediğini söyle. O, bizim dünyamızın dışında herkesin yapacağı şeyi yaptı. Duygularını yaşa ama bunların tamamen mantıklı olmadığını söyle."

"Değil mi?" Haklı olduğunu biliyorum. Sanırım bu yüzden bu konuyu açtım. Beni yerine oturtması için ona ihtiyacım var. Herkesten çok o beni tanıyor... en iyi şekilde değil, ama en dürüst şekilde. Ve bana acımasızca dürüst bir cevap verecektir. Kız kardeşim diplomatik davranır ve, şey, kız kardeşimdir. Erin bana çok yakın.

"Kız altın avcısı değil. Sadece oğlunu, senin isteyip istemediğini bile bilmediği oğlunu, güven içinde büyötmek istiyordu. Peki ya sen? Her şeyi hallettiğini sanıyordum. Asıl sorun ne?"

Nefes alıyorum. Asıl sorun bu. Ve sonra duruyorum.

Bunu konuştuk. Küçük kayıplar geldiğinde ben hallediyorum , o zaman neden her şeyi o kadar ileri götürdüm ki, bana mutlak gerçeği söylememi istedi?

Ve ona gerçeği söylemediğim için

kendime kızıyorum. Asıl sorun ne?

"Korkuyorum. Tamamen değil, çünkü çok heyecanlıyım ve umut doluyum ama büyük bir kısmım korkuyor. Bu mutluluğun yüzüme patlayacağından korkuyorum."

Tek kelime etmiyor ama kendini zorlayarak ayağa kalkıyor ve vodka'ya doğru topallayarak gidip bardağını dolduruyor. Şişeyi getirip benimkini de dolduruyor.

Ona yürümemesi gerektiğini söylemek üzereyim ama ifadesi bunu engelliyor.

Ilya daha derine inmemi istiyor.

“Başka bir çocuğun ne anlama geldiğinden korkuyorum. Sasha ile birlikte öğreniyorum. Baba olmayı öğreniyorum. Ama bir bebek ve bir çocuk? Lanet olsun, ya batırırsam? Ya başa çıkamazsam?”

Ilya alkışlar. "İşte bu." Gülümser. "Demyan, boşuna endişeleniyorsun. Sen zaten harika bir babasın. Başaracaksın."

“Tamam. Konuşma bitti,” diyorum çünkü boğazım kuruyor. “Vince ile bu konuyu halledelim...”

Daha sonra, yeni uyanmış olan Sasha'yı kontrol ediyorum. Parmak uçlarında çıkıyorum ama kapıyı açık bırakıyorum çünkü burada bir güvenlik görevlisi var ve Olga da yakında gelecek. Ayrıca Erin'i uyandırıp ona yalan söylemediğini, onu suçlamadığımı, sadece biraz korktuğumu söyleyeceğim. Bunun için çok cesaret gerektiğini biliyorum, birden fazla kez yaptığım gibi silah namlusuna bakmaktan çok daha fazla cesaret.

Böyle şeyler bunun yanında hiçbir şey.

Ama içeri girdiğimde, uyurkenki halinin ne kadar seksi olduğu, kalbimi, nefesimi ve muhtemelen hayatımın yıllarını çalıyor.

Tanrım, daha yaşlı bile değilim ve şimdiden sapık oldum. Ama kim, dağınık haliyle, çarşafıya sarılmış nişanlısını seksi ve çekici bulduğu için beni suçlayabilir ki?

Kapıyı kilitleyip yatağa tırmanıyorum, tam da gözleri kırpışıp kıpırdanırken, o güzel mavi gözlerini açıp bana bakarken. Elini yanağıma koyup göğsümden aşağı kaydırıyor.

"Erin, yalan söylediğini söylediğim için özür dilerim. Yalan söylemedin. Olur böyle şeyler. Ben de özür dilerim. Ben sadece... korkuyorum."

"Neden? Sen iyi bir adamsın, Demyan."

Buna neredeyse gülüyordum ama elini tutup göğsümden çekerek öptüm.

"Ve sen Sasha'yı seviyorsun. Onun kimseye senin gibi bağlandığını hiç görmedim. Sen iyi bir babasın. Biraz yumuşak...

Gözlerindeki kötü ışık beni derinden etkiliyor ve onu yavaşça öpüyorum, dilimi dudaklarında gezdiriyorum ve dudakları açıldığında, onun derinliklerini tadıyorum, dili benim dilime fısıldıyor ve içimde titremeler yaratıyor.

Soyunuyorum, çünkü akşam yemeği siktir et, bekleyebilir. Örtüleri çekip alıyorum ve boynunu öpüp emdiğim sırada elim bacaklarının arasına kayıyor, inlemeleri bana yemekten daha fazla besliyor.

Islak, sıcak ve istekli. Dudaklarını ayırıyorum, dışını ve içini, ve iki parmağımı içine sokuyorum, sıkı kanalının içindeki süngerimsi yumruğu bulduğumda itiyorum ve her seferinde onu ovuyorum, başparmağım klitorisini okşuyor ve çalıştırıyor.

O bana doğru sallanırken, ben de ona sertçe yapışıyorum. Acı çekiyorum ve göğüslerine doğru öpüşüyorum, her bir meme ucunu ısırıp emiyorum.

Yakında o kadar hassaslaşacaklar ki, dayanamayacağım. Ve bu beni daha da tahrik ediyor. Bunun aylar sonra olacağı umurumda değil; onun çocuğumuzla birlikte değişmesi, bazı şeylerin şu anda zamanla sınırlı olması fikri hoşuma gidiyor. Ve bebeğin doğumuna yakın, onun ne isteyebileceğini veya neye katlanabileceğini, doğumdan önce ne kadar ileri gidebileceğimizi öğrenmek için kitap okumam gerekeceğini biliyorum. Lanet olsun, çocuk emzirirken kıskanacak mıyım?

"Aman Tanrım, emiyorsun ve bu çok güzel... Ne düşünüyorsun?"

Meme ucunu bıraktım. "Seks. Bebek doğmadan önce ve sonra."

"Sen doyumsuzsun."

"Sadece bir plan yapıyorum." "Ve?"

diye nefes nefese sordu.

Onu parmaklamaya başlıyorum, neredeyse boşalacak hale gelene kadar onu tahrik ediyorum. "Sanırım önceden mümkün olduğunca çok yapacağız."

"Siktir..." Vücudu kasılmaya ve sıkışmaya başlar ve ben geri çekilirim. "İyi plan, durma."

Ona gülümserim, dudaklarını ısırırım ve sonra kendi başım dönene kadar onu çok sert öperim. Onun içinden çıkıp bacaklarını ayırıyorum, hizalar ve ona

derinlere. Onun kıcını hemen istiyorum, bunu biliyorum. Kıcını, onu arkadan, ağzını. Onu her pozisyonda istiyorum. Ama bu çok iyi. O kadar derine giriyorum ki, sikim sürekli girip çıktığı bu sıkı ve sıcak kılıf için şükran duaları ediyor.

O bana evim gibi geliyor ve en egzotik şey gibi. Tanıdığım tek şey. Kalçalarımı eğiyorum, böylece klitorisi bana sürtünüyor ve boğuk inlemeler çıkarıyor. Bacaklarını daha fazla açıp yukarı kaldırdığımda, kalçaları her seferinde G noktasına sertçe çarptığım pozisyona geliyor.

Ve lanet olsun, sanki çıkmamı istemiyormuş gibi beni sıkıyor. Ama bu sadece yeniden girmeyi daha iyi hale getiriyor.

Sikişimizin ritmi kendi hayatına sahip, kanımı heyecanla, havayı inlemeler ve inlemelerle dolduruyor.

Ona daha sert vuruyorum.

"Evet!" diye bağıyor. "Boşalacağım!"

"Güzel."

Kendimi bırakıyorum, testislerim gergin, sikim o güzel acıyla doluyor ve endorfin dalgası, o boşalırken zevk dalgalarıyla geliyor, çığlık atıyor, vücudu sikimi o kadar sıkı sıkıyor ki, ben de boşalırken kan kulaklarımdan fişkırıyor.

Ama çekiç sesleri devam ediyor.

Ve küçük bir ses diyor ki, "Anne? Dino? Acıktım. Neredesiniz?"

Yirmi Beşinci Bölüm

ERİN

İKİ GÜN SONRA, O'Hare'ye değil, özel bir havaalanına vardık. Omuz silken Kara'ya, sonra sırttan Alina'ya baktım.

"Demyan ne yaptı?"

Güzel bir uçuş görevlisi, yeni geldiğimiz bekleme salonuna çıkıyor. Demyan'ın adamlarından üçü valizlerimizi alıyor. Onunla tartıştım ama ısrar etti. Biz kızlar, tabii ki güvenlik eşliğinde, önce gidiyoruz.

Ama bunu beklemiyordum...

Tamamen özel, lüks bir bekleme salonu ve çok uzak olmayan bir yerde bizi bekleyen şık bir jet. Cam duvardan görebiliyorum.

"Hazır mısınız? Kaptan erken binebileceğimizi söyledi. Çantaların nereye kontrol edileceğini size göstereyim." Ve göz kırpmıyor.

Alina'ya döndüm. Sasha, bebek arabasını toplayıp Olga'nın yanında durmuş, uçağa hayran hayran bakarken heyecanla ona bir şeyler söylüyor.

"Ee?"

"Jet de deneyimin bir parçası. Demyan ayırttı, tartışma yok. Sürpriz mi oldu?" Beni pencerenin önüne götürüyor ve Olga Sasha'yı kucağına alıyor ve bana veriyor. "Gülümseyin."

"Uçak!" diye bağırıyor Sasha, Alina telefonundaki kamerayı tıklarken.

Yeni pasaportum ve Sasha'nın pasaportu tarandı ve uçağa bindiğimizde sanki başka bir dünyaya adım atmış gibi hissettik. Alina'nın dediğine göre Olga ve korumalar, mürettebat için ayrılmış koltukların olduğu arka tarafa geçtiler, ama biz lüksün içindeydik. Bar, kanepeler ve sandalyeler vardı ve görünüşe göre uyumak isteyenler için birkaç yatak odası bile vardı.

Sasha'yı koltuğa bağlamak biraz zor oluyor ama sonunda başarıyoruz ve ardından görevli atıştırmalıklar ve şampanya getiriyor, Sasha için de elma suyu. Ben alkolsüz kokteyl istiyorum ve görevli ferahlatıcı, köpüklü ve tropikal bir içecek geri geliyor.

Kara gülüyor. "Business class'ta uçtum ve bir keresinde first class'a yükseltildim, ama bu... bu başka bir seviye." Alina'yı dürtüyor. "Her zaman böyle mi uçarsınız?"

"Bazen. Demyan'ın programına bağlı. Babamın eskiden kendi özel jeti vardı, ama Demyan onu sattı, özel bir şirketi kullanmayı tercih etti. Diğer zamanlarda, diğer yarısı gibi yaşamayı seviyorum."

İçkime gülümsüyorum. Bu lüks seviyeye alışabileceğimden emin değilim. Kemerler açıldığında, Sasha burnunu cama dayayıp aşağıdaki dünyaya bakıyor.

"Sana, Erin," diyor Alina, "Demyan'ın olabileceğini bildiğim kişi olmasına yardım ettiğin için."

"Erin'e!" Kara bizimle kadeh tokuşturur.

"Hayır," diyorum, "ikiniz de bana yardım ettiğiniz için. Ve Sasha'ya çok iyi davrandığınız için. Artık büyük bir ailesi var."

"Tom da geliyor mu?" diye sorar Kara. Alina kaşlarını çatıyor. "Tom mu?"

"Üvey kardeşim." Gülümserim. "Selamlarını gönderdi, ama çıkamayacağı bir işi var. Tom'u bilirsin. Hep meşguldür."

"Ben senin gerçek ailenim." Sonra Alina'ya bakar ve bardağını diğerine vurur. "Biz öyleyiz. Ben ve Alina. Başka babalardan gelen kız kardeşler."

Gülüyorum. "Bu iğrenç mi? İğrenç mi değil mi anlayamıyorum."

"Hadi gerçekçi olalım kızlar," diyor Kara. "Bekarlığa veda partisi. Plan ne?"

"Hayır, ben..."

Ama beni keserler, gülerek ve kıkırdayarak çılgın şeyler planlarlar. striptizciler, çıplak yüzmek, bar bar dolaşmak. Penis taçları.

Karşı çıkmıyorum. Şimdilik içlerini dökmelerine izin veriyorum. İçimden büyük bir gülümseme çiçek açıyor.

Her şey mükemmel görünüyor. Bu uçuştan yeni ve eski aileme kadar. Sasha'dan Demyan'a ve bebeğe kadar. Her şey. Ve bu düşün için bu kadar heyecanlı olduğuma inanamıyorum.

Kıyafetler ya da başka şeyler değil, Demyan'ın gri saçları. Onun seksiliğini derinleştirmek için yeterli miktarda ve ilk kez ne giyeceğini merak ediyorum. Smokin mi? Mayo şortu mu? Chino pantolon ve Hawaii gömleği mi?

Sonuncusu beni güldürüyor ama kızlar fark etmiyor, hayır, öyle değil. Umurumda değil. Tek umurumda olan şey, bu bağlılık ve o. Tek umurumda olan şey, Sasha ve bebek. Yeni geleceğimiz.

Tek umursadığım, birkaç gün sonra resmi olarak Bayan Yegorov olacağım. Sabırsızlanıyorum.

Sıralar halinde dizilmiş, sazdan çatılı küçük kulübelere oluşan, lüks ve seçkin tatil köyüne vardığımızda ve kristal berraklığındaki mavi denize uzanan tahta kaldırımlara sahip lüks tatil köyüne vardığımızda, süitimize yerleşiyoruz.

Alina perdeleri açarken bana bakar. "Eşyalarını yerleştirirken fazla uğraşma. Demyan'ın planları var."

Yeni mayomu giyerken içimi bir heyecan kaplar, sonra Sasha ve güneş kremiyle uğraşırım.

"Olga buraya bir neden için geldi, Erin."

Hizmetçi gülümsüyor. Saçları at kuyruğu, kot pantolon ve güzel bir tişört giymiş. Güneş kremi alıyor.

"O yüzme bilmiyor..."

"Erin?" Kara beni itti. "Sakin ol."

"Yüzebilirim. Bebek plajı var ve kompleksin havuzları da var. O güvende," diyor Olga.

Alina başını sallar. "O burada, sen eğlenebilirsin. Ona güveniyorsun. Sasha'yı çok seviyor, bu yüzden Sasha'yı rahat bırakabilirsin."

"Ama..."

"Dino'nun emri." Alina gülümsüyor.

O kadar mutlu görünüyor ki dayanamıyorum. Kaplumbağaları soran ve bir tane alabilir miyim diye soran Sasha'yı öpüyorum. Olga'dan kaplumbağa almaya o kadar odaklanmış ki, kızların beni kapıdan dışarı çekip götürdüğünü fark etmiyor bile.

Kızlar haklı. Aruba'dayım. Onlarla eğlenmeliyim. "Nereye gidiyoruz, havuza mı?"

"Hayatta olmaz, buranın özel plajı ve kabinleri var. Oraya gidiyoruz."

Plaj o kadar güzel ki eğlenmem gerektiğini biliyorum, ama Sasha için endişelenmeye devam ediyorum.

"Sakin ol, anne ayı," diyor Kara. "Oğlumuz iyi. Hemen arkamızda özel bir bar, şezlonglar, yüzme, gölge, yumuşacık kum, berrak su ve güneş var. Ayrıca, hamile kışının dayanabileceği kadar mocktail de var."

"Al."

Alina telefonunu bana uzatıyor ve Olga mayosuyla muhteşem görünüyor, şamandıralı Sasha ise diğer çocuklarla havuzda su sıçratıyor. Sanırım fotoğrafı onunla birlikte olan çocuğun ebeveyni çekmiş.

Güneş kremi sürerken ve plaj dolarken rahatlamaya başlıyorum. "Burası özel mi?"

"Halka açık olanları görmelisin." Alina şezlonga uzanırken gülüyor.

Hava elektrikli ve sanki bir model denizinin içindeyim. Demyan'a bir fotoğraf göndermek istiyorum ve ona seni özlediğim mesajını yazmak için selfie çekmeye çalışıyorum ama telefonum elimden alınır.

"Telefon yok." Alina telefonu çantama atıyor. "Sadece onu özlediğimi yazmak istiyorum."

"Telefon yok," diye bağıyor

Kara. "Tamam."

Rahatlayıp güneşin beni ısıtmasına izin veriyorum. Hava çok ısındığında yüzmeye gidiyoruz ve deniz inanılmaz, balıklar, her şey. Kaplumbağalar da var ama görünüşe göre onları görmek için sabah gelmemiz gerekiyor.

Bazıları şnorkelle dalıyor ama biz sadece suyla oynuyoruz, Sasha'dan farkımız yok aslında. Demyan için hissettiğimden farklı bir acı daha hissediyorum.

Ama telefonu çıkarmayı düşünsem bile, onu denize atabilirler. Ayrıca Olga'ya güveniyorum ve o fotoğraf benim her şeyimdi. Oğlum çok mutlu görünüyordu.

Umarım hep birlikte bir aile olarak tatile gidebiliriz. Demyan'dan dünyasını terk etmesini asla istemezdim, çünkü onun için bu bir iş değil, bir yaşam tarzı, ama umarım bizim için zaman ayırır.

Tanıştığımız günü hatırlıyorum, o barda ne kadar ciddiydi ve odada ne kadar yoğundu. Ben de yoğun olmaya devam edeceğim. Yoğun Demyan'ı seviyorum. Ama yumuşak Demyan'ı da seviyorum. Seven, incinen ve gülen gizli Demyan'ı. Benim Demyan'ımı.

Belki de benim işim, ona zaman ayırmasını sağlamak...

Su yüzüme çarpar. Ben öksürürken Kara başını sallar. "Erkekine hayran hayran bakmayı bırak. Bunun için ömrün var. Bu bizim için."

"Neye ihtiyacım var biliyor musun?" diyor Alina. "Sert bir içkiye ihtiyacım var." "Ben de. Seltzer. Sek." Ve gülüyorum.

"Seltzer'ını siktir et, ben cin içiyorum." Kara sudan çıkar, yumuşak dalgalar vurdu.

Oturup güneşin bizi kurutmasını beklerken, kızlar bu geceyi konuşurlar. "Striptiz gösterisi var."

"Kara, Magic Mike'a ihtiyacım yok."

"Ayrıca," diye ekledi Alina, "Demyan bacakları kırabilir." "Bizimkileri değil, değil mi?"

"Hayır, Kara," der. "O zavallı, seksi erkekler."

"Dans ediyorlar." Kara, otelden almış olduğu küçük rehber broşürünü masaya vurur. "Eğlenceli olabilecek bir gece kulübü var. Ayrıca havuzu da var."

"Bu bir plan. Önce spa tedavisi alabiliriz," diyor Alina. "Ne dersin, Erin?"

Evet gibi bir ses çıkardım ama açıkçası sadece uyumak istiyorum.

"O," diyor Kara, "sahte bir evet. Ama bana beş dakika daha ver, o zaman gerçek olacak. Evet ya da ölüm."

"Anlıyorum, eğleniyorum," diyorum, "ne olursa olsun."

Ve güneşin beni ısıtmasına izin vermeye devam ediyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

DEMYAN

SERGİONUN ZİLİ ÇALAR. Beklerim, sonra tekrar çalarım. Kamera var, bu yüzden burada olduğumu bildiğinden eminim.

Ama adam bir şovmen, yoksa sahtekar mı?

Sonunda kapı açılır ve güzel bir esmer hizmetçi karşımıza çıkar. Bana bakar, şokun yayıldığını görebilirim, bu da kameranın görüntülerine erişimi olmadığını ama kim olduğumu çok iyi bildiğini gösterir.

Tanınan ama dikkat çekmeyen biri olarak bunu ilginç buluyorum. Beni daha önce görmüş olduğu belli, ama Sergio benden bahsetmiş olmalı, çünkü yüzündeki ifade *bunu* açıkça gösteriyor.

Bir gülümsemeyi başararak, üniformasının siyah eteğini düzeltiyor.

"Sergio nerede? Burada olduğumu bildiğini biliyorum." Etrafıma bakıp, çizim odasına doğru yöneldim. Buraya daha önce gelmişim ve evin içine girmeye hiç niyetim yoktu.

Beni takip ediyor. "Bayan Augusto'yu mu istiyorsunuz?"

"Stefina'yı neden isteyeyim ki?" Kendime hatırlatıyorum, o benim en sevdiğim kişi değil, ama o da benim gibi babası tarafından manipüle ediliyor. Aradaki fark, onun hiç şansı olmaması, çünkü babası her şeyi kontrol ediyor. Babası onu, şey... onu olması için yetiştirdi.

Bu yüzden sesimi biraz yumuşatıyorum. "Ben Sergio için buradayım, Stefina için değil. Ve zaman çok önemli. Ona iki dakika bekleyeceğimi söyle, daha fazla değil."

Böyle sert davranmak riskli, ama ona karşı gücümü yeniden tesis etmem gerekiyor. Güç bende, onda değil. Ne düşünürse düşünsün, Rocco ile yaptığı anlaşmadan çıkacak.

O, beceriksizce reverans yapar, kızarır ve fısıldar, "Gidip Bay Augusto'yu çağırayım."

Ve çıkar.

Augusto elli saniye içinde gelir. Beni baştan aşağı süzer ve gülümser. "Sonunda yaptığın korkunç hatayı düzeltmeye mi geldin?"

"Neymiş o?"

Gülümsemesi biraz kaybolur. "Stefina'mla evlen. Onu aşağılayıp kalbini kırdıktan sonra seni kabul eder mi bilmiyorum. O seni çok seviyor Demyan, eminim biraz ciddi bir şekilde yalvarırsan seni geri kabul eder."

"Yalvarmaya gelmedim."

Gözleri kısıldı. "Yapmalısın," diye tersledi. "Onu utandırdın." "Stefina mı, yoksa sen mi, Sergio?"

Adam benim iğnelememi görmezden gelir.

Purosu yoktu, ama elinde bir bardak viski vardı ve bana içki ikram etmedi. Zaten kabul etmezdim. Buraya yemek yemeye ya da zehirlenmeye gelmedim. Buraya her şeyi açıklığa kavuşturmaya geldim.

"Nişanını bozdun ve gizlice kaçıp metresinle evlenebileceğini sandın, neden? Pantolonunun içinde tutamadın ve onu yine hamile mi bıraktın? Bırak o piçi doğursun ve ona para ver, hepimiz öyle yapıyoruz." İçkisini yudumlar. "Sandığımdan daha az erkeksin. Tam bir kadın kölesi."

Elimi sıkmamak için kendimi zor tutuyorum. Pasif kalıyorum ve Erin'e yöneltilen hakaretleri bir kenara koyuyorum. Bunun bedelini ödeyecek. Sadece şu anda değil.

"Erin'le evleniyorum, evet."

"O bir sürtük, bunu sen de biliyorsun. Tanrım, adamım. Sana mükemmel kızımı veriyorum, sen onu reddediyorsun? Onunla evlendikten sonra kimi sikersen sık, umurumda değil. O iyi eğitilmiş. Her şeyi yapan bir kız. Büyük bir düğün istiyordu, hepsi bu, ama senin egon bunu kaldıramadı, yoksa o çirkin sürtüğün egosu mu tehdit altında hissetti?"

Kontrolümü kaybettim ve Sergio'ya tehditkar bir adım attım.

Cebime uzanıp çıktıları çıkarırım. Her şey yedeklenmiş ama Sergio gibi bir adam kağıdı dijitalden daha gerçek, daha tehditkar bulur, her ne kadar ikisi de aynı olsa da.

Kaşlarını çatıp sayfaları çevirir, yüzü kararır.

"İşte bu, senin küçük anlaşmalarının kopyası. Gizlice uygulamaya koymaya çalıştığın planların. Ve sadece benimle değil. Bir ipi çekersen diğerleri de kopar. Bir sürü insanı mahvetmeye çalışıyorsun. Rocco Federico ile işbirliği yapıyorsun. Niko'nun malını alıyorsun. Ailenin Chicago şubesini ya da kenara çekilirlerse paylarını alacak olanları hiç düşünmüyorsun. İnsanları mahvediyorsun, Sergio."

"Ve?" Sesi gergin.

"Ve geri çekil, yoksa diğerlerine haber veririm ve tüm dünyanı yerle bir ederim."

Sergio güldü. "Seninkini de."

"Olmaz. Benimkini olmaz."

"Senin cesaretin yok, Demyan. Rocco'nun öfkesini göze alamazsın. Chicago'da bir hiç olabilir, ama bu sadece bizim işimize karışmadığı içindir. Şimdiye kadar. Böyle bir güçle uğraşamazsın." Gülüyor. "Hayır, tehditlerini yerine getirecek cesaretin yok. Sen zayıfsın, Demyan. Nereden mi biliyorum? Benimle ve Rocco ile gerçek bir lider olmak için anlaşmıştın, sadece Chicago'nun değil, ABD'nin yarısının. Cesaretin olsaydı, Stefina ile olan evliliğini onurlandırırdın, çünkü o küçük evlilik tüm bratva bağlantılarını güçlendirecekti."

Yüzüne bakarak onu süzüyorum, ta ki yüzü solup bir adım geri çekilene kadar. Farkında bile değil sanırım. Ama gücümü hissediyor. Ve eminim ki bir parçası kendini küçülmüş hissediyor.

"Arkamı kolla Sergio, yoksa seni bitiririm."

Bunun üzerine, onun yanından geçip koridordan yürüyerek kapıdan dışarı çıktım. O bok çuvalına bir an bile güvenmiyorum.

Hayır. Hiç güvenmiyorum.

İlerlememin tek yolu, Sergio misilleme yapmadan onu ortadan kaldırmak. Ve bu belge bana yeşil ışık yakıyor, çünkü bizim dünyamızda kimse sahte iddiaları sevmez. Evlilik de öyle bir şeydi.

O ganimeti paylaşmayacaktı. Düğünden sonra beni öldürüp tüm malımı ve gücümü ele geçirecekti. Çifte ihanet.

Ve şimdi o bitti. Eve vardığımda

Ilya bekliyor.

"Ne oldu?" Bana bir içki uzattı. Derin bir yudum aldım, sonra bardağı çevirerek Sergio'nun evinde olanları anlattım.

"Kızlar evde olmadığına şükür. Güvenlik görevlilerini uyarayım. Sergio aptal ya da zeki olup onlara peşlerine birini göndermiş olabilir."

Gözlerimi kısarak, kalbim sıkışır. Gerçek bir korku beni sarar. "Bu, casusumuz olduğu anlamına gelir."

"Casus yok. Bu adamları ben seçtim. Pavel herkesi kontrol ediyor. Bir sistemimiz var. Şu anda güveni siktir et. Onlara güveniyorum ama..."

"Risk almıyorsun." Ona baktım. "Casus yoksa, nasıl öğrenebilir?"

"Hala ticari bir uçuş. Birisi gözetliyor olabilir. CIA ve DEA'dan daha iyi taramalar yapmamıza rağmen" — FBI'dan hiç hoşlanmaz ve orada bir ajanı vardır — "çok, çok iyi değillerse gözetlemeleri fark etmek zor olabilir."

"Şansımız nedir?"

"Belki yüzde birden az."

Başımı sallarım. "Muhafızlara gözetlemeyi sıkılaştırmalarını söyle. Ekstra adam lazımsa, bu gece getiririz."

Pavel'i arar. "Halleder. Plan nedir?" "Adamları toplamalıyız. Hemen."

Ilya başını sallar ve mesaj yazmaya başlar.

İçeceklerimizi dolduruyorum. "Yarın sabah Sergio'nun evini gözetleyeceğiz."

"Bu gece olmaz."

"Tek kişi."

O başka bir mesaj gönderir.

"Ama," diyorum, "yarın tam gözetleme yapmalıyız. Onun çıkmasını bekleyeceğiz ve şansımız varsa, doğrudan Rocco'ya gidecektir. Hala şehirde, değil mi?"

"Evet, gayri resmi olarak."

"Umarım Rocco'ya gelip benimle nasıl başa çıkacağını konuşur. Böylece ikisini birden saldırmak için mükemmel bir fırsat olur. Sergio beni zayıf ve palavra sakızı biri sanıyor. Bunu bekleyeceğini sanmıyorum."

"Ben de
geliyorum."

"Hayatta olmaz."

Ilya bana öfkeyle bakar. Ve Rusça konuşmaya başlar. "Bu benim de sorunum. Ve benim yerim senin yanında, Demyan. Sen benim kardeşimsin." Bağımızı göstermek için göğsüne vurur. "Benim yerim savaşta."

"Kardeşim Ilya," diyorum, "sana izin vermeyeceğim."

"Sen..."

"Patron benim. Senin patronun. Ve senin daha fazla yaralanmana izin vermeyeceğim, dostum. En iyi yardım, en çok ihtiyacım olan yerde olman." "Peki o nerede?"

"Burada. Bana bilgi vererek."

Ağzı inceldi. Mutlu değildi. "Peki, kararını saygı duyacağım. Ama sana bir şey olursa, seni kendi ellerimle öldürürüm."

"Anlaştık." Sırtını okşadım.

"Beklemek istemiyor musun?"

"Ben istemiyorum, sen de istemezsin, Ilya," dedim. "Ayrıca, iki gün sonra Erin'le evlenmeden önce Rocco ve Sergio'nun işinin halledilmesini istiyorum."

Kadehini kaldırır. "Yeni bir başlangıca."

Kadehimi onun kadehine dokunduruyorum. "Yeni bir başlangıç."

Umarım.

Yirmi Yedinci Bölüm

ERİN

"Ee, dans edecek misiniz?" Kara ve Alina'ya soruyorum. "Ne giyeceksiniz?"

Sasha uyuyor ve bu gece bekarlığa veda partisi var. Olga televizyon izliyor, Sasha ise kolunun altına kıvrılmış, keçi kuyruğu kolunun altından dışarı çıkmış halde ona sokulmuş uyuyor.

Artık Olga'nın kandırılıp aldığı büyük peluş bir kaplumbağası da var.

Onu bırakmak istemiyorum ama öğleden sonrasının sonunu onunla havuzda oynayarak geçirdim ve şimdi uykuya daldı.

Bir elbise tutuyorum.

"O değil," diyor Kara.

Alina çantamı karıştırıp Demyan'ı kızdırmak için aldığım kısa altın rengi bir elbise çıkarıyor. Bu elbise özel eğlenceler için, dışarı çıkmak için değil. Bana hiç yakışmaz ama onu bana fırlatıyorlar.

"Mükemmel," diyor Alina gülerek. "Neden bunu giyeyim ki?"

"Belki dansa gitmeyeceğiz." Kara Alina'ya bakar ve ikisi de kıkırdar.

Oh. Tanrım. Striptizci mi? "Bana Magic Mike mu yaptınız? İkinizi de öldürürüm."

"Öğrenmek için beklemelisin. Penis taç zamanında gelmediği için şanslısın."

"Kara," diyorum, "kes şunu."

"Giyin." Alina, bana aldıkları yüksek topuklu altın ayakkabıları kaldırır. Çok yüksek değiller ve kama topuklular, ama uzun zamandır giydiğim ayakkabılardan daha yüksekler.

Ama kaçış yok. Bu ikisi pes etmeyecek.

Ayakkabıları ve elbiseyi kapıp banyoya koşuyorum, iç çamaşırlarım da peşimden fırlatılıyor. "Eğer striptizciyse, ciddiym, seni öldürürüm. Aslında Demyan benden önce davranır. Çok kıskançtır. Ve koruyucudur."

"O benim kardeşim. İğrenç!"

Gözlerimi devirip kapıyı kapatıyorum. Soyunup duşa giriyorum, üzerimdeki kum, deniz ve havuz suyunu yıkıyorum. Alina çok iyi idare ediyor, sadece ara sıra bir şey görüp Max'in burada olmadığını hatırlayınca üzülüyor.

Ama bence eğleniyor, bu yüzden Kara'dan çok onun için eğlenmemi söylüyorum kendime. Ve onlara güveniyorum. Striptizci olduğunu sanmıyorum.

Duşu bitirdikten sonra giyinip makyaj yapıyorum, ki bunu neredeyse hiç yapmam. Kara'yı tanıyorsam, bana saldırıp istediğimden daha fazla makyaj yapacağı için, yapayım bari.

Hazır olduğumda, saçlarımı salmış olarak ana salona giriyorum ve ikisi de ıslık çalıyor.

"Biliyorsunuz," diyorum, "bu gece bunu büyötmeye gerek yok. Belki bir yerde akşam yemeği yeriz, sonra da üçümüz baş başa içki içeriz. Mükemmel olur, sence de öyle değil mi?"

"Hayır," diyor Kara.

Alina başını sallar. "Başka, daha iyi planlarımız var." Dışarı çıkarız ve ikisi de harika görünür. Arabaya doğru yürürken herkes başını çevirir, arabalardan biri bizim için ayırılmıştır. Kara'nın çantasında mayoları görünce rahat bir nefes alırım ve konuştukları gece kulübüne vardığımızda daha da rahatlarım.

Dans edebilirim.

Buranın eğlenceli olduğunu itiraf etmeliyim. İçerisi ve arka tarafı da çok rahat, yıldızların altında dans edebileceğiniz veya yüzebileceğiniz bir açık alan var.

"Bu masa mükemmel," diyor Kara, Alina kokteyl garsonunu çağırırken çantasını yere bırakıyor. "Dans pisti orada, hamile ve sarhoş parti üyeleri için tuvaletler yakın ve dışarıdan hoş bir esinti geliyor."

"Ve striptizci yok."

Alina iki tur içki sipariş ediyor, bana soda, onlara alkollü içecekler. "Gece daha yeni başlıyor," diyor gülerek.

Sonra eğilip yanağıma öpücük kondurur. "Bu ne içindi?"

"Teşekkürler. Kardeşimin olması gerektiği gibi büyümesine yardımcı olduğun için. O zor bir adam. Yani, inatçı ve hırslı anlamda zor, ama sen ve Sasha ona kalbini açması için alan verdiniz ve şimdi onun var olduğunu bildiğim yanları daha belirgin hale geldi." Derin bir nefes aldı. "Ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Max'e ne kadar yakın olduğunu biliyorum ve sen yanımdayken onu daha çok hissediyorum. Sanki... Bilmiyorum... Onaylıyor gibi."

Elimi sıkıyor. "Ben de

onu özlüyorum,"

diyorum.

"Keşke... pek çok şey keşke, ama sen, Kara, Sasha, hepiniz her şeyi daha iyi hale getiriyorsunuz. Katlanılabilir hale. Demyan da öyle. Ama o benim kardeşim, bu onun işi. Senin değil. Kara'nın da değil, onu daha yeni tanıdım, ama onu da seviyorum."

Elimi uzatıp Kara'nın elini sıkıyorum. Ağlamak istiyorum. Bu hormonlar. Kahretsin. Ama sözleri beni hem üzüyor hem de mutlu ediyor. Önünde uzun bir yol var, ama çok yol katetti ve burada olmaktan duyduğu içten mutluluk beni ısıtıyor.

İçkiler gelir ve Alina'nın söylediklerini Kara'ya aktarırım.

"O çok havalı. Max'i kaybetmesine üzülüyorum, ama biz varız." Sonra başını kaldırıp kadehini kaldırır. "Erin'e. Evliliğine. Küçük ailesine. Ama... bize de, çünkü biz dünyanın en iyi arkadaşlarıyız."

Alina kadeh kaldırıyor. "Buna içelim."

Alkol kesinlikle etkisini gösteriyor ve o kadar eğlenceliler ki içemediğimi çabucak unutuyorum. Sanırım içimdeki yoğun hormonlar, her yere yayılmış olan hormonlar, bana içki içmenin verdiği o coşkuyu, o ilk sarhoşluk hissini veriyor.

Dans eden ve içen insanlara bakıyorum. Henüz çok kalabalık değil, ama Aruba'da, en azından burada, her saat parti zamanı gibi görünüyor.

Sağımızda Demyan'ın adamlarının oturduğu bir masa var. Biri bizi izliyor, diğerleri salonu tarıyor.

Onların burada olmaları bile umurumda değil. Kendimi daha güvende hissediyorum ve itiraf etmeliyim ki, onları görebilmek güvenimi artırıyor. Tabii bunu Demyan'a asla söylemeyeceğim. Bir daha beni tek başıma dışarı çıkarmaz.

"Hadi dans edelim, bu şarkıyı seviyorum," diyor Kara ve bizi ayağa kaldırıyor.

Yıllardır dans etmediğimi sanıyorum. Ama zıplamak ve ritmi yakalamak yeterince kolay. Ve şarkı bir diğerine, sonra bir diğerine geçiyor.

Sonunda oturmam gerekiyor. Limonlu soda alıp oturuyorum, içiyorum, arkadaşlarım gin tonik ve votka alırken onlara el sallıyorum.

Erkekler onlarla dans etmeye çalışıyor ama kızlar birbirlerinden ayrılmıyor ve talipleri her zaman uzaklaşıyor.

"Geri gel de dans et," diyor Kara gülerek bana yaklaşıırken.

Ona el sallayarak geri gönderirim. "Hamileyim ve yorgunum. Biraz dinlenmem lazım." Sonra, sanki ben getirmişim gibi, hamile mesane sendromu ve tuvalete gitme ihtiyaı beni vurur. Alina'ya el sallarım. "Tuvalete gidiyorum. Siz dans etmeye devam edin."

Selam verirler ve ben tuvalete giderim. Saat erken olduğu için sıra yok. İçimi bitirince saçımı düzeltir, rujumu yeniler ve dans pistine ve bara giden gölgeli koridora ıkarım.

Büyük ve iri bir adam bana çarpıyor. Onu geçmek için adım atarken, sert bir şey karnıma batıyor ve arkamdan başka biri yaklaşıyor. Aşağıya bakıyorum ve korku beni sarıyor.

Bir silah.

Karnıma bir silah dayıyor. "Lütfen..."

"Ses çıkar," diyor adam, ağır aksanlı, kırık bir İngilizceyle. Adadan biri gibi ne sesinden ne de görünüşünden anlaşıyor. Sesinden ve görünüşünden, saf mafya tarafından kiralanmış bir pislik olduğu anlaşıyor. "Ses çıkarırsan ölürsün. Seni ve bebeği öldürürüm. Pow."

Ateş gibi bir korku içimi kaplıyor. Kıpırdamıyorum, sadece başımlı sallıyorum. "Yryeceğiz. Gideceğiz. Tamam mı?"

Bir kez daha başımı salladım.

Demyan'ın adamları burada, diye hatırlatıyorum kendime. Sadece odanın ana bölümüne ulaşmam gerekiyor.

Ama daha arkadaki bir kapıyı açıyorlar ve bir sokağa giriyoruz. Beni kendileriyle birlikte sürüklüyorlar, kaçmam için hiçbir fırsat vermiyorlar, silah artık bebeğime doğrultulmamış olsa da.

Panik içimi kaplıyor ve beni başkalarının yanına, hatta ön tarafa götürmek zorunda kalmalarını diliyorum. Kara, Alina veya Demyan'ın adamlarının, açık alandan geçerken beni görmelerini diliyorum.

Kasten tökezleyerek, sakar gibi davranarak ışıkla aydınlanan bir alana adım attım. Beni yakaladılar ve gölgelere sürüklediler, sonra ön tarafta duran insanların arasından geçerek beni bekleyen arabaya doğru zorladılar, silah belimin arkasına dayalıydı.

Kahretsin, onlarla gidemem.

Etrafta bir sürü insan var ve bir bağıriş duyulunca zorlanıyorum. "Hey, onu bırakın!" Alina. "Durun!"

Silahlı adam hazırlıksız yakalanır ve arkasını döner. Diğeri ise sürücü kapısına gitmiş, ben de bu fırsatı değerlendirip silahlı adamın eline vurup dizimi sertçe kaldırarak kasıklarına vuruyorum.

Bu, kurtulmam için yeterli. Koşuyorum, kulübün dışındaki insanlardan bağırişlar ve mırıldanmalar yükseliyor. Alina ve Kara'nın bana doğru geldiği girişe doğru koşuyorum. "Dikkat edin! Silahları var!"

Kargaşa başlar ve çığlıklar yankılanırken arkadaşımın kollarına atlarım.

Demyan'ın adamları silahlarını çekerek ortaya çıkar ve adamlara saldırarak silahlarını almaya çalışırlar.

Silahlar ateşlenir ve ben nefesimi tutarım, Kara ve Alina beni içeri sürüklerken Demyan'ın iki adamının öldüğünü görürüm.

İnsanlar her yere kaçıyor ama silahlar ateş etmeye devam ediyor, sonra aniden susuyor ve Kara çığlık atıyor. "Geliyorlar."

Alina bizi yakalayıp barın arkasına sürükler ve biz de barmeni takip ederek çalışanların çıkışından dışarıya, karanlığa koşarız.

Nefes alamıyorum, gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor, kulaklarım bağırsıklar ve silah sesleriyle çınlıyor.

Kara bir taksi çağırıyor ve Alina'yı taksiye bindirip otelimizin adını bağırtıyoruz.

Yardım etmem gerektiğini biliyorum ama aklım başka yerde. O adamlar kimdi? Oğlum güvende mi?

"Ya kaldığımız yeri biliyorlarsa?"

Ama Alina Olga'yla telefonda. "Sasha'yı al, bir çanta kap ve ön tarafta buluşalım."

"Güvenli mi?" Kafamı Alina'dan Kara'ya çeviriyorum, ama Alina taksi otelin önüne yanaşırken kolumu sıkıyor ve Olga, Sasha ve iki çanta bizimle birlikte arka koltuğa sıkışıyor.

"Nereye?" diye sorar şoför.

Alina bir adresi hızlıca söyler ve ona bir yığın para uzatır. "Bizi kimse görmeden ve olabildiğince çabuk götürürsen daha fazla veririm."

"Güvende miyiz?" diye soruyorum, ağlayan Sasha diğerlerinin üzerinden bana doğru koşarken. Onu sıkıca sarıp nefes almaya çalışıyorum.

"Güvendeyiz, güvende olacağız." Alina bir telefon görüşmesi yapar. "Eskiden buraya hep tatile gelirdik, bu yüzden burayı iyi bilirim. Daha da önemlisi, güvenli bir eve gidiyoruz ve orada çalışanlar bizi bekliyor. Onlara güvenebiliriz."

Şoföre de güvenebilir miyiz diye sormak istiyorum. Ama sormuyorum çünkü ona çok para ödüyor ve ne olacağını bilmek istemiyorum.

Bunun yerine, korkmuş olan Sasha'yı sakinleştiriyorum.

"Sorun yok, sorun yok, maceraya çıkıyoruz."

Kaplumbağasını, keçisini ve beni kucaklar, büyük gözleriyle her şeyi içine çekiyor. "Dino?" "Yakında gelecek," diye fısıldarım, "Baban yakında gelecek."

Engibeli bir yola sapıyoruz ve şoför aniden karanlıkta kenara çekiyor.

O anda iki farın parladığını görüyorum. İki iri adam ortaya çıkıyor ve biri şoföre daha fazla para veriyor, sonra bizi arabadan indiriyorlar. Taksi

dönüp gözden kaybolana kadar
bekledik. Sonra büyük bir SUV'ye
tıkıldık.

"Şimdi güvenli eve gidiyoruz. Transferi burada yapmak zorunda kaldık
çünkü şoföre ulaşırsalar, ona daha fazla para verseler ve o konuşsa bile, bu yerden
başka bir şey bilmiyor ve buradan herhangi bir yöne gidebiliriz."

Kara, Alina'ya bakar. "Sen de kardeşin kadar sert birisin."

"Değilim," diyor, "sadece prosedürü biliyorum." Sonra iç çekiyor. "İlya ve
Demyan'a mesaj attım." Telefonunu kulağına tutuyor, sonra Rusça bir mesaj
bırakıyor. Bunu birkaç kez yapıyor.

"Aradın mı?" diye soruyorum, sesimden paniği gizlemeye çalışarak.

Ama Alina başını sallar. "İkisi de sesli mesaja düştü, ama mesajları alacaklar,
denemeye devam edelim."

Sasha'nın başına öpücük konduruyorum. Kara da gözlerime bakıyor.

Başka biri olsaydı, sana "sana demiştim" der gibi bakardı ya da yüzü suçlamayla
dolu olurdu.

Kara değil.

Sadece benim için endişeleniyor ve cesur bir gülümsemeyle bakıyor.

Sasha bana daha sıkı sarılır. "Babam bizi koruyacak," diyorum. "Hepimizi. Her
şey yoluna girecek."

Umarım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

DEMYAN

ILYA ARAMADI, bu hiç ona göre değil. Telefonuma bakıyorum.

Siktir, kapalı. Telefonu alıp açmaya çalışıyorum ama şarjı bitmiş. "Ivan? Alek? Şarj aletin var mı?"

Utanç verici bir sessizlik hakim, sonunda Alek konuşuyor. "Üzgünüm patron, hafif eşya getirdim."

Sadece cephane ve silahları kastetti.

Kahretsin.

Sergio'nun kulüplerinden birinin önünde saatlerdir oturuyoruz, etrafımızda etrafta da diğer adamlar var. Diğer mekanların ve evinin çevresinde.

Sergio evde değil. Adamlarım onu sabahın erken saatlerinde buraya kadar takip etti ve ben de burada kaldığı anlaşılnca buraya geldim. Saat geç oldu. Eve gitmek ya da saldırı başlatmak için gizlice çıkmadı. Tüm raporlara göre, hâlâ orada. Bir yerlerde. Korkak gibi özel ofisinde saklanıyor.

Kulüp yasal ve yasadışı faaliyetlerini sürdürüyor. İnsanlar gelip gidiyor. Ama şafak sökünce, kapanış saatinden sonra, gerçek kapanış işareti ortaya çıkıyor: yarıya indirilmiş panjur kapı ve ayrılan insanlar. Ayrılan, yani içeri girmeyen.

Ama kimse dikkatimi çekmedi.

Kimse, yani şimdiye kadar.

Bir araba yanaşıyor ve tüm duyularım tetikte. Zırhlı arabanın kapıları açıldığında ve iki iri güvenlik görevlisi indiğinde, bu tetiklilik daha da artıyor. Silahlılar ve bunu saklamaya da çalışmıyorlar.

Sonra Rocco dışarı çıkar. Onun olduğunu biliyorum çünkü fotoğraflarını görmüştüm. Ve tabii ki, lanet olası telefonumun şarjı bitmiştir. Bir iç çekmeyi zorla bastırıyorum.

"Ivan, Ilya'yı ara. Ona destek göndermesini söyle." Bana

bir bakış attı. "Ne kadar destek, patron?"

Silahımı kontrol ediyorum. "Onu iki kez alt etmeye yetecek kadar."

"Kapılara saldırılarını mı istiyorsun?"

"Burada beklemelerini ve benim emrimi beklemelerini istiyorum," diyorum. İşte bu.

Rocco ve Sergio'yu aynı anda ortadan kaldırmak için en iyi şansım. Takviyenin gelmesi için gereken süreyi hesaplarım. Belki otuz dakika? Belki on beş, Ilya'nın adamlarının nerede olduğuna ve kimi ve ne göndereceğine bağlı.

Sorun şu ki, kaçabilirler. Arka çıkışı izleyen biri var ama tek çıkışın o olduğu garanti değil. Sergio gibi sinsi adamlar kurnazdır. Bu yüzden bu kadar uzun süre hayatta kalabildi ve o ikisinin ne planladığını kim bilir...

Sadece benim geleceğim tehlikede değil, Chicago'nun yarısı da öyle. Vince, Niko'nun yerini almak için daha uygun bir aday, artık onun bu işe ilgi duyduğunu biliyorum, ama bu ittifak gerçekleşirse bu mümkün olmayacak.

Daha küçük, daha zayıf taraflar en büyük tarafa katılacak; bu her zaman böyle olur. Ben büyük ve güçlüyüm. İmparatorluğum güçlü, ama bu işin başka bir boyutu var. Bir sürü bağlantısı olan bir yabancı gelip Sergio'nun tarafına geçmesi herkes için kötü haber.

İkisini de dışarı çıkarmam

lazım. Başka yolu yok.

Birlikte, sanki lanet olası yıldızlar hizaya girmiş gibi. Sergio kaçma planı yapmasa bile, Rocco'nun kendi başına oradan çıkıp gitmesini engelleyecek hiçbir şey yok, bu da farklı yerlerden ikisine birden düzenlenmiş bir saldırı anlamına gelir.

Şimdi içeri dalıp riski göze almalı mıyım?

Her şey şimdi diyor. Saat neredeyse yedi. Rocco gelmeden önce son personel de çıktı, yani sadece Rocco, Sergio ve adamları için endişelenmem gerek.

"Alek, arabayı arkaya çağır. Silahları hazırla."

İkisi de bana baktı. "Patron?" "İçeri giriyoruz."

ALTIMIZ İLE İÇERİ DALDIK, panjur kapının altındaki kapı kilitli değildi. Adamlarım Sergio ve Rocco dışında herkesi öldürme emri almıştı.

Ölecekler, ama bunu yapmanın yolları var. Önce birkaç cevap daha istiyorum.

Kapının yakınından başını kaldıran ilk iri adamı vuruyorum, şaşkınlıkla gözleri fal taşı gibi açılmış, silahını arıyor. Göğsüne bir kurşun, sonra kafasına.

Adamlarım dört kişiyi daha indiriyor. Üçüncüsü kaçarken, silahları ateş altında, onu yakın mesafeden vuruyorum.

Adamlarım, esir almadan odayı tararken, ben Sergio ve Rocco'yu arıyorum.

Oda kilitli ve o pisliklerin silahlı olduğuna eminim. Kameraları vurup silahımı yeniden dolduruyorum. Sonra lanet kapıyı tekmeliyorum, alçaktan ateş edip üzerimize yağmur gibi yağın kurşunlardan kaçıyorum.

Adamlarımı içeri göndermeden önce silahlarını boşaltmalarına izin veriyorum.

Kısa bir çatışma ve acı çığlıkları duyulur ve köşeyi döndüğümde Rocco'nun bir bacağını tutarak yerde yuvarlandığını ve Sergio'nun yüzüstü, kolları arkada bükülmüş halde yattığını görürüm.

İçimde sadece iğrençlik var. "Onları bağlayın. Hemen."

Onlarla konuşmuyorum. Beklemelerini, acı çekmelerini istiyorum. Rocco'nun çektiği ek acı da bana çok yakışıyor. Ivan'dan bir telefon ödünç alıp Ilya'ya mesaj atıyorum.

Başka bir oda daha var, bu odanın kapısı çelik ve kilitli. Ofisin arkasında. Sergio'nun böyle bir odası varken neden bizim buraya baskın yapmadan önce arkadaşıyla birlikte oraya girip bizi öldürmek için dışarı çıkmadığını merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

İçimde rahatsız edici bir his uyanıyor.

"Bunu aç."

Sergio'ya bağıyorum.

Destek ekibim gelmeye başlar. "Silahlarınızı o lanet kapıya doğrultun. Açılırsa, vurup öldürün. Ve tüm çıkışlara silahlarınızı doğrultun," yeni gelen Pavel'e söylüyorum.

"Anahtarlar?" Başparmağımı kapıya takıp Sergio'ya baktım.

Kesinlikle bir terslik vardı, çünkü o herif sırtıyordu. "Oh,

Demyan..."

Adamlarım içeri daldığında kapıya silahlar ateşlenirken, o benim bu dünyanın kurallarına göre oynayacağıma güvenmişti. Cevaplar isteyeceğime güvenmişti. Beni ortadan kaldırmaya çalışabilirdi.

İşe yaramazdı, ama deneyebilirdi. Yine de denemedi.

"Hâlâ benim mal varlığımı ele geçirebileceğini düşünüyorsun, değil mi?" diye mırıldandım. Sırtışı büyüdü. "Anlaşma, senin olan benim olacaktı."

"Anlaşma asla öyle değildi. Asla. Ve Sergio, benim paramdan tek bir dolar bile, gücümünden tek bir parça bile alamaman için senin benim paramdan tek bir dolar bile, gücümünden tek bir parça bile alamayacağın için önlemler var. Beni öldürürsen, hiçbir şey alamadan çekip gidersin."

"Demyan, seni öldürmek istemiyorum. Sadece sana ait olanı istiyorum. Ondaki sonra... şey, duruma göre değişir, değil mi?"

"Neye göre?"

"Kızımı memnun edersen. Ve o odadaki kimseyi vurma. Orada sadece benim tatlı Stefina var, hayatını kazanmaya hazır."

"Ne diyorsun sen?" diyorum.

Ellerini açıp silahlarını sikine doğrulttu. "Tuzağıma düştün Demyan."

Soğuk bir korku dalgası omurgamdan aşağıya doğru akıyor. "Tuzak mı?"

"Evet, tuzak." Adamımı kendinden uzaklaştırmaya çalışır ama ben başımı salları ve o iç çeker. "Peki. Stefina yalnız değil. Orada bir rahiple birlikte, seninle

seninle evlenmeye hazır."

"Neden bunu yapayım ki?"

Ve bu gece geleceğimi nereden biliyordu ki? Tanrım, kızını dışarı çıkarana kadar kilit altında mı tutuyor?

Ama bu mantıklı değil.

Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki gülmeye başlıyor, Pavel'in şakağına dayadığı silah bile onu durduruyor.

O, benim bilmediğim bir şey yüzünden güvende olduğunu düşünüyor, hayır, biliyor.

Kızı değil. Ve benim iyi kalpliliğim de değil. Kalbimde çok az iyilik var ve her zerresi Erin ve çocuklarım için.

"Sana bir soru sordum Sergio. Neden Stefina ile evlenmeyi kabul edeyim ki?"

"Duymadın mı?" Gülererek diyor, "Yani buraya dalman şans eseri mi? Hayır, onunla evleneceksin."

"Hayır, evlenmeyeceğim."

"Evleneceksin Demyan, çünkü şu anda Aruba'da, gelecekteki fahişenin... pardon, karının kafasına bir silah dayalı. Stefina ile bu evliliği yapmazsan Erin ölecek. Daha da iyisi, Aruba'daki bağlantımı on beş dakikada bir aramazsam Erin ölecek."

Saatine bakar ve bekler.

Kafasına bir kurşun sıkmak istiyorum, ama kararsızım. Telefonumun şarjı bitmiş. Pavel'e bakıyorum, o da silahı başkasına verip odadan çıkıyor, umarım Ilya'yı arayıp kadınıma ulaşabilir. Ama sorun şu ki, onlar dışarı çıkmışlardı, telefonu duymayabilirler.

Ya da kafalarına silah dayalı olabilir.

Dün sabah onunla konuştum ama... Siktir. Ilya'dan haber alana kadar gerçeği bilmiyorum.

Güvende olup olmadığını bilmiyorum.

Sergio yalan söylüyor olabilir. Ama
ya söylemiyorsa?

Erin'in hayatını riske atmaya hazır mıyım? Doğmamış çocuğumun hayatını?

Sonra Sergio şöyle diyor: "İki dakika içinde karar vermelisin. Ne yapacaksın?
Stefina ile evlenecek misin, yoksa o fahişenin ölüm fermanını mı
imzalayacaksın?"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ERİN

MİDE BENİM YIKILMIŞ. Bizi korumak için ölen adamların ölümüne üzülmem gerekirdi. Ama üzülmiyorum.

Daha doğrusu, üzülüyorum ama olması gerektiği gibi yıkılmıyorum. Demyan'ı bulamasak da, Ilya'yı da bulamasak da, hepimizin hayatta olduğuna şükrediyorum.

Alina bana çay ikram ediyor ve ben bardağı ellerimle kavrarken, zavallı küçük Sasha endişeyle bana, Alina'ya, Kara'ya ve hiç görmediğim adamlara bakıyor. Alina onları tanıyor. Olga, Sasha'yı benden uzaklaştırarak dikkatini dağıtmaya ve beni rahat bırakmaya çalışıyor.

"Ona ulaşamıyorum," diye fısıldıyorum. "Sen?"

Alina başını sallar. "Tekrar deneyeceğim. Üzgünüm, her şeyi bilmiyorum, bu yüzden bizi neden önceden gönderdiğini bilmiyorum. Muhtemelen çalışıyordur. Ilya da."

"Ama telefonu açık olmalı."

"Belki kapatması gerekiyordur ya da şarj etmeyi unutmuştur ya da unutmuştur."

O yapmaz.

Demyan öyle dikkatsiz biri değildir. Telefonu yanında olurdu.

Bir başka mide bulantısı beni sarsar.

Alina, neden bizi önden gönderdiğini bilmediğini söylüyor. Ama ben biliyorum.

"O iyidir. Belki düğün hazırlıkları yapıyordur. Bizi de ikram için göndermiştir."

Alina telefonuyla mesajlaşıp arama yaparken Kara gülümsüyor.

"Hayır. Bizi güvenliğimiz için gönderdi. Sergio denen adama güvenmiyordu, Kara. Ve tüm bunları, Stefina ile evlenmeden önce planını yapmadan onu vazgeçirerek ben yaptım."

Elimi tutar, gözleri parlar ve bana yaklaşır. "Beni dinle, Erin Banks. Demyan'la tanıştım ve bunu senin için yaptı, evet, ama bunun olacağını düşünseydi, kararından vazgeçmez ve senin öfkeni göze alırdı."

"Ya eğer..."

"Sakın." Gözlerini kapatır. "Bak, onunla evlenmeden önce uzun uzun düşünmeni söyledim, ama sen düşündün ve vazgeçmiyorsun. Ayrıca Erin, haklısın. O senin çocuklarının babası. Ve seni koruyacaktır. Hayatı tehlikeli, ama bu anlaşılmayı heyecan için yaptığını sanmıyorum ve işleri renklendirmek için vazgeçtiğini de sanmıyorum. Daha fazlasını istiyor gibi görünüyor ve bunu sende görüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "O bir bratva, değil mi? Organize suç örgütü? Ama parka gidiyor, koruyor ve bence örgütünün daha... şüpheli kısımlarında barış istemek için yeterince akıllı." Sonra küçük bir gülümseme attı. "Alina zorladığımda bana öyle söyledi. Babalarının sert olduğunu ve Demyan'ı zorladığını söyledi. Ama Demyan modern dünyaya ayak uydurmak istiyor. Yasal ve yasadışı işlerini yürütmek ve toprak ve güç elde etmek yerine barışı sağlayan ortaklıklar kurmak istiyor. Yani... Bilmiyorum. Saçmalıyorum."

"Öyle değil. Ben de görüyorum. Ama bir şey oldu. Bak neredeyiz. Ya beni görmeseydin? Herkesi tehlikeye attıysam kendimi asla affetmem."

Alina elinde bir bardak votka ile yanımıza gelip oturduğunda endişesini gizleyemiyor. Buranın ne olduğunu bilmiyorum, ama güvenli bir evden daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Buradaki insanları tanıyor. Arabadan buradakilere kadar. Personel dedi, ama daha fazlası olmalı. Burası yaşanmış, yüksek teknolojik bir yer gibi. Şehir dışında, bulunması zor bir kale.

Gizli kapılardan geçerken farları kapattılar, Tanrı aşkına.

"İlya'yı tekrar deniyorum."

Bir mesaj gönderip sonra arıyor.

Bu sefer hoparlörü açtığında onun sesi geliyor. "Alina? Ne oldu? Mesajlarını şimdi gördüm. Ben..."

Onu kesip hızlıca Rusça konuşmaya başladı. Konuşuyorlar ve benim sinirim artıyor. Tekrar sinirlenmeye başlayan oğluma bir bakış attım. Olga'nın yanında beş on dakika daha uslu durur, sonra yine patlayacaktır diye düşünüyorum.

Ama Demyan'ı öğrenmem gerekiyor.

"Demyan iyi mi?" Sesim titriyor.

Alina elini kaldırarak bana işaret etti. "*Bir dakika*, Ilya."

"Alina?" diye sordum.

"Ona olanları anlatıyordum."

"Sen iyi misin? Bebek? Sasha?" Ilya İngilizce soruyor. "Evet, ama Demyan..."

"Alina," diyor, sanki üzerinde büyük bir baskı varmış ve önemli bir işin ortasında gibi. "Güvende misin?"

"Vasily'nin kalesindeyiz. Kuzenim yok ama adamları ve çalışanları burada. Yardım için başka bir aile üyesini gönderiyor," diyor. "Her şey var, kameralar var, burası tam bir kale."

"En son oraya gittiğimde güvenliğin iyileştirilmesi gerekiyordu."

"Her zaman öyle dersin," diye azarladı kız. "Ama gerçekten öyle. Kameraların hepsi son teknoloji ve devriyeler var. Birkaç kilometre önce taksiden Vasily'nin SUV'sine geçtik."

Rusça bir emir verir, sonra İngilizceye geçer. "Takip edilmediniz mi?"

"İki arabayla aldık. Biri başka yöne gitti, değerli yükü taşıyan araba ise gelmeden önce bir tur attı. Takip edilmedik," diyor adamlardan biri. "Ayrıca, mülkün etrafında yüksek teknoloji kameralar var. Burayı sadece tatil yeri olarak kullanmıyoruz, düzenli olarak kullanıyoruz."

"Güvende olmalıyız, Ilya," diye bitiriyor

Alina. "Olmalıyız mı, yoksa öyleyiz mi?"

Adamlara bakar ve biri başını sallar. "Öyleyiz."

"Olduğunuz yerde kalın. Ve adamlara, hiç kimsenin, kendi adamları bile olsa, mülke girmeyeceğini söyleyin. Biri gelip kapıya gelirse, cevap vermeyin. Evi biliyorum, kapı açılmadıkça kimse içeri giremez. Yani aslında ev büyüklüğünde bir panik odasıdasınız, anladınız mı?"

"Evet," diyor ve Kara ile ben ellerimizi daha sıkı tutuyoruz.

"Demyan'ın telefonunun şarjı bitmiş, onu bulup sizi güvenli bir yere ulaştırmak için bir plan yapacağız."

Telefonu kapattı. Biraz rahatlardım ama Demyan'ın telefonu kapalıyken ne yapabilir ki?

"Alina, Rusça konuştuğunuzda... Demyan'ın nerede olduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

O anda, onun onların dünyasına nasıl uyum sağladığını anlıyorum. Çünkü bana doğruyu mu söylüyor, yoksa yalan mı söylüyor bilmiyorum ve bu beni daha da korkutuyor.

"Anne!"

Sasha kurtulmuş ya da Olga onu bırakacak kadar akıllı davranmış ve bana koşarak sarılıyor. Kolumu onun etrafına doluyorum, onu kaldırıp sıkıca sarıyorum. Küçük kalbi hızlı atıyor ve eminim odadaki enerjiden besleniyor.

"Hey, bebeğim," diye fısıldayarak, Kara onun ayakkabısız ayağını sallarken, küçük yüzüne öpücükler yağıdırıyorum. Ayakkabıyı, atıştırmalık ve içeceklerden bahsederek mutfığa doğru giden Olga'nın yanında görüyorum.

Ev büyük değil, en azından bu kadar insan için, ama pek kimsenin uyuyabileceğini sanmıyorum. Zaten bir adam, evin ortasındaki oturma odasına yatak takımlarını taşıyor.

"Bu kanepeler yatak oluyor, kale yapabiliriz. İster misin, Sasha? Uyuma kalesi? Pijama partisi yapabiliriz." O, başını göğsüme gömerken ona gülümsüyor.

Ona bakıyorum, sonra Kara'ya bakıyorum, o da ayağını ondan çekiyor. "Çok bunalmış."

"Zavallı bebek," diye mırıldanıyor. "Peşimizde kimse yoktu ama burada uyumak daha akıllıca. İlya haklı, burası panik odası gibi ama Demyan'ı tanıyorum. Senin söz konusu olduğunda güvenlik konusunda aşırıya kaçacaktır."

"Bizi," diyorum, onu da dahil ettiğini anlamasını sağlamak için.

"Olga atıştırmalık bir şeyler alıyor ve adamlardan biri banyoya kıyafet ve banyo malzemeleri koydu. Muhtemelen yüzmek isteyeceklerdir, ama biz de onları giyinebiliriz. Daha rahat şeyler."

Panik yapmamaya çalışıyorum.

Rahat giysiler. Panik odası tarzı bir ev. Daha da güvende olmak için, ortasında kamp kurup pijama partisi yapıyormuş gibi davranmak. Demyan'la iletişim kuramamak.

Tüm bunlar kulaklarımda çınlıyor.

Ve kalbim acıyor. Ruhum acıyor.

Demyan'ı istiyorum. Kokunu koklamak, burnumu sıcak boğazına gömmek, nabzının atışını, kanın akışını hissetmek istiyorum. Onun gücünü ve sertliğinin altındaki yumuşaklığını istiyorum. Sadece onu istiyorum.

Güve

nde.

Bura

da.

Şimdi

.

Sasha titremeye başlar. "Anne? Babam nerede?"

"Şşş."

Kafası yukarı çıkıyor ve yüzümü tutuyor. "Korkuyorum. Sevmedim!"

"Sorun yok, Sasha. Kara burada. Alina teyze. Olga."

"Süt ister misin, Sasha?" diye sorar Olga ve sütünü uzatır, ama o elini

itip uzaklaştırır. Ona üzgünüm derim ve yüzümü tekrar tutarken

saçlarını okşarım. "Anne?"

"Baban hemen geliyor," diyorum, bunun bir güvence mi yoksa yalan mı olduğundan emin olamadan. Etrafa bakıyorum ve sehpa da bir deste kart görüyorum, nefesim kesiliyor. "Sasha! Bak!"

O da bakar.

“Oyun oynamak ister misin?”

"Evet, Sasha," diyor Kara, "Sasha Go oynamak ister misin?" Küçük yüzü aydınlanıyor.

Ve başını sallayarak beni bırakıp aşağıya iner.

Sasha Go, kurallarını sadece onun bildiği uydurma bir oyundur. Ya da belki de kuralları yoktur. Oyunda çoğunlukla o kazanır, bazen bize acıyarak kazanmaz, ve bol bol gülüşmeler ve kart fırlatmalar olur.

Kara bunu Alina ve Olga'ya açıklıyor ve hepimiz oturuyoruz, Sasha Kara'ya oyun için kartları dağıtmasını söylüyor.

"Oh, bu snap gibi," diyor Alina gülerek. "Uçan kartlar eklenmiş hali."

Hepimiz oynuyoruz ve ben Sasha'nın dikkatini dağıtıp mutlu olmasını sağlamaya çalışıyorum. Ama aynı zamanda kendimi de oyalıyorum, çünkü içimde panik büyüyor.

Demyan'ın nerede olduğunu bilmiyorum ve Ilya beni ustaca görmezden geliyor. Bu tür davranışları hemen anlarım. Ve o da tam olarak bunu yaptı. Gerçekleri ve ayrıntıları görmezden geldi.

Demyan'ın sözde şarjı bitmiş telefonuyla burada oturmuş, o çalışırken bekliyorum. Ama ben buna inanmıyorum.

Sürekli buna geri dönüyorum. Belki telefonunun şarjı bitmiştir. Ama güvenli bir şey yapmıyor. Öyle olsaydı, telefonu şarj ederdi, bir telefon ödünç alırdı.

Bir şey oldu ve her gözümü kapattığımda, kulübün dışındaki adamlara kurşunların isabet ettiğini görüyorum. Kurşunun Ilya'ya isabet ettiğini görüyorum.

Ama onlar erkekler değil. Ilya da

değil. Kafamda Demyan var.

Ve ayağa kalkmıyor. Yalnız.

Kan kaybediyor.

Ve hepsi benim suçum.

Ya onu kendi başına bırakıp düğünü iptal ettirmişsem, şimdi bir yerlerde yaralı ya da ölmek üzereyse ya da daha kötüsü varsa?

Bu da kafamda dönüp duruyor. Onu

iptal ettirdim ve şimdi...

Ya benim yüzümden yaralanmış ya da ölmüşse?

Ve bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim. Asla.

Otuzuncu Bölüm

DEMYAN

Yedeklemenin geri kalanını HALA BEKLİYORUM. Ve Sergio'nun ne yapacağını görmek için bekliyorum. Onu öldüremem. Erin'in güvende olduğunu ve Erin'in numarasını bilen tek kişi olan Ilya ile temasa geçen Pavel'in geri dönmediğini öğrenmeden yapamam.

Söyleyeceği her şey sadece bana ait ve eğer Erin ölmüş ya da yaralanmışsa, bana söyleneceğine inanmak zorundayım.

"Onunla evlen, bu iş bitsin."

"Kapa çenenin, belki o zaman seni vurmam." Sergio'ya bakıyorum. "Yedek güç çağırmadığını ya da onu öldürttüğünü nasıl bileceğim?"

"Güven mi?"

Bu sefer ben güldüm. Garip bir çatışma durumu, ama burada bir terslik var. Kızı diğer odada, ama onun için endişelenmiyorum. O kapıya bir silah doğrultulmuş. Benim silahım da Sergio'da.

Alek silahını Rocco'ya doğrultuyor.

"Sana asla güvenmem. Şöyle yapalım. Erin'i hoparlöre al, oradan devam ederiz."

Tereddüt ediyor.

Sergio mesaj attı, aramadı. Blöf mü yapıyor? Yoksa kızım adamlarını mı kaybetti? "Ara, yoksa arayamıyor musun?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Telefonunu al, Ivan."

Sergio'nun bakışları ona yönelirken Ivan öne çıkar. "Buna dokunursan önümüzdeki sinyali gönderirim." Göğsüm

sıkışır. Kahretsin, riske atamam. "Kızını

dışarı çağır."

Gözlerindeki açgözlülük artar. "Her an dışarı çıkabilir. Zaman kilidi bittiğinde."

Onu içeri mi kilitledi? Ama yine de, bu gerçek bir panik odası ya da güvenli oda. Yani zaman kilidi olabilir. Umurumda değil, ama bir sürü adamın dışarı atlamasını istemiyorum.

"Kapı açıldığında vurmak için ateş et," emrediyorum.

Şimdi açgözlülük paniğe dönüşüyor ve bana bakıyor. "O silahsız, içeride sadece o ve rahip var."

Buna inanıyorum, ama emrimi değiştirmiyorum. "Kızımı öldür, ben de senin orospunu öldürürüm."

"Görünüşe göre bir çıkmaza girdik." Rocco'ya başımı sallıyorum. "Peki ya sen? Sergio ile olan ilişkin ne? Ben Sergio'dan daha güçlüyüm. Bu yüzden kızıyla evlenmemi istiyor. Varlığımı ele geçirmek için."

Sergio kekelemeye başlar ama Rocco'nun yüzü sertleşir. "Sen de anlaşmanın bir parçasısın. Ya da gücün öyle. Onunla evlen, ben yarısını alırım. Söz verilmiş. Ve ben bu civardaki en güçlü adam olacağım."

"Yapacağız," diyor Sergio.

Tam o anda kapı bip sesi çıkarmaya başlar ve adamım kapıya bakarken Rocco'nun elindeki silah hafifçe hareket eder. Ve binanın ön tarafında, arkamızda, bir kargaşa çıkar. Bağırışlar duyulur ama silah sesi duyulmaz.

Ama bu, Rocco'nun ceketinin altından silahını çekmesi için yeterli. Sergio'dan silahımı çevirmeye başlamak için zamanım var, ama Rocco bana nişan alıyor. Ancak bir kurşun kafasına isabet ediyor.

Yere düşmeden önce ölmüştü.

Arkamı dönüp bakmıyorum; atışı kimin yaptığını biliyorum. "O iyi," diyor Ilya acı içinde homurdanarak.

Sergio ayakkabısında bir şey ararken silahımı ona çeviriyorum. Bıçak mı, silah, umurumda değil. Nişan alıp tetiği çekiyorum ve o yere düşüyor.

Ölmedi, sadece ağır yaralandı. Sol omzunun hemen altından kan fışkırıyor ve yere düşüyor.

"Ivan, tekrar hareket ederse ateş et." Şimdi bakışlarımı kaldırıp güvenli odanın kapısına bakıyorum. "Ve Ilya, uzak durmanı açıkça söylemiştim."

Ilya görünür olur ve bastonu yere düşer, bir elinde silahla bana sırtıtarak bakar. "Bana ihtiyacın olduğu belliydi."

"Her şey kontrol altındaydı. O iyi mi?" diye soruyorum.

"Kaçtılar. Telefonunu açmalısın." "Şarjı bitmiş."

O tsk tsk yaptı. "Her zaman şarj aleti getir."

"Bir sonraki çekim için sandviçlerin arasına koyarım."

"Sakın unutma." Ilya'nın Sergio'nun masasına ağır bir şekilde yaslandığı fark edilmez.

Tüm dikkatimi tekrar o lanet olasıya çevirdim. "Sergio, Erin'e silah doğrultmuş biri olduğunu söyledi. Emin misin?"

"Onunla kendim konuştum. Vasily'nin evindeler. Alina onları oraya götürdü. Ne yazık ki, korumalarımız öldü. Ama Sasha, Erin ve kız kardeşin güvende. Güvendeler."

Güvende. İçimde, bu kelimenin anlamı yerleşirken titriyorum. Ve bastırdığım tüm korku, yokmuş gibi davrandığım korku, beni ve görüşümü sarmalıyor.

Sergio'nun yanına gidip onu yere deviriyorum, sonra yarasına basıp ayağımı üzerine bastırıyorum. Acı içinde çığlık atıyor. Ayağımı orada tutarak onu yere sabitliyorum. "Küçük bir çocuğu ve hamile bir kadını korkutmaya mı cüret ettin? Ailemi elinden almaya mı? Bana yalan mı söyledin? Muhafızlarının silahları olmadığını biliyordun ve yalan söyledin. Ne için? Stefina ile evleneceğimi mi sandın? Sen ne tür bir sapıksın?"

Ayağımı kaldırıp onu tekmelemeye başlıyorum, panik ve rahatlama öfkeye dönüşüyor. Bu pisliği lanet olsun.

Bir kapı tıklıyor. Sanki kafamda bir ışık yanıyor.

Ne halt ediyorum ben? Bu pisliğin acı çekmesini bile istemiyorum. Sadece ortadan kaybolmasını istiyorum.

Silahımı kaldırıp kafasına ateş ettim.

Hareket etmiyor. "Hayır!

Baba!"

Stefina yanımdan uçarak geçer ve histerik bir şekilde babasının yanına d  er. Birine işaret ederek onu geri çekmesini işaret ediyorum.

Yüzü acı ve kederle buru ur ve bana   keyle bakar. "Nasıl yapabildin?"

"O pislik olmadan daha iyisin," diye mırıldanıyorum. "O seni umursamadı, sadece sana ne kazandırabilece ini düşündü. Sana bok gibi davrandı."

Gözleri parlar ve kederi azalır. Stefina onu tutan adamı itip kollarını kavu turur. "Eğer i leri d zeltmezsen, sana bunu  detece im!"

"Düzeltmek mi?" Kafamı sallarım. "O  ld . Ne yapmamı istiyorsun?"

"Söz verdiğin gibi benimle evlen."

Gülmeye ba lıyorum. "Sen benimle evlenmek istemiyorsun. Sen ve ben, aramızda kimya yok. Asla yürümez ve sen mutsuz olursun."

Yutkunur ve bana doğru yürür. "O olmadan ne yapacağım? Nasıl hayatta kalacağım?"

"Babanın parası vardı."

"Anlamıyorsun. O vardı, ben yokum. Her şey kocama kalacak ve Rocco ile paylaşılacak, yoksa... bir oğlum olana kadar emanete verilecek. Dört aileden birinden. En azından sen genç ve yakı ıklısın. Peki... ben ne yapacağım?"

Aklıma *bir i * geliyor, ama o bir mafya prensesi, sadece öyle olmak için yeti tirilmi .

Sanırım babası, Rocco ile benim ge mi imizi göz önüne alarak, onu  ld rmeyece imi düşündü. Rocco ise benim gücümü istiyordu. Kesinlikle  ld r lecektim.

Ama onun bunu bildiğini sanmıyorum. Ve benim sadece parçaları bir araya getirdi im bir hikaye var.

Onu parasız bırakamam. İly'a'ya bakıyorum. "Bir fikrim var. Vince'i ara, buraya gelsin. Ona bir teklifim var."

Stefina'nın yüzü bana doğru kalkar. "Vince mi?"

VINCE BİRAZ SONRA GELECEK ve Alek'in telefonunu kullanarak charter uçağımızı daha erken bir uçağa değiştiriyorum. Lanet olsun, gerekirse ticari uçağa bile binerim. Ama özel charter uçağının daha kolay olacağını biliyorum. Her şeyi ayarladıktan sonra derin bir nefes alıyorum.

Buradaki kabusun bitmesini istiyorum. Mümkün olduğunca çabuk ailemin yanında olmak istiyorum. Onların erken gitmesine izin vermekle deli gibi aptallık ettim. Özgürlük mü? Neredeyse ölüm fermanlarını imzalamıştım.

Erin hala normal dünyada olduğunu sanıyor olabilir, ama öyle değil. O benim ve benim için en değerli şey. Ne olursa olsun onu ve çocuklarımı korumalıyım.

Orada olmalıydım.

Vince gelir ve Stefina'nın gözleri parlar, ölen babasını unuttur. Onu farklı bir gözle görüyorum, nefret ettiği bir role zorlanmış bir kadın. Oh, muhtemelen hala sığ biridir, ama Vince iyi biridir ve gördüklerini beğenir. Ve yeni geldiği için, tam da onun ihtiyacı olan kişi olabilir. Ayrıca, uzun süredir bu işin dışında olduğu için, dünyanın bazı yerlerinde ona yardıma ihtiyacı olabilir.

"Neler oluyor?" diye sorar.

Ölmüş kuzenini ve Sergio'yu görmesine izin verdim. Ve tabii ki Stefina'yı da. Sonra herkesi kulübe götürdüm.

"Sen ve ben bir anlaşma yaptık, değil mi?" diye soruyorum ona.

O da başını sallar. "İlya ve ben bu konuda aynı fikirdeyiz ve sen ailemdeki husumeti hallettin. Hatta fazlasını bile. Onlar beni kovmadan önce, her zaman sana önerdiğim gibi hareket ettin." Vince omuz silkiyor. "Ben o seçeneği seçtim, kendi paramı kazandım, ama bu iş benim kanımda var. Chicago'dan gitmemi mi istiyorsun? Rocco'nun işi burada değil, yani aile işinin o kısmı benim kontrolümde değil..."

"Bununla ilgilenmiyorum. Stefina'ya ve Sergio'nun işine bakmakla ilgileniyorum." Ona Stefina'nın bana söylediklerini ve durumun nasıl olduğunu anlattım

ama onun haklı olduğunu biliyorum. Babası öldüyse, her şey kocasına ve Rocco'ya kalır. Rocco da öldüğüne göre... Sadece kocasına kalır. Aslında, Rocco'nun payı da sadece bir el sıkışma ve sözle belirlenmiştir herhalde.

"Stefina ile evlen," diyorum.

"Ve sana babasının mal varlığının yarısını ya da tamamını vermek mi?"

"Hayır. Tek istediğim, anlaştığımız şey. Seninle ve onun kontrolündeki insanlarla iş yapabilmek. Her zaman yaptığım gibi. İstediğim şeyler varsa, konuşuruz. Sen ve Ilya ayarlayın, ona güveniyorum." Şimdi Vince'e bakan Stefina'ya bakıyorum. Vince genç ve yakışıklı, ve Stefina'nın bana olan sahte bağlılığını unuttuğundan eminim.

Tanrıya şükür.

"Onunla evlen, çıkarlarını onun çıkarlarıyla birleştir ve kardeşinin ve Sergio'nun bölgelerinin kontrolünü ele geçir. Anlaşmamız geçerli."

"Güç ve para alacağım ve... onu mu?" diye sorar Vince.

"O pazarlık konusu değil."

Vince gülümser. "İyi."

Stefina çılgılık atarak Vince'in boynuna atladı. "Bununla bir sorunun yok, değil mi?" diye sordu Ilya yanıma yaklaşarak.

"Anlaşmaya sadık kalır ve yoluma çıkmazsa sorun yok."

"Öyle olacak. Ve çok değerli bir eleman olacak." Sonra Ilya sırtıma bir şaplak atar. "İyi iş çıkardık. Artık geri döndüm."

Gözlerimi deviriyorum. "Hadi, yeni uçağımızı yakalamamız lazım."

Otuz Birinci Bölüm

ERIN

Demyan ve Ilya'nın bu gece geleceği haberleri gelmiş olsa da fark etmez. Sabırsızlanıyorum ve o burada, karşımda, güvende olana kadar sinirlerim yatışmayacak. Ona dokunup bunun gerçek olduğundan emin olana kadar.

"Sakin ol," diyor Kara.

"Sakinim."

"Hayır, değilsin. Bu ne senin için ne de bebek için iyi değil." Ayağa kalkar ve benimle birlikte odada volta atmaya başlar.

Alina, Olga ve korumalardan biri, risk seviyesi biraz düştüğü için evden çıkmamamız gerekirken, Sasha ile evde saklambaç oynuyorlar. Bu da beni daha da gergin yapıyor. Her şey bittiyse, neden...

"Hey," diyor Kara neşeyle, "kendi ajansımızı açacağımızı hatırlıyor musun? Ama sen seksi bir adamla tanışıp hamile kaldın, değil mi?"

"Kara..."

"Bebek doğduktan sonra bu fikri tekrar düşünmeye ne dersin? Artık maddi durumun iyi ve ajansı kurmak zaman alır, hazır olduğumuzda başlayabiliriz. Böylece bebeğinle de zaman geçirebilirsin."

"Harika bir fikir." Yürümekten vazgeçiyorum. "Sadece endişeleniyorum." "Yolda."

"Biliyorum. Bu çile bittiği ve Sergio ve Stefina meselesi kapandığı için mutluyum, ama Demyan'ın kollarına tekrar kavuşana kadar rahatlayamayacağım ve bunun gerçek olduğunu hissedemeyeceğim. Ona dokunana kadar."

"Çok üzülmüşsün, kızım."

Bu, kahkahaların serbestçe çıkmasını sağlar. "Onunla evleniyorum." "Kötü bir şey yaşamış olman muhtemelen iyi bir şey."

Aniden, gardiyanlardan biri telefonu kulağına dayayıp kapıya doğru yönelir. Kara ve ben ön taraftaki pencereye koşar ve panjuru açarız. Bir araba yaklaşmaktadır.

"İlyä!"

"Dino!" diye bağırır Sasha.

Muhafız kapıyı açar açmaz dışarı fırlıyoruz. Ben, Sasha, Alina ve Kara. Demyan da dışarı çıkıyor. Onu görünce sendiyorum ve neredeyse düşünüyorum, o da beni görüyor. Sonra bana doğru koşmaya başlıyor ama küçük bir şey bacaklarına çarpıyor ve sıkıca sarılıyor.

Kara beni tutmasaydı yere düşecektim. Sasha

bağırıyor, "Baba! Seni özledim!"

Ben de ağlamaya başlıyorum. Bu bir rüyanın gerçeğe dönüşü. Bebeğim babasını gördüğü için çok mutlu ve heyecanlı.

Demyan'ın yüzü boşalıyor. Şokun ardından, beni daha da ağlatacak bir mutluluk yayılıyor.

Sasha'yı kucağına alır ve onu öpücüklerle boğar, ben de gözyaşlarımın arasında gülmeye başlarım.

Kalbim kabarıyor. Bu an hafızama kazınıyor. Mükemmel, her şey bu. Gerçek.

Oğullarım.

Ve baba ile oğul arasındaki bu tatlı anı şahit olmaktan dolayı kendimi ayrıcalıklı hissediyorum.

Demyan başını kaldırıp bana gülümser, sonra Sasha'ya bir şey fısıldar. Sasha sevinçle bağırır ve başını sallar.

Bana yaklaşırlar ve Sasha kıpırdanır. "Babanın sana bir sırrı var, anne. Seni seviyor."

"Sasha," dedi Demyan gülerek. "Sırları söylememelisin."

"Üzgünüm." Ve hiç üzgün gibi görünmeden daha da kıpırdanır. "Dino dondurma dedi!"

Bunu dinleyen herkese duyurur ve aşağı inmeyi başarır, sonra Demyan'ın kollarında bulurum kendimi. Beni sıkıca sarar, öper.

Dudakları yumuşak, istekli, dili viski ve ev gibi.

Öpücüğü bitirdiğinde fısıldıyor, "Seni gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin, *Lyubimaya*."

"Demyan." Onu tekrar öpüyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bu bana Sasha'nın yaptığı şeyi hatırlatıyor ve yine ağlamak istiyorum. Demyan gözlerimi siliyor.

"Hormonlar," diye mırıldanıyorum.

Burnumu öper. "Çok endişelendim. Düşündüm ki..."

"Ben iyiyim."

Eli karnıma dokunur. "Bebek nasıl?"

"Bebeğin de iyi olduğuna eminim. Eve gidince kontrol ettireceğim." Demyan başını sallar, sonra diğerlerine bakar. "Gitme zamanı."

Farklı arabalara biniyoruz. Ben Demyan ve Sasha ile birlikteyim, ama otele gitmiyoruz otele gitmiyoruz. Bunun yerine, şehirden uzaklaşarak sahil boyunca ilerliyoruz ve sonunda küçük, kendine özgü, muhteşem bir gizli tatil köyüne varıyoruz.

"Zaten bu gece buraya gelecektik. Sadece düğün partisi için. Bütün yeri ayırttım. Ünlülerin mahremiyet ve lüks istediğinde kullandığı özel bir tatil yeri gibi. Ama... aşağıyı görüyor musun? Balayımızı orada geçireceğiz."

Masmavi sularla çevrili, üzerinde küçük bir ev gibi görünen doğal bir kaya çıkıntısı var.

Demyan'a

bakıyorum. "Bütün

bunlar..."

"Otel sizin için kızlar." Arabayı durdurup dışarı çıkarken bana bakar ve Sasha'nın üzerimden atlamasına izin verir. Oğlum öğleden sonra ışığına doğru koşar, personel çoktan ortaya çıkmıştır ve biri onu takip eder. "Tehlikeli bir yere gidemez."

Demyan'ın çenesi sıkılaşıır ve beni kollarına alır.

"Anlaman gereken bir şey var. Ben koruyucuyum. Pratik biriyim. Sensiz yaşayamam Erin. Bunu bilmen gerek. O yüzden içeri giriyoruz. Diğerleri parti yapabilir, Olga da burada. Ayrıca Sasha'yı seven bir sürü yetişkin var."

"Biliyorum..."

"Bunu söylüyorum çünkü yatacağız ve odamızın kapısına 'Rahatsız Etmeyin' işareti asacağız. Sen rahat ol ve yatakta kal."

"Oteldeki eşyalarımı almam lazım..."

"Her şey burada. Elbisen, her şey. Dedğim gibi, yatakta kalacaksın, akşam yemeği yatakta, kahvaltı yatakta. Yarın düğün için hazırlanmak için kalkabilirsin."

Emrinin sertliğini yumuşatmak için beni nazikçe öptü.

"Ben de senin yanında olacağım, *Lyubimaya*. Hayatımızın geri kalanında. Her şeyden önce sen varsın. Sen, Sasha, bebeğimiz."

Omurgamdan bir titreme geçerken içimi heyecan kaplar.

Evleniyoruz.

Yarın.

Hayat daha mükemmel olabilir mi?

İçeri giriyoruz ve ona sarılmaktan vazgeçip, onun bir personeli takip ederek küçük tatil köyünün önüne gittiğini görüyorum. Bir kapı açılıyor ve Demyan fısıldıyor, "Gözlerini kapat."

Evet.

Yumuşak, temiz kokulu bir yatağa yatırılana kadar gözlerimi açmama izin verilmiyor.

Gözlerimi açtığımda nefesim kesildi.

Tüm kavisli duvar camdan yapılmış. Perdeler açık. Öğleden sonra ışığı içeri doluyor. Ama tek görebildiğim mavi su.

"Oh, Demyan..."

"Seni seviyorum, Erin. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar. Ama tüm varlığımla seviyorum. Kalbim ve ruhumla. Sen dünyayı aydınlatıyorsun, eğlenceli ve yaşamaya değer kılıyorsun. Ve bu manzara? Senin yanında hiçbir şey kalır."

Ayağa kalkıp uzaktan kumandayı alır, ayakkabılarını çıkarır ve bir düğmeye basar. Perdeler kapanırken, beni soymaya başlar.

Saat daha beş bile değil. O saate daha çok var ama umurumda değil ve o elini vücudumda gezdirip çıplak bacaklarımı ayırırken amım zonklıyor. Bana doğru eğiliyor, üstüme çıkıyor ve uzun ve derin bir öpücük veriyor.

Mesele şu ki, ona sarılırken, onu öperken, parmaklarımı saçlarına dolarken, onun *rahat* davranışlarının saçmalığını umursamıyorum. Tek istediğim bu. Burada olmak, sevdiğim adama yakın olmak.

Korku, tehdit veya şüphe olmadan. Kin veya geçmiş hatalar olmadan. Bunlar geçmişte kalmalı, geri kalanlar? O korkularla ve tehditlerle başa çıktı, şüpheler de öyle.

Ve onu bir daha şüpheye düşürecek hiçbir neden olmayacağını biliyorum. O da beni benim onu sevdiğim gibi seviyor. Dahası, Sasha'yı benim sevdiğim gibi seviyor, sanki Sasha onun için en değerli şey gibi. Ve onun bana bu kadar kızgın ve üzgün davranmasının sebebinin bu olduğunu biliyorum. Mantık değişti, korku, sevgi ve şüphelerin karışımıydı.

Ama şimdi çok şey atlattık ve üstesinden geldik. Daha güçlü, daha iyi. Ve yolda başka bir değerli hediye var.

"Seni seviyorum," diye
fısıldıyorum. "Seni
seviyorum."

Beni tekrar öpüyor, ya da ben onu öpüyorum, ya da belki de birbirimizi öpüyoruz. Tek bildiğim, bunun akıcı ve gerçek olduğu, ihtiyaç ve arzudan doğan bir birleşme olduğu, ağzının sıcaklığı ve dilinin kayması içimdeki her şeyi çözüyor, beni titretip daha da çok istememe neden oluyor.

Öpücük, ateşlediğimiz kıvılcımlardan alevlere dönüşür ve parmakları klitorisime ve dudaklarımın boyunca kayar. Onlar ayrıldığında ve vücudumu öpmeye başladığında, göğüslerimi, bebeğinin büyüdüğü karnımı taparcasına öperken inlerim ve sonra...

Demyan yere diz çöküyor, sonra beni uyluklarımdan kendine çekiyor ve yüzünü oraya gömüyor, parmakları

bana girip çıkıyor, uzun, ölçülü darbelerle, ve ben dağınık haldeyim, tüm dikkatim onun içimde yarattığı zevkte ve titreyerek boşalıyorum. Ama o durmuyor. Ben ne olduğunu anlayamayana kadar devam ediyor.

Kendimi çekip onu içime çekmeye çalışıyorum. Bükülüyorum ve yukarı doğru itiyorum ve yine o eşiğe geldiğimde duruyor.

Demyan ayağa kalkar, soyunur ve içime girer. Yavaş, şehvetli bir sevişme, sevişmek, bizim sevişmemiz, ve o zamanını alır, beni yeniden inşa eder, sanki içimde olduğu her anı saklıyormuş gibi, sanki bağımızı güçlendiriyormuş gibi.

Yine parçalanıyorum, vücudum kasılır ve o çekilir, beni çevirir ve yavaşça kıcıma girer. Omzumu yumuşakça ısırır ve ben inlerim. O kadar iyi hissettiriyor ki, kıcımı alması bu an için mükemmel bir şey. Bu güven, sevgi ve karşılıklı bir sahiplenme.

"Sonra," diye fısıldadı, "ağzını alacağım ve sonra seni tekrar yalayacağım."

Bu beni yine boşalmaya yeter ve ruhumun derinliklerinden gelen vahşi, derin bir titreme başlar.

O anda kalçalarımı kavrar ve sertçe sıkmeye başlar, her itişinde homurdanır ve aniden kendini içime gömer, tatlı bir ateş beni sarar, onun tamamen bana ait olduğunu bilerek, boşalır, sikini seğirir, kalçaları titrer.

İşini bitirince, çekip bizi yuvarlar, böylece ben ona sarılmış olurum.

"Seni seviyorum, Erin," der, "hayatımdan daha çok."

Gülümserim. "Ben de seni seviyorum. Sen benim dünyamsın."

Otuz İkinci Bölüm

DEMYAN

ILYA, sahilde yanımda duruyor.

Erin'in gelmesini bekliyoruz ve hiç bu kadar gergin olmamıştım. Ölümle yüz yüze geldim. Bununla kıyaslanamaz bile.

Ama bildiğim bir şey var. O geliyor.

Vazgeçmeyecek ya da öyle bir şey yapmayacak. Gerginim çünkü hiç bu kadar sevdiğimi sanmıyorum. Ya yanlış yaparsam, ya...

"Nefes al," diyor Ilya Rusça. "Nefes al. Başarabilirsin."

Başarabilirim, fark ediyorum.

Ve gerginlik kötü bir şey değil. Bu, onu o kadar çok ihtiyacım olduğu için asla onu hafife almayacağım anlamına geliyor. Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Onun beklentilerini karşılayamayacağımdan korkuyorum. Bu yüzden, sanırım bunu başarmak zorundayım. O benim hem ilham kaynağım hem de güvenlik ağım.

"Onun için yeterince iyi olduğumu kanıtlamam gerekecek. Hayatımın geri kalanında. Kendimi geliştirmeliyim. Ve eğer bir hata yaparsam, o beni yakalayacaktır." Ilya'ya bakıyorum. "Hata yapmak istemiyorum."

"O zaman yapma. Dostum, sen tanıdığım en kararlı adamsın. İşte bu, sonsuza dek mutlu olacaksın."

Kahretsin.

Öyle.

Benim.

Gün mükemmel. Güneş parlıyor ve nazik dalgalar karlı beyaz kumsalı okşuyor.

Özel plaj, keşfetmem gereken yeni bir kitabın ilk sayfası gibi el değmemiş.

Aniden, gerginlik yok oluyor.

Bu benim. Benim oldu.

Benim ve Erin'in. Birlikte, bizim. Birlikte.

Ve böylece, rahatladım. Gelecek parlak ve onun adı her yerde.
O benim yanımda olduğu sürece, hayatın yeni bölümü kendiliğinden yazılacak.
Ve sanırım hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Ne olacağını bilmiyorum, ama Erin'le birlikte olacağı kesin. Ve bu
mükemmellik.

Ilya dirsekleriyle bana dokundu. "Uzun zaman oldu. Nasıl hissediyorsun
Nasılsın?"

Ona gülümserim. "Kendimi... çok harika hissediyorum."

Müzik başlar. Özel bir platformda tek başına bir çellist çalışıyor ve ben yukarı bakıyorum.

Sasha, parlak mavi smokini ve çıplak ayaklarıyla küçük kumlu koridordan
yürüyor. Yüzü konsantrasyondan buruşmuş, üzerinde iki yüzük olan kadife siyah
bir yastık tutuyor.

Sasha bana ulaştığında başını kaldırıyor. "Baba?"

Gülümserim, dizlerimin üzerine çöküp yanağına öpücük kondururum. "Harika iş çıkardın,
Sasha.
Mükemmel."

Ve o da
gülümser.

Ayağa
kalkarım.

Sonra Kara ve Alina, lavanta rengi elbiseleriyle kumlu koridordan yürürler,
muhteşem
görünüyorlar.

Ve sonra Erin'i
görüyorum.

Hay sıçayım.

Ağzım kurur ve dizlerim titrer.

Erin bana utangaç bir gülümsemeyle bakar, sarı saçları basit bir topuzda
toplanmış ve o kadar güzel ki, o kadar nefes kesici ki, tekrar nefes
alabileceğimden emin olamıyorum.

Bu kadın nasıl benim olabilir?

Elbisesi, narin dantellerle kaplı dar bir fildişi saten elbise ve o, çıplak ayakla kumların üzerinde süzülüyor, elinde o sabah koparılmış gibi taze kırmızı güller var.

Elimi uzattım. O da elimi tuttu ve yanağımdan öpmem için kendini bana doğru çekti. "Harika görünüyorsun. Çok güzelsin, *Lyubimaya*."

Ve yanakları pembeleşiyor.

Tören başlar, basit ve öz. Sıra benim yeminlerimi söylemeye geldi.

"Erin, seninle tanıştığımda, senin farklı olduğunu anlamıştım. Kaderin bizi tekrar bir araya getirmesi biraz zaman aldı, ama bunu çok değerli bir hediyeyle yaptı. Sasha. Ve ben ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Seni seviyorum. Tüm varlığımla ve olabileceğim her şeyle. Sen, çocuklarımızın gurur duyacağı bir baba olmamda bana yardım ettin. Ama bu sensin. Her zaman sen, Erin. Benim *Lyubimaya'm*. Sen benim güneşimsin, yıldızlarımsın. Seni seviyorum."

Yüzüğü parmağına takarken gözyaşlarını sildi.

"Demyan, seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Hayatımda hatalar yaptım, ama sen hiçbirini değildin. Bana Sasha'yı verdin ve daha da önemlisi, bana bir aile verdin. En önemlisi, bana kendini verdin. Gizli seni. İçindeki adamı. Seni her yere takip ederim. Sen benim hayatımsın, Sasha'nın hayatısın ve bebeğimizin de hayatı olacaksın."

"Bebeğin adını ben koyacağım!" Sasha nefes nefese.

Erin yarı gülümser, sonra ciddileşir, bana bakar ve dünyanın geri kalanı kaybolur. Sadece o ve ben varız.

"Sen benim her şeyimsin, Demyan. Hiç bilmediğim, ama istediğimi bildiğim her şey." Sonra bana yaklaşmamı işaret eder. Bir adım öne çıkıyorum. Sesi o kadar alçalıyor ki sadece ben duyabiliyorum. "Dün gece beni hayatından daha çok sevdiğini söyledin. Bu özel bir şey. Ama bunu yeminimizde de söylemeni istedim. Sen söylemiştin. Ben de seni hayatımdan daha çok sevdiğimi bilmeni istedim. Seni, Demyan. Sen tanıdığım en iyi adamsın ve aşkın beni alçakgönüllü kılıyor."

Onu nazikçe öptüm. "Sen beni alçakgönüllü kılıyorsun. Tanıyacağım en iyi kadın."

Sonra bir adım geri çekildim. O da sesini yükseltti. "İyi günlerde, kötü günlerde, her şeyde, Demyan, söz veriyorum her zaman yanında olacağım. Her adımında."

"Tebrikler," der nikah memuru, "artık resmi olarak karı kocasınız."

Herkes alkışlar, tezahüratlar ve bağırışlarla coşar. Küçük, samimi bir kalabalığa göre çok gürültü var.

Ve ben gülmekten gözyaşlarına boğulmak üzereyim.

Herkese söylediği son sözlerin ne anlama geldiğini biliyorum. Hayatının, çocuklarımızın hayatının hiçbir anını kaçırmayacağımı söylüyor. Asla.

"Gelini öpebilirsin," diyor tören görevlisi, "tekrar." Ve öpüyorum, yeni hayatımızın ilk öpücüğü.

Ağzı sıcak ve misafirperver, dili dilimin üzerinde kayarken, bu gece bizi bekleyenlerin vaatleriyle dolu. Kolumu onun omzuna doluyorum, onu kendime çekiyorum ve aniden akşam yemeğini ve dansı boş verip onu balayı kulübemize sürükleyip onu deli gibi sikmek, planladığım gibi günlerimi onu taparcasına geçirmek istiyorum, ama bunu şimdi yapmak istiyorum.

Erin hafifçe geri çekilir ve gülen mavi gözleri benimkilerle buluşur. Sanki aklımı okuyabiliyor.

"Olmaz, Demyan. Bizi öldürürler."

"Eğer benim ne istediğimi biliyorsan, sen de istiyorsun."

Gül kokusu güçlenirken, kollarını boynuma doluyor ve beni tekrar öpüyor. "Çünkü ben de istiyorum. Oh, seninle yapmayı planladığım şeyler..."

"Söyle... ya da göster..."

O tekrar güldü. "Demyan, Sasha da dahil olmak üzere herkesle kutladıktan sonra sana hayatının gecesini yaşatacağıma söz veriyorum."

"Siktir. Tamam."

Ama kızgın değilim. Sasha'yı alıp tatil köyüne geri dönüyoruz. mükemmel bir masal sonu.

Okyanusa bakan bahçelerde titreyen fenerler, masalar ve dans etmek için alan var.

Hatta ocukların giremeyeceği kapının ötesinde, havuzda yüzen ışıklar parılıyor. Oturup yemek yiyoruz, kahkahalar ve sohbetler, şu anda ona olan ihtiyacımı neredeyse ortadan kaldırıyor.

Ama o kadar güzel ki, saçlarındaki ışıık, hatta saındaki buz mavisi safır ve elmas tarak bile beni tahrik ediyor çünkü zarif boynunu ortaya çıkarıyor.

Dün gece emdiğim yerde bıraktığım hafif morluğu görebiliyorum.

Sasha'nın peçetesini düzeltir, ama o iki yaşında olduğu için peçeteyi yemeğinin üzerine dökmüştür. Masada elimi bacağına kaydırırım ve onu irkiltirim.

Yemekte ıstakoz ve deniz ürünleri, kuzu eti ve tavuk var. Ve Sasha'nın yok ettiği makarna ve peynir.

"Demyan," diye fısıldıyor, elimi iterek, "uslu dur." "Hayatta olmaz." Ona sırtıyorum. "Bunun neresi eğlenceli?"

Ama karımı ne kadar istesem de, ailem ve arkadaşlarımla burada olmasına seviniyorum.

Erin tuvalete gitmek için kalkınca fırsatı değerlendirip onu takip ediyorum. Tatil köyünün ana binasının sessizliğine adımımlı attığı anda elini tutup geri çekiyorum, onu öpüyorum, yalayıp yutuyorum.

Tanrım, o kadar lezzetli ki. Başımı kaldırıp onu banyo kapısına itiyorum. "Sen çok dayanılmazsın Erin. Tek düşünebildiğim o elbiseyi yırtıp seni deli gibi becermek."

"Gerçekten mi?" diye nefes nefese soruyor.

Açıkta kalan boynuna öpücükler konduruyorum. "Gerçekten, saatlerce sana zevk vermek istiyorum."

Dudaklarını ısırıp bana baktı. "Beş dakika nasıl?" "Beş dakika yapabilirim."

"Bu süre, akşam yemeğinin geri kalanı ve önümüzdeki akşam için yetmeli. Sonra balayı kulübemize varana kadar beklemelisin."

"Yapabilirim," diyorum, onu kaldırıp mermer lavabonun üzerine bırakarak, "bunu yapabilirim."

Bir an uzaklaşıp kapının kilidini açıyorum, sonra ona geri dönüp elbisesini uyluklarından yukarı, beline kadar sıyırıyorum.

Aşağıya baktım.

"Siktir."

Külotunun danteli ince ve dar. Mükemmel. Onu kenara itip parmaklarımı içine daldırıyorum ve sonra onu tekrar sertçe öpüyorum. Parmaklarımla onu becerirken ağzını da yalıyorum, amının sıkı, sıcak ıslaklığı beni o kadar sertleştiriyor ki acıyor.

Öpücüğü baştan çıkarmaya dönüştürüyorum, ağzımın peşinden koşmasını sağlıyorum, derin, tutkulu öpücüklerin tadına varmasını sağlıyorum, sonra çekiliyorum. Tadı hayat gibi. Benim hayatım gibi. Bir şekilde tanıdığım saf ve keşfedilmemiş sular gibi, beni heyecanlandıran ve keşfetmem için sırlar saklayan sular gibi.

O inliyor ve ben parmağımı ekliyorum, parmaklarımla onu okşarken klitorisini kaydırıyorum.

Boğazını öpüyorum, ısırıyorum, emiyorum ve amı sıkılaşmaya başlıyor, elleri beni ısırıyor.

Sert bir şekilde boşalıyor, titriyor, kasları beni sıkıca kavıyor.

Ondan çekilirim ve o bana uzanmaya başlar ama onu makyaj masasından çekip elbisesini düzeltmesine yardım ederim.

"Demyan."

"Ne?"

Saatime, sonra ona bakıyorum ve parmaklarımı onun sıvısıyla ıslatıp emiyorum. "Boşalmadın. Ben..."

"Hayır, dört dakika oldu. Beş dakikadan az. Ve..." Eğilip onu yumuşakça öpüyorum. "Bekleyebilirim."

"Demyan," diyor, sesinde şok var. "Bu seni tutmaya yeter mi?" Parmakları ereksiyonumun üzerinde geziyor.

Ama ben onun elini tutup öptüm.

"Yeterli." Sonra emdiğim parmakları, onun içindeki parmakları burnumun altında gezdiriyorum. "Parmaklarımdaki kokun, önümüzdeki birkaç saati geçirmem için fazlasıyla yeterli. Ama..."

"Ne?"

Onu kapıya sıkıştırıp sertliğimi, ihtiyacımı hissetmesi için ona sürtün ve onu tekraröp. "Ama sonra sana merhamet göstermeyeceğim. Sen benimsin. Bütün gece."

Gülümser ve elini yanağıma koyar. "Demyan, sana söz veriyorum, ben seninim. Sonsuza kadar."

SON

Erin

YEDİ AY SONRA "İt!"

Acı içimi parçalıyor ve beni ayakta tutan tek şey Demyan, beni ikinci kez bu karmaşaya sokan lanet olası piç.

"Onlar... yarısı zamanı bana yapma diyorlar, şimdi ise istemediğim halde itmemi söylüyorlar!"

O gülümsüyor. Ben hırlıyorum.

"İt!" diyor ebe.

Ebe, kadın doğum uzmanı. Bütün lanet olası personel burada. Ve

Demyan.

Kocam.

Suçlu.

Ve elini yanağıma koyup okşadı. "İt, *Lyubimaya*."

"Senden nefret ediyorum!"

"Biliyorum," diyor, "seni seviyorum. İt."

Parmaklarını o kadar sıkı sıkıyorum ki kendi parmaklarım acıyor, ama onun bakışları, o açık buz mavisi bakışları, kasılmalar şiddetle vururken hiç değişmiyor ve bu sefer itiyorum.

Dokuz ay boyunca taşıdığım bebek artık içimde değil ve bir ağlama sesi havayı doldururken, içimdeki dünya çılgına dönüyor.

Demyan'ın yüzü sevgi, şaşkınlık ve hayranlıkla parlıyor. Gördüğüm en güzel şey bu.

"Ne oluyor? Bebeğim nerede?" "Doktor aldı."

"Sağlıklı... Mükemmel..." Sözler kulağıma ulaşıyor ve kocama bakıyorum ve o da elimi öper. O kadar mükemmeldir ki.

"Al..." Ebe, büyük elleriyle daha da küçücük görünen, ağlayan minik bebeği Demyan'a uzattı ve ben, mükemmel ve güzel kavramlarını yanlış anladığımı anladım. İkisi de mükemmel ve güzeldi.

"Bak, *Lyubimaya*, bak..."

"Tebrikler anne ve baba," diyor ebe. "Mükemmel bir kız çocuğu."

Demyan'ın onu tutmasına ve bana göstermesine izin vermek beni öldürmez. Onun bu anı yaşamasını istiyorum ve ağlamaya başlıyorum çünkü bu büyük, güçlü, kötü adam kızı karşısında alçakgönüllü oluyor ve yüzündeki ona olan sevgi kalbimi kırıyor ve aynı anda iyileştiriyor.

Ama bu Demyan ve onu bana getirip kollarımın arasına koyuyor ve minik ayaklarına dokunuyor. "Bak ne yaptık," diyor.

Gülümsüyorum. Beni parçalayan ve öldürmek istememe neden olan acıyı bile hatırlamıyorum. "Bir tane daha mükemmel."

"Gerçekten Sasha'nın ona isim vermesine izin verecek miyiz?" "Tabii ki."

DAHA SONRA, muayene edildikten ve bebek daha ayrıntılı bir kontrolünden geçtikten sonra, özel odamdayım.

Demyan gülümsemekten vazgeçmemişti ve bebek doğarken bakınca bayılacağını sanmıştım ama bayılmadı ve benimle oturdu, benim kayam, hayallerimin erkeği.

Gösterişli bir erkek istemiyorum. Stefina ve kocasının gittiği tüm partilerin fotoğraflarını gördüm. Alina, bana onlardan bahsetmek için uğramayı seviyor

ve Alina, kocalarımız iş konuşurken ona tahammül etmemi söyledi, ama biz asla arkadaş olamayacağız, ama benim için sorun değil.

Çünkü sahip olduğum şeyi istiyorum. Yatakta heyecan. Beni ölçsüz sevgiyle seven ve harika bir baba olan bir adam.

Hayatımdaki her şey yoluna girdi. Onun, Sasha'nın ve şimdi de bebeğimizin sayesinde.

Ve gelecek yıl Kara ve ben kendi işimizi kuracağız. Çok heyecanlıyım, ama dürüst olmak gerekirse? Demyan'ın karısı ve çocuklarının annesi olmaktan daha çok heyecanlıyım. İş, mükemmelliğin üstüne konan kiraz gibi.

"Dışarıda bebeği görmek isteyen bir ordu var," diyor Demyan, Sasha ile birlikte odaya girerken. "Ama önce ağabeyi görecektir."

Sasha etrafına bakınıyor. "Bebeğim nerede?"

Demyan'ın ayarladığı gibi, ki ayarladığını biliyorum, personel bebeği getiriyor ve Demyan Sasha'yı büyük bir sandalyeye oturtup bebeği kucağına veriyor, ona nasıl tutacağını gösterirken yanında durup bebeğin başını destekliyor.

Sasha'nın yüzü sevinçle parıldayınca ağlamaya başlıyorum. "Anne, o çok güzel, tıpkın gibi."

"Ne karar verdin, Sasha?"

Babasına bakar. Demyan bir kelime söyler. "Poppy," der

Sasha. "Onun adı Poppy."

Ve ben onlara bakıyorum.

Küçük ailem.

Her şey

mükemmel.

Hayatım mükemmel.

Aşk sayesinde.

İlyas ve Alina'nın hikayesi [Scarlet Vows](#) ve [Scarlet Promise](#) yakında çıkıyor...

Tek gecelik ilişkiler, sürpriz hamilelikler ve takıntılı, sahiplenici bir mafya babasını seviyorsanız, [Ruthless Mafia Daddy](#) tam size göre.

Ön izleme için okumaya devam edin.

LILA

Neden buradayım ki? Neden başkalarının benim için kararlar almasına izin veriyorum? Hayatımı yönetmelerine? Beni incitmelerine?

Sam gibi.

Üzerinden epey zaman geçti ama yara hala açık.

Buna hiç hazır değilim. Tekrar dışarı çıkmaya hazır değilim. Kendimi tekrar aşka açmaya hazır değilim. Çünkü aşk seni parçalayıp atar.

Yine, Sam gibi.

Şimdiye kadar hayallerimin erkeğiyle nişanlı olacağımı sanıyordum. Belki mutlu bir evlilik bile yapardım.

Sanırım şaka bana döndü. O rüyanın tüm kabusların kabusu olacağını kim bilebilirdi? Ve bunca zaman sonra, hala uyanmayı bekliyorum.

Olanlardan tek iyi şey ne?

Keşke bu randevuyu söyleyebilseydim, ama karşımda oturan adam önümüzdeki yirmi saniye içinde kişilik nakli yapmazsa, bu benim için büyük bir zaman kaybı olacak.

Olacağını biliyordum. En yakın arkadaşıma da olacağını

söylemiştim. Ama dinledi mi? Beni buraya gelmeye zorlamaktan

vazgeçti mi? Hayır.

Onun burun tiz sesi beni bir kötü durumdan başka bir kötü duruma sürüklüyor.

"Bu oyun eğlenceli çünkü insanlar onu biraz daha karmaşık bir taş/kağıt/makas oyunu olarak görüyor. Ama aslında satranca daha çok benziyor. Takımların ön izlemesini görüyorsun ve takımının diğer takıma göre nasıl bir eşleşme olduğunu belirlemelisin

Bir Pokémon'u daha savunmacı veya daha hızlı hale getirerek rakibini alt etmenin birçok yolu var."

Pokémon mu? Pokémon hakkında tek bildiğim, yanaklarından şimşek çakan ve Ryan Reynolds'ın sesine sahip sevimli küçük sarı bir fare olduğu.

Umurumda mı ki?

Görünüşe göre, her halükarda önemi yok. Zaten bana bakmaya bile tenezzül etmiyor, benim fikrimi almaya ihtiyacı yok.

"Pokémon'da hızın önemli bir istatistik olduğunu biliyor muydun? Bu yüzden, onları zayıflıklarından birini aşacak hızda eğitmek, savaşta büyük bir avantaj sağlayabilir." Bir yudum bira içti. "En azından tek maçlık bir savaşta. Üç maçlık bir savaşsa, üstünlük sağlayacağını düşünüyorsan, bu sırları sonraki maçlar için saklamak isteyebilirsin."

Hız demişken, buna hazırlanmak için üç saat harcadığıma inanamıyorum. Cassi bana çok borçlu.

Sanki burada sonsuza kadar kalmışım gibi hissediyorum. Telefonuma bakıyorum. Saat sekize iki dakika var. Randevumuzun neredeyse bir saati geçti ve ben ilk dakikadan beri bitmesini bekliyorum.

"Ve şimdi yeni oyunlarda, savaşın ortasında Pokémon'unun türünü değiştirebileceğin "tera" diye bir şey var. Her savaşta sadece bir kez yapabilirsin, ama bir Pokémon'un peri hareketlerine karşı dört kat zayıfsa ve onu tera-çelik yaparsan, aniden peri hareketlerine direnir."

Gülümsedim ve iç geçirdim. Keşke bir tera şeyim ya da peri hareketi gibi bir şeyim olsaydı, ne olduğu önemli değil, böylece buradan uçup gidebilirdim ya da havaya karışıp yok olabilirdim.

"Oh?" Telefonumu kontrol ediyorum. *Yine.*

Hadi ama, neden zaman durmuş gibi?

En iyi arkadaşım Cassi, bu berbat randevuya çıkmamın sebebi ve bu anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirip beni kurtarması gerekiyor... bir dakika kırk üç saniye içinde. Söz verdi.

Ama yine de, adamın hoş olduğunu ve bizim birçok ortak yanımız olduğunu da söylemişti.

Ŗu ana kadar, benim çok d beklenilerimi bile karşılamıyor.

Sorun değil. Bir dakika ve... otuz altı saniye daha dayanabilirim.

Tanrım.

"Son zamanlarda Weezing'i çok seviyorum. Son nesilde, sahadaki diğer tüm Pokmonların yeteneklerini ortadan kaldıran "Neutralizing Gas" adlı yeni bir yetenek kazandı. Böylece rakibinin bazı yararlı yeteneklerini etkisiz hale getirebilirsin. Ya da kendi tarafındaki bazı olumsuz yetenekleri etkisiz hale getirebilirsin." Gülümsemesi tamamen kendine ait. "Ogrepon da var. Çok sevimli ve maske takıyor ama *süper* güçlü. İstatistikleri gerçekten çok iyi ve taktığı maskeye göre yetenekleri ve türü değişiyor."

Nefes al. Sadece...

Gözlerim yine telefonuma kayıyor ve bir iniltiyi yutmak zorunda kalıyorum.

Nasıl olur da hala bir dakika on sekiz saniye kalmıştır? Bu şey bozuk olmalı. Zamanın bu kadar yavaş akması imkansız.

O sihirli maskelerden birini takıp buradan teleport olabilir miyim? Ya da onu geldiği yere geri gönderebilir miyim?

"2016'da turnuvadayken, belirli bir Pokmon yenilirse nasıl kaybedeceğimi tahmin edebiliyordum. Bu yüzden, bir Pokmon'a yenilmek üzere olsam bile, o yıl önemli olan hava kontrolü olduğu için yeteneğimi koruyabiliyordum. Ve o Pokmon'u koruduğum için, hava savaşını kazandığım için oyunu bir V'ye iki ile kazandım."

"Uh, bu kulağa..." Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğim için bara bakındım.

Burada bir saat var mı? Bulamıyorum.

"O zamanlar en güçlü Pokmonlar Kyogre, Groudon ve Rayquaza'ydı ve hepsi mega evrim geçirme yeteneğine sahipti. Kyogre'nin yeteneği Primordial Sea idi ve sahada olduğu sürece yağmur yağdırıyordu. Groudon'un Desolate Land yeteneği vardı, bu yetenek güneşi çağırıyordu ve genellikle suyu zayıflatıp ateşi güçlendirir, ama Desolate Land bunu engelliyordu. Çok havalıydılar."

Adamım, orak olan benim. Neden
ben? Bir içkiye ihtiyaım var. Ya da on
tane.

Gözlerim önümdeki kırmızı şarap kadehini bulur, ilk yudumdan sonra dokunulmamış
yudumdan sonra dokunulmamış.

Tadı tiner gibi.

Dirk ısrarla hesabı ödemek istedi, ama önce menüdeki en ucuz seçeneği kontrol
etti.

Bunu "kırmızı bayrak" olarak nitelendirebilir miyiz?

Cassi bu adamı nereden buldu? Craigslist'ten mi?

Gerçekten bu kadar çaresiz ve yalnız mı görünüyorum?

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Ama hava savaşları olurdu çünkü her iki oyuncu da başlangıçta ilk
Pokémon'larını çıkarırsa, daha hızlı olanı yeteneğini önce etkinleştirir, sonra daha
yavaş olan yeteneğini etkinleştirir. Böylece, daha yavaş olan ilk turda hava
savaşını kazanır, çünkü hava durumunu korur."

"Bu, şey... güzel." Zorla
gülümsüyorum. Yirmi yedi saniye
kaldı.

"Hazır olduğunda, Cassi..." diye mırıldanıyorum ve uzun bir nefes veriyorum.

Bara göz gezdirdiğimde, kalabalık bir barın ortasında olmalarını umursamadan
kokteyl içip birbirlerine dokunan düzinelerce mutlu çifti fark etmeden
edemiyorum. Çünkü aşık olduğunuzda, dünyanın geri kalanı yok olur gibi gelir.

Sam'le bunu yaşadığımı
sanmıştım. Yanılmışım.

Hayatımdaki erkekler tarafından defalarca hayal kırıklığına uğradım, her biri
kalbimde bir çatlak bıraktı ve Sam, sonunda kalbimi paramparça eden son damla
oldu. Ne ucuz şaraplar ne de Ben & Jerry's dondurmaları kalbimi onaramadı.

İş benim sığınağım oldu. Üniversiteden mezun olur olmaz işe başladım ve geçen yıl CEO'nun yönetici asistanlığına terfi ettim.

Hudson Nehri manzaralı bir köşe ofisim ve dizüstü bilgisayarım varken erkeğe ne ihtiyacım var ki? Bir de on ayarlı harika bir vibratör.

O da yardımcı oluyor.

Telefonuma bir bakış attığımda saatin sekiz olduğunu ve telefonun çalmadığını görüyorum.

Ne oluyor, Cassi? Arama şunu.

"Genel strateji, rakibinin primalinin hızını belirlemek için hava Pokémon'unu ortaya çıkarmak ya da düşmanın ateş saldırısı yapıp yapamayacağını bilememesi için primalini arkada tutmak olabilir."

Tanrım, lütfen bana ateş saldırısı gönder.

Telefonuma bakmadan önce, bir saat kadar Pokémon, savaşlar ve istatistikler hakkında onun monoton konuşmasını dinliyorum. *Yine.*

Saat nasıl daha dokuz buçuk

oldu? Önemli değil.

Cassi'nin beni bu randevudan kurtaramayacağını söylemek sanırım yanlış olmaz, o yüzden kendim halletmem gerekecek.

"Üzgünüm. Bir saniye tuvalete gitmem gerek."

Tabureden kalkmak için hareket ettiğimde, sanki bana yardım etmek istercesine sıcak bir el dirseğimi kavradı.

Sarsılarak omzuma bakmak için dönüyorum.

Gözlerim, hayatımda gördüğüm en yakışıklı adama takılır.

"Böldüğüm için özür dilerim." Sesi derin ve sert, gözleri oniks renginde ve ağzıma bakıyor, nefesim kesiliyor.

Bu adam kim ve hayatım boyunca neredeydi? [Ruthless](#)

[Mafia Daddy](#)'yi okumaya devam edin... .

ANDRE

Beş yıl.

Altmış ay.

Bin sekiz yüz yirmi altı gün.

Kırk üç bin sekiz yüz yirmi dört saat. Ve her biri bir ömür gibi geldi.

Kaybın acısı, ilk öğrendiğim günkü kadar güçlü.

Her gün, her saat, her dakika içimi parçalayan bir acı.

Ve en kötüsü, sadece onu kaybetmedim. Bizim için planladığım tüm hayatımı kaybettim. Evlilik, çocuklar, torunlar. O benim sonsuza dek mutlu olacağım kişiydi.

Şimdi ise elimde sadece boş bir sonsuzluk var.

Ama her gün yataktan kalkmak zorundayım çünkü bana güvenen insanlar var. Adamlarım, kardeşlerim.

Çökmek için vaktim yok. Yas tutmak için vaktim yok. Hepsi için orada olmak zorundayım. Çünkü onların hayatta kalması, onların iyiliği benim sorumluluğum.

Bu gün, kendime hissetmeye izin verdiğim tek gün.

İkinci duble viskiyi buzla birlikte yudumlayıp geçen garsona bir tane daha işaret ediyorum. Hayatımın bittiğini net olarak hatırlamayacak kadar zihnimi bulanıklaştırmak için neredeyse bir şişe viski içmem gerekecek.

Bir parçam, her geçen yıl kederin ağırlığının biraz olsun hafifleyeceğini umuyor. Dünyanın karanlıkla kaplanmayacağı, perdenin ötesini görebileceğim kadar hafifleyeceğini umuyor.

Ama ne kadar içersem, ne kadar sikişirsem, ne kadar öldürürsem de bir faydası yok.

Ölüm her yerde. Ama...

Beş yıldır, mutsuzluğumun sebebi olan adamı bulmaya çalıştım. Ona ödetmeye çalıştım.

Beş yıldır başarısız oldum. Tıpkı onu korumada başarısız olduğum gibi. Ve adalet, intikam ihtiyacı beni tüketiyor.

Bu noktada, biri beni kesip açsa, içimden karanlık dökülür ve geriye boş bir kabuk ve kararmış bir kalp kalırdı.

Bu parçalanmış şeyi bir şekilde ayakta tutan tek şey ailem. Ya da ondan geriye kalanlar.

Yumuşak kadife koltuğa yaslanıp odayı bir kez daha taradım, gözlerim yine barda oturan güzelliği buldu.

Son iki dakika içinde telefonunu altı kez kontrol etti.

Elimdeki viski bardağını sıkıca kavrar, karşısındaki salak herifin kim bilir ne hakkında konuşup durduğunu izlerken, karşısındaki muhteşem kadından çok elindeki biraya daha fazla dikkatini veriyorum.

Ve gerçekten *muhteşem*.

Bacaklarını çaprazlaması, kısa siyah elbisesinin yukarı kaymasına neden olmuş ve bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkarmış. O bacaklara dokunmak için ellerim kaşınıyor.

Kahretsin, karşısına otursaydım, ellerimi hemen ona değdirmenin bir yolunu bulurdum. Cildinin görüldüğü kadar sıcak ve yumuşak olduğunu doğrulamak için.

Uzun kahverengi bukleleri ince omuzlarının etrafında dalgalanıyor, barın loş turuncu ışıkları altında adeta parıltıyor.

Etrafına bakınıyor. Davranışları gergin, sanki sinirli gibi. Sırtı dik, gözleri geniş ve huzursuz.

Kahretsin, bu adam onu rahatsız mı ediyor?

Neden umursuyorum ki? Bu gece kendimi sarhoş edip, küçük kardeşlerimin yanına eve sendeleyerek gitmem gerek.

Lafı açılmışken, telefonuma bakıyorum.

Marco'dan kız kardeşimle ilgili şikayet içeren yedi mesaj var.

Gülmeme engel olamıyorum. Rosa on beş yaşında en küçüğümüz olabilir, ama dikkate alınması gereken bir güç.

Barda oturan tanrıçaya bir kez daha bakıyorum.

Belki bu gece kendimi bırakmalıyım. Kendimi serbest bırakmalıyım. O, unutmama yardım edebilir gibi görünüyor.

Beynim ne olduğunu anlamadan, sandalyemden kalkıp aramızdaki mesafeyi kat ediyorum.

O tabureden inmeye çalışırken, dirseğine uzanıyorum, cildi dokunduğumda hayal ettiğim kadar sıcak. Parmaklarım temasın etkisiyle karıncalanıyor.

Elimin altında kasları gerildi ve soluk mavi gözleri benimkilerle buluştu.

Kahretsin, yakından bakınca daha da güzel. Gözlerimi o dolgun kırmızı dudaklarından alamıyorum.

"Böldüğüm için çok üzgünüm," diye başlıyorum, ağzımın köşeleri gülümsemeye dönüşürken, "ama bu salak herifin istatistikler, savaşlar ve diğer saçmalıklar hakkında bir saniye daha konuşmasını dinlemek zorunda kalırsam, insanları öldürmeye başlayabilirim."

Kadın gergin bir kahkaha atar ve yanındaki randevusuna yan gözle bakar.

Parfümü burnuma ulaşana kadar biraz daha yaklaşıyorum ve inlememi bastırıyorum. Vanilya ve portakal çiçeği. Tıpkı kendisi gibi lezzetli.

"Bu arada, o elbise sana çok yakışmış." Gözlerimle onu baştan aşağı süzerken, kıyafetlerinin vücut hatlarını nasıl vurguladığını takdir ediyorum.

Soluk mavi gözleri büyür ve randevusu ayağa fırlayınca gülümsemesini saklar.

"Hey, onunla böyle konuşamazsın," diye homurdanır, yumruklarını sıkarak bana karşı çıkar. "Biz lanet olası bir randevunun ortasındayız, dostum."

Uzun bir nefes verip, gözlerimi bir kez daha o şehvetli dudaklara kaydırırdıktan sonra, bana karşı bir şansı olduğunu sanan pislige döndüm. Alaycı bir şekilde sordum. "Öyle mi?"

Ergenlik çağından yeni çıkmış gibi görünen bu oyuncu çocuk, benim 1,93 metrelik boyumdan en az 15 santim daha kısadır. En iyi ihtimalle acınası bir durumdur.

"Çünkü gördüğüm kadarıyla, o kadar kendinle meşgulsün ki, ona hayatı veya ilgi alanları hakkında tek bir soru bile sormadın." Omuz silkiyorum. "Kendinle konuşmaktan bu kadar mutluysan, seni engellemeyeceğiz, ama bu bayan bir iltifata ve gerçek bir sohbete layık."

Yüzü kızarır, ama ağzından tek kelime çıkmaz.

Kafamı sallıyorum. "Hala ailenle yaşaman hiç şaşırtıcı değil, *Dirk*." Gözlerini kırıştırıyor, nefes nefese.

Onu görmezden geliyorum. Ben buraya tanrıça için geldim, onun için değil. Ona sırtımı dönerek

onun buz mavisi gözlerinde kayboluyorum. "Adın ne, tatlım?" "L-Lila."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elini tutup dudaklarıma götürdüm.

Dudaklarımı onun pürüzsüz cildine bastırduğimde nefesinin kesilmesinden zevk alıyorum. "Ben Andre."

Dokunduğumda çıplak kollarını kaplayan tüylerin diken diken olduğunu fark etmemek imkansız. Dirk'ün eli omzuma konuyor. "Ne oluyor lan?"

O daha başka bir kelime bile söylemeden ona dönüp gömleğinden tutup bara yapıştırıyorum. "Senin yerinde olsam bunu yapmazdım."

"Neden?" Gözleri meydan okurcasına parlıyor.

"Çünkü burası benim ve eğer geri çekilmezsen seni buradan kovdururum."

Dirk alaycı bir şekilde gözlerini devirdi. "Saçmalık. Yalan söylüyorsun." "Sana saçmalık gibi mi görünüyor, Lila?" Ona baktım.

Lila, Dirk ile benim aramda bakışlarını gezdirirken gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ama başını salladı.

"O benim randevum," diye öfkeyle söylüyor, yumruklarını sıkıyor, tükürüğü her yere sıçırıyor.

"Öyleydi. O senin randevundu. Orada olup olmadığı umurunda değilmiş gibi davranarak şansını kaçırdın. O daha iyisini hak ediyor, bu yüzden artık *benim* randevum o."

Dirk, Lila'ya bakarken gözleri parladı ve ben gülmemeye çalıştım.

Bu zavallı adam, Lila'nın onunla kalmayı seçeceğini gerçekten düşünüyor mu?

"Senin 'dışarı çıkman' saat kaçta olacaktı?" diye soruyorum Lila'ya omzumun üzerinden. O buz gibi mavi gözleri genişliyor. "Anlamadım?"

"Bütün randevu boyunca telefonuna bakıyordun."

sırıtarak. "Buradaki Dirk fark etmezdi herhalde. Sanırım birinin aramasını bekliyorsun. Acil bir durum nedeniyle randevunu yarıda kesmek zorunda kalacağın bir arama. Ee, saat kaçta?"

Kızarır, dudağını ısırır, gözleri göğsüme düşer. Bu durumdan biraz fazla hoşlandım.

"Sekiz," diye fısıldadı.

Gülerek başımı salladım. "Bence artık daha iyi arkadaşlar edinmenin zamanı geldi." Hafif bir gülümseme, dudaklarını daha da çekici hale getirdi.

Gözlerimi ondan ayırıp Dirk'e çeviriyorum ve gömleğini sıkıca tutuyorum.

Sıkıca tutarak kapıya doğru dönüp onu çıkışa doğru sürüklemeye başlıyorum. "Şimdi, Lila ve beni randevumuza bırakmanın zamanı geldi."

Dirk'in beni itmeye çalışırkenki halini görmekten gülmemeye çalışan Lila'ya bakıyorum. "Hemen dönerim tatlım."

"Burada bekliyorum."

Gözleri vücudumun her yerine kayıyor ve dokunduğu her yerde cildimde ateş izleri bırakıyor.

Yüzümde yayılan vahşi gülümsemeye engel olamıyorum.

Ayaklarını yere sağlam basmaya çalışırken ellerimi tutan Dirk, kapıya vardığımızda fazla itiraz etmez.

Adamlarımdan biri olan Jerry, kapının hemen dışında bekliyor. Beni görünce kollarını açar ve bana gülümser. "Selam patron.   p  m  çıkarıyorsun?"

"Evet, sen halleder misin? Ben kalamam. Barda beni bekleyen muhteşem bir kadın var."

"Tabii patron."

Dirk'  Jerry'ye fırlattım. "İyi geceler, pıslık."

[Ruthless Mafia Daddy'yi okumaya devam edin...](#)

KIRA COLE'UN DİĞER ESERLERİ

Koslov Bratva

[Günahkar](#)

[Yemin](#)

[Günahkar](#)

[Yalanlar](#)

[Günahkar Öfke](#)

[Günahkar İhanet](#)

[Günahkar](#)

[Yaralar](#)

[Günahkar Söz](#)

The Burkes Mafia

[Vengeful Vows Vengeful](#)

[Guards Vengeful Secrets](#)

[Vengeful Union](#)

La Famiglia Russo Serisi

[Yasak Koruyucu Baba](#)

[Düşman Mafya Patronu Baba](#)

[Mafya Babası Komşu](#)

Alfa Mafya Babaları Serisi [Mafya](#)

[Patronunun Sürpriz Bebeği](#)

[En İyi Arkadaşımın Kardeşinin Sürpriz Bebeği](#)

[Gizli Mafya Babası](#)

Gangsterin Takıntısı

[Coşku ve Yıkım](#)

[Günahlar ve Sırlar](#)

[Evlilik ve Kötülük](#)

[Sürgün ve](#)

[Kucaklaşma](#)

BONUS NOVELLA

En iyi arkadaşım beni korumam için bana güvendi. Ama onu benden kim koruyacak?

Marino ailesinin mafyası için her şeyi yaparım ve yaptım da. Ben Leonardo Marino'nun sağ koluyum, onun kirli işlerini yapan adamım, onun için on yıl hapis yattım.

Onun şımarık mafya prensesi kızını korumak, buna kıyasla çocuk oyuncağı olmalıydı.

Ama öyle değil.

Çünkü Yasmin Marino, bunu benim için zorlaştırmaya kararlı.

Parlak yeşil gözleri, siyah saçları ve günahkar ağzı benim sonum olacak ve daracık kıyafetlerinin altında sakladığı o kıvrımlar yasadışı olmalı.

Benden on sekiz yaş küçük olduğumu biliyorum, ama benim yanımdan gizlice geçmeye çalıştığı o küçük erkek arkadaşlarına bakılırsa, hiç gerçek bir erkekle birlikte olmamış.

Sonunda pes edip onu kendime ait yaptığımda, onu sonsuza kadar işaretlerim. Artık benim çocuğuma hamile olduğuna göre, geri dönüş yok.

Onları korumak için her fedakarlığı yapacağım. Bu onları kaybetmek anlamına gelse bile...

[Hikayenin tamamını okumak için haber bültenime kaydolun...](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

